

Liahona

**Præsident Monson:
Går omkring og gør
godt, s. 14**

**Din omsorg tæller i
besøgsundervisningen, s. 28**

**Min første succes med at
forkynde evangeliet, s. 58**

**En forspildt chance for
venskab, s. 60**

MED TILLADELSE FRA TRUSTEES OF THE WALLACE COLLECTION, LONDON/ART RESOURCE, NEW YORK; MÅ IKKE KOPIERES

Esajas, af Ernest Meissonier

Ældste Randall K. Bennett fra De Halvfjerds lærer os, at vi bør høre nøje efter, når apostle og profeter citerer fra eller vidner om andre apostles og profeters ord (se s. 42 i dette nummer). Mange nutidige og fortidige profeter har vidnet om sandheden af Esajas' ord, deriblandt Nefi (se 1 Ne 15:20, Jakob (se 2 Ne 6:4) og Abinadi (se Mosi 14). Men Esajas' ord har en endnu større fortaler. Om profeten Esajas sagde Frelseren selv til de retskafne nefitter: »Betydningsfulde er Esajas' ord.« Han formanede dem til at »granske dette« og fastslog så: »Ja, den befaling giver jeg jer, at I skal granske det flittigt« (3 Ne 23:1).

Liahona, marts 2012

BUDSKABER

- 4 **Budskab fra Det Første Præsidentskab: Hvorfor har vi brug for profeter?**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 **Besøgsbudskabet: Døtre i mit rige**

ARTIKLER

- 14 **Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag? Præsident Thomas S. Monsons livserfaringer**
Heidi S. Swinton
Et glimt af profetens liv og virke.

.....
PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: Tom Smart, med tilladelse fra *Deseret News*. Bagsiden: Foto: Med tilladelse fra Kirkens arkiver.

- 20 **Evangeliekulturen**
Ældste Dallin H. Oaks
Kirken lærer os, at vi skal give afkald på enhver personlig eller familietradition eller skik, som strider mod evangeliets kultur.

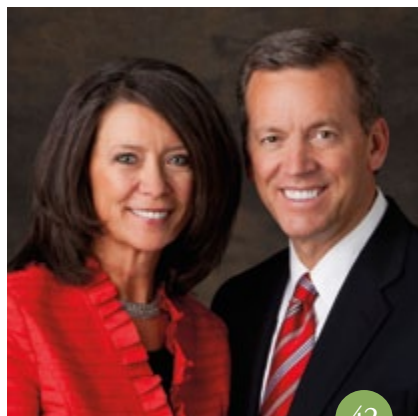
- 28 **Besøgsundervisning: Forstå kraften i tjenesten**
Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab
Vi kan følge en højere vej og vise os som disciple, når vi tjener i besøgsundervisningen.

- 33 **Døtre i mit rige: Gør en forskel**
Ni sidste dages hellige fortæller, hvordan denne bog har velsignet dem.

- 34 **Vi søger indtastere over hele verden**
Heather F. Christensen
Din indsats i FamilySearch Indexing kan hjælpe andre med at finde deres slægt på nettet.

FASTE ARTIKLER

- 8 **Notesbog til oktoberkonferencen**
- 10 **Vores hjem og familie: Forberedelse til generalkonferencen**
Mark A. Barrionuevo
- 12 **Det tror vi: Vi opretholder vore ledere**
- 38 **Sidste dages hellige røster**
- 74 **Kirkenyt**
- 79 **Forslag til familieaften**
- 80 **Til vi ses: Kom videre og gå fremad**
Michelle Guerra

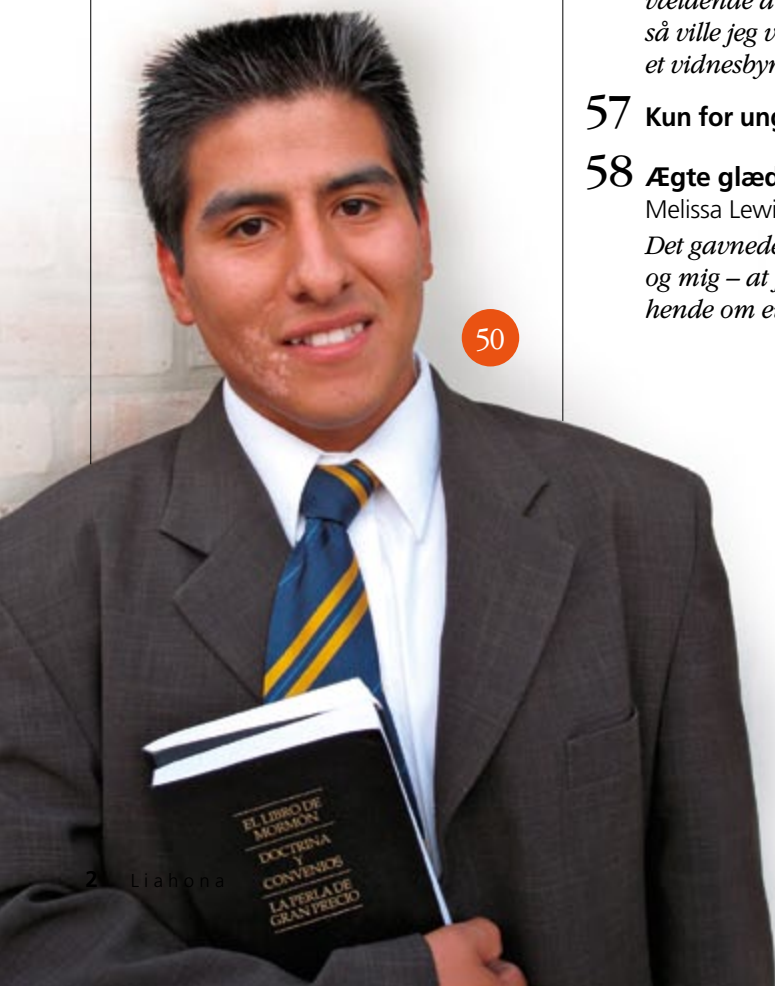

42

42 De talte til os: Følg profeten
Ældste Randall K. Bennett

Se om du kan finde
den Liahona, som er
gemt i dette nummer.
Vink: Spørg Benson.

50

- 46** Lige til sagen
- 48** Plakat: Pas godt på dit tempel
- 49** Linje på linje: Amos 3:7
- 50** Alex' gode eksempel
Michael R. Morris
Alex Escobars gode eksempel for sin familie har haft evig betydning.
- 52** Hvordan får vi mest ud af vore tempelbesøg?
Ældste Richard G. Scott
Enkle forslag, som kan forbedre din gudsdyrkelse i templet.
- 54** Alene, men ikke ensom
Joshua J. Perkey
Sådan finder Juan Cabrera fra Ecuador styrke til at modstå fristelser.
- 56** Mit hverdagsvidnesbyrd
Stephanie Gudmundsson
Hvis jeg bare kunne få en overvældende åndelig oplevelse – så ville jeg vide, at jeg har et vidnesbyrd.
- 57** Kun for unge
- 58** Ægte glæde
Melissa Lewis
Det gavtede både Angie – og mig – at jeg fortalte hende om evangeliet.

63

- 60** Den bedste fodboldspiller
Angie Bergstrom Miller
Hvis jeg bliver venner med Nan, vil mine venner synes, at jeg er sær.
- 62** Vores side
- 63** Vælg lyset
Ældste Gerrit W. Gong
Sådan hjælper evangeliet os med at finde lyset.
- 64** Få Primary hjem: Levende profeter lærer mig at vælge det rette
- 66** Beslut dig nu
Præsident Thomas S. Monson
Hvordan kan dine daglige beslutninger påvirke din fremtid?
- 68** Abu lærer ærlighed
Ann P. Smith
Abu havde sådan en lyst til kiks, men de tilhørte en anden.
- 69** Malebogside
- 70** Til mindre børn
- 81** Figurer fra Mormons Bog

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jun., Per G. Malm

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Kendra Crandall Williamson, Marissa A. Widdison, Philip M. Volmar, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,

Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy

Produktionsmedarbejdere: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20. E-mail: rctstockholm@ldschurch.org

Abonnementpris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

March 2012 Vol. 161 No. 3. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Bror Barrionuevo lytter til general-konferencetaler, mens han er på vej til skole (se s. 10). Du kan også downloade lydudgaver af talerne på conference.lds.org.

FOR DE UNGE

Du kan bruge dine færdigheder på computeren til at hjælpe med slægtsforskning. Se »Vi søger indtastere over hele verden« på s. 34 og gå ind på indexing.familysearch.org.

FOR BØRN

Der er generalkonference i næste måned! (se s. 64). Bered dig på den ved at gå ind på conferencegames.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Besøgsundervisning, 28

Disciple, 7

Eksempel, 50

Familien, 20, 50

Fysiske legeme, 48

Generalkonference, 4, 8, 10, 12, 64, 69

Guddommelighed, 7, 20

Handlefrihed, 66

Helligånden, 20, 42, 62, 70, 72

Hjælpeforeningen, 28

Kvinder, 7

Lydighed, 20, 42, 66

Missionering, 40, 41, 50, 57, 58

Mormons Bog, 57

Nadver, 47

Offer, 80

Omvendelse, 9, 46, 80

Opretholdelse, 12

Profeter, 4, 14, 42, 49, 64, 73

Selvhjulpenhed, 42

Skrifter, 4, 57

Slægtshistorie, 34

Standarder, 54

Tempeltjeneste, 38, 52, 57

Tiende, 20

Tjeneste, 14, 39

Traditioner, 20

Velsignelser, 8

Venlighed, 60

Vidnesbyrd, 56, 58

Ægteskab, 20

Ærlighed, 68

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på www.languages.lds.org.

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i
Det Første Præsidentskab

HVORFOR HAR VI BRUG FOR profeter?

Da vor himmelske Fader elsker sine børn, har han ikke overladt dem til at vandre gennem dette jordiske liv uden mål eller vejledning. Vor himmelske Faders lærdomme er ikke af den ordinære, forudsigelige og hverdagsagtige slags, som man finder i paperbackudgaver i den lokale boghandel. Det er visdom fra et almægtigt og alvidende celestialt væsen, som elsker sine børn. Hans ord omfatter alle tiders største hemmelighed – nøglen til lykke i dette liv og i den kommende verden.

Vor himmelske Fader åbenbarer sin visdom til sine børn på jorden gennem sine tjenere profeterne (se Amos 3:7). Lige fra Adams dage har Gud talt til sine børn gennem ordinerede orakler, som har fået pålagt at åbenbare hans vilje og råd til andre. Profeter er inspirerede lærere og er altid særlige vidner om Jesus Kristus (se L&P 107:23). Profeter taler ikke blot til folk i deres egen tid, de taler også til mennesker i alle andre tidsaldre. Deres stemmer lyder som et ekko gennem århundrederne, når de vidner om Guds vilje over for hans børn.

Det er ikke anderledes i dag, end det var tidligere. Herren elsker ikke mennesker i vore dage mindre end han gjorde før i tiden. Et af de herlige budskaber ved Jesu

Kristi kirkes genoprettelse er, at Gud fortsat taler til sine børn! Han skjuler sig ikke i himlen, men taler i dag, som han gjorde i fordums dage.

Meget af det, som Herren har åbenbaret for sine profeter skal forebygge sorg hos os som enkeltpersoner og som samfund. Når Gud taler, underviser, inspirerer, opbygger og varmer han også sine børn. Når enkeltpersoner og samfund ignorerer vor himmelske Faders vejledning, risikerer de trængsler, pinsel og svære tider.

Gud elsker alle sine børn. Det er derfor, han så inderligt taler til os gennem sine profeter. Ligesom vi ønsker det bedste for vore kære, ønsker vor himmelske Fader også det bedste for os. Det er derfor, hans vejledning er så vigtig og til tider altafgørende. Det er derfor, han ikke har forladt os i dag, men fortsat åbenbarer sin vilje til os gennem sine profeter. Vores skæbne og verdens skæbne afhænger af at høre og følge Guds åbenbarede ord til sine børn.

Guds dyrebare instrukser til menneskeheden findes i Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Derudover taler Herren til os gennem sine tjenere, som han atter gør det ved den kommende generalkonference.

Til alle, som spekulerer på, om noget sådant kan være sandt – og som spørger: »Er det muligt, at Gud taler til os i dag?« – siger jeg af hele mit hjerte: »Kom og se« (Joh 1:46). Læs Guds ord, som de findes i skrifterne. Lyt til generalkonferencen med et øre, som er villigt til at høre Guds røst, som den lyder gennem hans nutidige profeter. Kom, hør og se med hjertet! For hvis I søger »af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil [Gud] tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft« (Moro 10:4). Ved og gennem denne kraft ved jeg, at Jesus Kristus lever og leder sin kirke gennem en levende profet, nemlig præsident Thomas S. Monson.

Brødre og søstre, Gud taler til os i dag. Og han ønsker, at alle hans børn lytter til og adlyder hans røst. Når vi gør det, velsigner Herren os og støtter os meget, både i dette liv og i de kommende verdner. ■

PROFETER OG APOSTLE TALER I DAG

Profeters og apostles guddommelige hverv ophører aldrig. Mellem generalkonferencerne underviser og tjener Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum stadig verden. Prophets and Apostles Speak Today (Profeter og apostle taler i dag), som er en del af LDS.org, skildrer disse kirkelederes fortsatte tjenestegerning med filmklip, fotos og artikler (tilgængeligt på flere sprog).

Hør dem fortælle om deres virke. Lyt til og læs deres vidnesbyrd om Frelseren. Se og læs deres budskaber om kærlighed og håb til medlemmerne, hver gang de bærer vidnesbyrd, både fra Kirkens hovedsæde i Salt Lake City, og når de udfører deres opgaver rundt omkring i verden.

Gå ind på [lds.org/study/prophets-speak-today](https://www.lds.org/study/prophets-speak-today) for at læse mere om de profeter og apostle, som taler i dag.

Ledet af en levende profet

Christy Ripa

Da jeg var 16, fik jeg for første gang mulighed for selv at overvære en generalkonference. Min familie boede i det vestlige Oregon i USA, og vi kørte til Utah for at overvære konferencen og sætte min storebror af på missionærskolen.

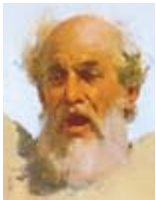
Jeg tog til konference med et ønske om at blive undervist af Helligånden. Derfor modtog jeg en bekræftelse fra Ånden, som jeg muligvis ikke ville

have fået, hvis jeg ikke havde forberedt mig.

Under et af møderne rejste alle sig og sang forsamlingsalmen: »Led os, o du vor Jehova«. Mens vi sang, fik jeg den klare tilskyndelse, at jeg skulle kigge mig omkring i konferencecentret. Jeg gjorde det og blev slået af den stærke samhørighed mellem tusinder af mennesker, mens vi opløftede vores røst i lovprisning af Gud.

Derpå havde jeg en oplevelse, hvor jeg følte mig som Nefi, da han så synet af livets træ, for Ånden sagde: »Se« (se 1 Ne 11-14). Jeg så på præsident Thomas S. Monson og fornemmede, at der hersker enighed i Kirken, fordi vi ledes af en levende profet. Takket være Helligåndens vidnesbyrd ved jeg nu, at præsident Monson er en sand profet i vore dage, og jeg ved, at Jesus Kristus leder denne kirke gennem ham.

BØRN

Noa
Gå til højre

Moses
Gå ned

Mormon
Gå til venstre

Moroni
Gå til venstre

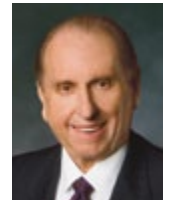
Johannes Døber
Gå til højre

Peter
Gå til højre

Joseph Smith
Gå op

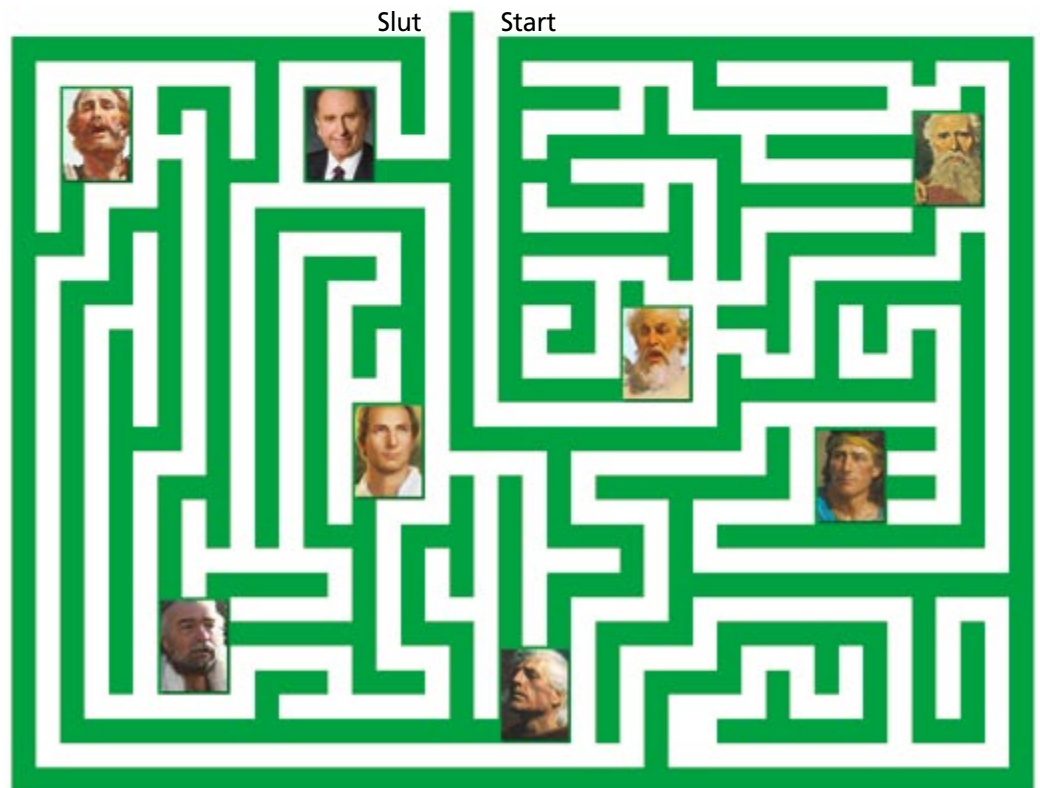

Præsident Thomas S. Monson
Gå op

Det gør mig glad at følge profeten

Vor himmelske Fader har givet os profeter til at lede os og undervise os, så vi kan være glade.

Find vej gennem labyrinten ved at følge de instrukser, som hver af profeterne giver. Sæt hvert billede i labyrinten sammen med et af dem fra listen ovenfor, så du kan se, hvilken vej du skal gå.

Læs teksten grundigt og drøft den med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit eget liv.

Døtre i mit rige

Vi er døtre af vor Fader i himlen. Han kender os, elsker os og har en plan med os. En del af den plan omfattede, at vi kom ned på jorden for at lære at vælge godt frem for ondt. Når vi vælger at holde Guds befalinger, ærer vi ham og anerkender, at vi er hans døtre. Hjælpeforeningen hjælper os til at huske denne guddommelige arv.

Hjælpeforeningen og dens historie styrker og støtter os. Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, har sagt: »Som Guds døtre forbereder I jer til evige opgaver, og I har hver især en kvindes identitet, natur og ansvar. Fremgangen for familier, lokalsamfund, denne kirke og den dyrebare frelsesplan afhænger af jeres trofasthed ... Vor himmelske Faders hensigt var, at Hjælpeforeningen skulle hjælpe til at opbygge hans folk og forberede dem på templets velsignelser. Han oprettede denne organisation for at organisere sine døtre i sit værk og inddrage dem i opbyggelsen af hans rige og styrke hjemmene i Zion.«¹

Vor Fader i himlen har givet os et særligt værk at udføre i forbindelse med opbyggelsen af hans rige. Han har også velsignet os med de åndelige gaver, som vi behøver for at udføre dette særlige værk. Takket være Hjælpeforeningen har vi mulighed for at anvende vore gaver til at styrke familier, hjælpe mennesker i nød og lære at leve som Jesu Kristi disciple.

Om denne discipelrolle har præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, sagt: »Ved trofast at

vandre på disciplens vej demonstrerer vi omfanget af vores tro og vores villighed til at acceptere Guds vilje frem for vores egen.«²

Lad os huske på, at vi er Guds døtre og stræber efter at leve som hans disciple. Når vi gør det, er vi med til at opbygge Guds rige her på jorden og bliver værdige til at vende tilbage til hans nærhed.

Fra skrifterne

Zak 2:10; L&P 25:1, 10, 16; 138:38-39, 56; »Familien: En proklamation til verden«, (*Liahona*, nov. 2010, s. 129).

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan kan jeg hjælpe mine søstre med at opnå deres potentiale som Guds døtre?
2. Hvordan kan jeg anvende de råd og advarsler, som gives til kvinder i Lære og Pagter 25 i mit eget liv?

Tro, Familie,
Tjeneste

Fra vores historie

Den 28. april 1842 sagde profeten Joseph Smith følgende til søstrene i Hjælpeforeningen: »I er sat i en situation, hvor I kan handle i overensstemmelse med de sympatier, som Gud har lagt i [jer] ... Hvis I lever op til jeres privilegier, kan englenerne ikke holdes tilbage fra at være jeres ledsagere.«³

Zina D.H. Young, Hjælpeforeningens tredje hovedpræsident, som erkendte Hjælpeforeningens kraft ved at tjene andre og hjælpe enkeltpersoner til at øge deres tro, lovede i 1893 søstrene, at »hvis I vil grave i jeres eget hjertes dybder, vil I med hjælp fra Herrens Ånd finde en kostelig perle, nemlig vidnesbyrdet om dette værk.«⁴

NOTER

1. Julie B. Beck i »Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke«, *Liahona*, nov. 2010, s. 112 og 114.
2. Dieter F. Uchtdorf, »Disciplens vej«, *Liahona*, maj 2009, s. 76.
3. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:605.
4. Zina D.H. Young, »How I Gained My Testimony of the Truth«, *Young Woman's Journal*, apr. 1893, s. 319.

Notesbog til oktoberkonferencen

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I studerer oktoberkonferencen 2011, kan I bruge disse sider (og notesbøger til konferencer i fremtidige numre) som hjælp til at lære og anvende den nye undervisning fra de levende profeter og apostle.

Din
DRØM
går i opfyldelse

HISTORIER FRA KONFERENCEN

Gevinstlod

»En kvinde ønskede mere end noget andet at blive gift med en retfærdig præstedømmebærer i templet og blive mor og hustru. Hun havde drømt om det hele sit liv, og hvilken vidunderlig mor og elskelig hustru ville hun dog ikke blive. Hendes hjem ville være fyldt med kærlig venlighed. Der skulle aldrig ytres et vredt ord. Maden ville aldrig brænde på. Og i stedet for at være ude med vennerne ville hendes børn foretrække at sidde hjemme hos mor og far om aftenen og i weekenderne.

Dette var hendes gevinstlod. Det var den ene ting, som hele hendes tilværelse handlede om. Det var den ene ting, hun mere end noget andet længtes så desperat efter.

Det skete aldrig. Og som årene gik, blev hun mere og mere tilbagetrukket, bitter og tilmed vred. Hun kunne ikke forstå, hvorfor Gud ikke havde opfyldt hendes retfærdige ønske.

Hun arbejdede som skolelærer, og hendes daglige omgang med børn mindede hende ganske enkelt om, at hendes lod i livets lotteri ikke var blevet udtrukket. Som årene gik, blev hun mere og mere skuffet og indadvendt. Folk brød sig ikke om at være omkring hende og undgik hende, når de kunne. Hun lod endda sin frustration gå ud over børnene i skolen ...

Det tragiske ved denne historie er, at denne kære kvinde i al sin skuffelse over ikke at vinde gevinsten heller ikke så alle de velsignelser, hun *havde*. Hun havde ikke børn i sit hjem, men hun var omringet af dem i klasseværelset. Hun var ikke velsignet med en familie, men Herren havde givet hende en mulighed, som kun få mennesker har – muligheden for at påvirke hundredvis af børn positivt som lærer.

Lektien her er, at bruger vi alle vore dage på at vente på fantastiske roser, så ser vi måske ikke skønheden og underet i de små forglemmigejer overalt omkring os.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Forglem mig ej«, *Liahona*, nov. 2011, s. 122.

Spørgsmål til overvejelse:

- Hvad er dit »gevinstlod«, og hvordan hæmmer det din evne til at se de velsignelser, du allerede har?
- Hvad er de »små forglemmigejer«, som du muligvis overser i dit liv?

Overvej at nedskrive dine tanker i en dagbog eller drøft dem med andre.

Flere hjælpekilder om dette emne: Studér efter emne på LDS.org, »Gratitude«, Dieter F. Uchtdorf, »Glæde, jeres arv«, *Liahona*, nov. 2008, s. 117-120.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencens taler, så besøg conference.lds.org.

Elsket

»Eⁿhver af os er mere elsket af Herren, end vi har nogen mulighed for at forstå eller forestille os. Lad os derfor være venligere over for hinanden og venligere over for os selv.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vent på Herren: Din vilje ske«, *Liahona*, nov. 2011, s. 73.

Profetisk løfte

»N^år I først har studeret lærdom-mene og principperne bag den kirkeomspændende velfærdsplan, så søg at anvende det, I har lært, til at imødekomme behov hos de personer, der er en del af jeres forvaltning. Hvad dette betyder er, at I stort set selv må regne det ud ...

I må i sidste ende i jeres område gøre det, som Kristi disciple har gjort i alle uddelinger: Rådføre jer med hinanden, bruge alle tilgængelige ressourcer, søge Helligåndens inspiration, bede til Herren om hans bekræftelse og derpå rulle jeres ærmer op og gå i gang.

Jeg giver jer et løfte: Hvis I vil følge dette mønster, vil I modtage specifik vejledning om *hvem*, *hvad*, *hvornår* og *hvor* I skal yde omsorg på Herrens måde.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Omsorg på Herrens måde«, *Liahona*, nov. 2011, s. 55.

En opfordring

»Jeg opfordrer

Hvem: Kirkens unge

Hvad: til at lære om og opleve Elias' ånd.

Hvordan: Jeg opfordrer jer til at studere, til at søge jeres forfædre og til at forberede jer til at udføre stedfortrædende dåb i Herrens hus for jeres afdøde slægtninge.«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 26.

STUDIEHJØRNE

Drag paralleller: Omvendelse

Talerne ved konferencen underviser ofte i nogle af de samme principper. Her er, hvad fire talere sagde om omvendelse. Forsøg at se efter andre paralleller, når du studerer konferencetalerne.

- »Hvis nogen af jer er snublet på jeres vej, så ønsker jeg, at I uden nogen tvivl overhovedet forstår, at der er en vej tilbage. Denne proces kaldes omvendelse.«¹ – Præsident Thomas S. Monson
- »I kan i vanskelige tider tænke, at I ikke er værd at frelse, eftersom I har begået fejltagelser, store eller små, og I tror, at I nu er fortabte. Det er *aldrig* sandt! Kun omvendelse kan hele det, der gør ondt.«² – Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum
- »Hvem end I er, og hvad end I har gjort, kan I blive tilgivet ... Det er tilgivelsens mirakel, Herren Jesu Kristi forsonings mirakel.«³ – Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum
- »Kun gennem omvendelse opnår vi adgang til Jesu Kristi forsonende nåde og frelse. Omvendelse er en guddommelig gave, og vi bør have et smil på læberne, når vi taler om den.«⁴ – Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum

Noter

1. Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 62.
2. Boyd K. Packer, »Råd til de unge«, *Liahona*, nov. 2011, s. 18.
3. Jeffrey R. Holland, »Modigt må vi kæmpe«, *Liahona*, nov. 2011, s. 45.
4. D. Todd Christofferson, »Omvendelsens guddommelige gave«, *Liahona*, nov. 2011, s. 38.

FORBEREDELSE TIL GENERALKONFERENCEN

Vores familie erfarede, at studiet af generalkonferencerne kan bringe Ånden ind i vores tilværelse på daglig basis.

Mark A. Barrionuevo

Min familie og jeg mener, at den bedste måde at berede sig til den næste generalkonference på er ved at fordybe sig i den vejledning, som blev givet ved den foregående. Når min hustru har en ledig stund, læser hun i *Ensigns* generalkonferencenummer. Derefter stræber hun efter at anvende de lærdomme, som hun finder. For eksempel fortalte hun mig, at ældste David A. Bednars tale om at forbedre kvaliteten af vore bønner har hjulpet hende til mere oprigtigt at søge næstekærlighed i opdragelsen af vore to viltræ sønner.¹

Jeg stræber også efter at gennemgå den foregående konference. Når jeg tager til skolen om morgenen, lytter jeg til en tale, som jeg så overvejer og beder om, så profeternes budskaber kan grundfæste sig i mit hjerte og sind. Jeg samtaler med min himmelske Fader om den kommende dag og mit ansvar som ægtemænd, far, sidste dages hellig, studerende og samfundsborger.

En morgen følte ældste L. Tom Perrys tale »Lad ham gøre det i enkelhed« særligt vedkommende for min situation.² Ældste Perry anvendte de principper, som Henry David Thoreau fremførte i *Walden*, for at vi kan forenkle vores tilværelse og opnå lindring fra verdens jag ved at styrke

åndeligheden. På grund af mit krævende studie er familieuflugter dyrebare og sjældne for os. Men en sommer, før ældste Perry holdt sin tale, besøgte vi Waldens dam og tilbragte en eftertænksom stund inde i Thoreaus genskabte hytte. Vi fik mest muligt ud af den eftermiddag ved at soppe i Waldens dam og bygge sandslotte på stranden. Efter at vi kom hjem, takkede hele familien vor himmelske Fader for hans skaberværk, som vi havde nydt sammen.

Flere måneder senere, da jeg traskede hen ad de sneklædte fortove, mindedes jeg den dejlige sommerdag. Som følge af den oplevelse og ældste Perrys budskab fik jeg en bedre forståelse af, hvordan det at tilbringe tid sammen med sin familie er en afgørende del af det at leve et bevidst evangeliecentreret liv.

Ud over at vi hver især lytter til taler, så lytter vores familie også til en konferencetale på computeren søndag morgen, mens vi gør os klar til at gå i kirke. Engang oplevede min kone og jeg endda, at vores fireårige bad vores yngre søn om at være stille, så han kunne lytte til præsident Thomas S. Monson.

Freiserens lærdomme, som kommer fra nutidige profeters mund, er en velsignelse for vores familie. Det, at vi stræber efter at gøre profeterne, seerne

og åbenbarene til en del af vores hverdag, har banet vejen, for at Helligånden kan være vores stadige ledsager. Vi kan bestemt synge med på salmens ord: »Hav tak for profeten, du sendte».³

Ved ofte at studere de råd, som gives ved generalkonferencerne, har min kone og jeg fået en bedre indsigt i Herrens seneste lærdomme, inden det

bliver tid for den næste konference. Vi bliver åndeligt opløftet og er bedre beredt til at modtage hans aktuelle lærdomme gennem hans tjenere, profeterne. ■

NOTER

1. Se David A. Bednar, »Bed altid», *Liahona*, nov. 2008, s. 41-44.
2. Se L. Tom Perry, »Lad ham gøre det i enkelhed», *Liahona*, nov. 2008, s. 7-10.
3. »Hav tak for profeten, du sendte», *Salmer og sange*, nr. 13.

FOKUS PÅ KONFERENCEN

Udover at studere de tidligere konferencetaler kan du overveje, om disse forslag kan hjælpe dig med at få mere ud af den aktuelle konference:

- Bed og fast om at få svar på dine bønner gennem talernes ord.
- Kom til konferencen med et bestemt spørgsmål i tankerne.
- Gør alle pligter, indkøb og andre ærinder færdige inden konferencen, så du kan koncentrere dig om at lytte.
- Få en god nats søvn inden konferencen, så dit sind er parat til at modtage inspiration.
- Tag noter af de indtryk, tilskyndelser og vise ord, som du modtager.

MERE OM DETTE EMNE

Følgende artikler er tilgængelige på LDS.org:

1. Paul V. Johnson, »Velsignelserne ved generalkonferencer«, *Liahona*, nov. 2005, s. 50-52.
2. »Preparing Our Children for General Conference«, *Ensign*, mar. 2009, s. 23-27.

VI OPRETHOLDER VORE ledere

Sidste dages hellige tror på, at Jesus Kristus er overhoved for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Gennem inspiration kalder han profeter og apostle til at lede sin kirke. Herren har givet disse ledere myndighed til at kalde andre til at tjene i Kirken, såsom medlemmer af De Halvfjerds. Apostle og halvfjerdserne udsteder kaldelser til stavspræsidenter, som kalder biskopper, som kalder medlemmer til at tjene i forskellige stillinger i deres menighed. Det er således præstedømmemyndighed og åbenbaring, der leder kirkekaldelser fra verdensplan til lokale menigheder.

Vi har mulighed for at opretholde – støtte, hjælpe og bede for – hver af disse personer i deres kaldelse. Vi viser vores villighed til at gøre dette ved at række højre hånd op, når deres navne oplæses ved generalkonferencer, stavskonferencer, menighedskonferencer eller nadvermøder. At række vores hånd op er et tegn til os, til dem og til Herren om, at vi vil opretholde dem.

Når vi hæver vores hånd for at opretholde nogen, er det ikke det samme som at stemme nogen ind i et embede. Vedkommende er allerede blevet kaldet af Herren til at tjene i

den kaldelse af en, som har præstedømmemyndigheden til at udstede en sådan kaldelse. Vores opretholdelse er et tegn på tillid til den pågældende, fordi vi anerkender, at han eller hun er blevet kaldet af Gud gennem præstedømmeledere, som vi opretholder.

Vi kan opretholde generalautoriteter og lokale ledere og embedsfolk på flere måder:

- Ved vores tro og bønner på deres vegne.
- Ved at følge deres råd.
- Ved at hjælpe dem, når de beder os om det.
- Ved at tage imod de kaldelser, som de giver os.

Opretholdelse af vore ledere er tegn på vores gode vilje, tro og fællesskab. ■

HERUNDER: FOTO: JOHN LUKE; TIL HØJRE: FOTO: LESLIE NILSSON; FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND OG WELDEN C. ANDERSEN

1. Vi opretholder Kirkens generalautoriteter.

2. Vi kan ved vores oprakte hånd vise, at vi opretholder vore lokale ledere og andre, som er kaldet til at tjene os.

3. Vi opretholder vore ledere ved at følge deres råd.

4. Vi opretholder vore ledere ved at tage imod kaldelser, for kaldelser kommer til os fra »dem, der har myndighed« (TA 1:5).

5. Vi opretholder vore ledere ved at bede for dem (se L&P 107:22).

»At I alle sammen vil holde fast i det løfte, I har givet Herren og hinanden ved den oprakte hånd, om at I alle agter at opretholde og støtte disse ledere i alle disse forskellige organisationer ... og at ... I ... vil gøre alt, hvad I kan for at hjælpe dem, for at gavne dem, velsigne dem og opmuntre dem i det gode arbejde, som de er engageret i.«

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918), Kirkens præsidents lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s. 218.

Du kan læse mere her: *Kirkens præsidents lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, kapitel 24;* og *Kirkens præsidents lærdomme: George Albert Smith 2012, kapitel 6.*

TIL VENSTRE: FOTO: MED TILLADELSE FRA KIRKENS ARKIVER; TIL HØJRE: FOTO: TOM SMART, STUART JOHNSON OG GERRY AVANT, MED TILLADELSE FRA DESERET NEWS; GENERALKONFERENCFOTO: CRAIG DIMOND

Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSONS LIVSERFARINGER

Heidi S. Swinton

Jeg tjente sammen med min mand, som dengang var præsident for Sydlondon-missionen i England, da telefonen ringede den 18. juni 2008. Det var præsident Thomas S. Monson. Han indledte på sin sædvanlige venlige måde, som er et af kendetegnene på hans virke: »Hvordan går det i missionen? Hvordan har familien det? Hvordan går det i gode, gamle England?« Så holdt han en kort pause og sagde: »Jeg har talt med Frances, jeg har bedt om det, og jeg vil gerne have, at du skriver min biografi.«

Jeg behøver vist ikke at sige, at jeg blev dybt beæret og meget overvældet. Han sagde så, at hvis jeg begyndte den følgende morgen, kunne jeg være halvt færdig, når vi vendte hjem. Vi havde et år tilbage af vores treårige kaldelse.

Præsident Monson har sagt: »Den Herren kalder, giver han også evnerne.«¹ Jeg har lært at påskønne det løfte.

Hvordan skriver man om en profets liv?

Man begynder ikke ved tastaturet, men på sine knæ.

Jeg indså meget tidligt, at dette ikke skulle være den typiske biografi med datoer, tidspunkter, steder og rejser. Det var beretningen om en mand, der blev beredt, før verdens grundvold blev lagt, og kaldet af Gud »på denne vor dag.«² *Ærefrygtindgydende* beskriver det bedst. *Skræmmende, udfordrende og opslugende* følger lige efter.

Herren har sagt: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38). Jeg valgte at begynde, der hvor vi først hører Herren tale gennem sin profet, nemlig da Thomas S. Monson blev kaldet til det hellige apostelembede i 1963. Jeg tilbragte flere måneder med at læse de hundreder af budskaber, som præsident Monson har givet ved mange forskellige lejligheder. Jeg læste biografier om alle Kirkens præsidenter og mange kendte religiøse ledere. Jeg læste om Kirkens tidlige dage i

Til venstre: Præsident Monson – dengang ældste Monson – på trappen foran Kirkens administrationsbygning i 1967. Herover fra oven: På sit kontor i 2011; sammen med ældste M. Russell Ballard ved første spadestik-ceremonien ved opførelsen af Joseph F. Smith-bygningen på Brigham Young University i 2002; ved genindvielsen af templet i Laie på Hawaii i 2010; sammen med sin hustru, Frances, efter april-konferencen i 2008.

Øverst: Et portræt af præsident Monson fra 1960'erne. Herover: Sammen med medlemmer og missionærer i Tyskland. Herunder, fra venstre: Som biskop for 6.-7. Menighed, sammen med sine rådgivere; i samtale med spejdere; på besøg i missionen på Tonga i 1965.

Skotland, Sverige og England, hvor præsident Monsons forfædre kom fra; om børskrakket, der påvirkede hans ungdom; og om anden verdenskrig og dens efterspil med et delt Tyskland. (Præsident Monson tilbragte 20 år med at have ansvar for dette område af Kirken). Jeg læste hans selvbiografi, som han skrev i 1985, udelukkende med familien for øje, og senere også hans dagbøger gennem 47 år. Jeg talte med kirkeledere, som har arbejdet sammen med ham i mange egne af verden, og medlemmer, som er blevet dybt berørt af hans virke. Jeg fik en kær ven og historiker, Tricia H. Stoker, til at hjælpe med research. Hun havde siddet i skrivekomiteen på flere af lektionshæfterne *Kirkens præsidenters lærdomme* og vidste, hvordan man skal researche en profets liv.

Jeg interviewede præsident Monson en gang om måneden, vi brugte videokonference fra England, og senere, da vi var vendt hjem til Utah, personligt, mens jeg arbejdede i hans kontor i 14 måneder. Hver gang fornemmede jeg hans varme, når vi sad og snakkede ved køkkenbordet. Han talte om sin barndom og familie, hans kaldelse fra præsident David O. McKay (1873-1970) og påvirkningen fra mentorer som præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961), præsident Harold B. Lee (1899-1973) og ældste Mark E. Petersen (1900-1984), for blot at nævne et par stykker.

Hjemme fra lærte han at leve et kristuslignende liv, for der var næstekærlighed – Kristi rene kærlighed – medfølelse og et ønske om at opløfte og velsigne andre en fast standard, og skønt hans forældre ikke læste skrifterne for ham, så efterlevede de dem.

Hans fokus på at betjene den enkelte går tilbage til barndommen i det vestlige Salt Lake City, »mellem jernbanesporene«, som han ynder at sige, under den store depression. Hans naboer og venner havde ikke meget jordisk gods, men de havde hinanden, og det var nok. Mange, som var tæt på ham, deriblandt nogle af hans yndlingsonkler, var ikke medlemmer af Kirken. Religiøse tilhørsforhold var ikke nogen barriere; han lærte at elske mennesker som mennesker. Hans forældre åbnede deres hjerte over for alle. Præsident Monson har aldrig aflagt sig de dyder.

Han er en usædvanlig mand, som nærer ærbødighed for alle, som han møder, og han er interesseret i deres tilværelse, bekymringer og udfordringer. Han forholder sig til en besøgende statsleder fra et fremmed land med samme opmærksomhed, som han viser den mand, der polerer hans skrivebord hver aften. Et af kendetegnene på hans storhed er hans evne til at tale med enhver og lære noget fra enhver, som han møder.

Hvis en organisation er sin leders forlængede skygge,³ som præsident Thomas S. Monson siger, så er ønsket om at opløfte, opmuntre, engagere, involvere og redde andre, en for en, en befaling fra Herren til enhver af os. Den livsstil afspejler Frelserens eksempel, han, som »færdedes overalt og gjorde vel ... for Gud var med ham« (ApG 10:38).

Præsident Monson har længe opfordret os til at være mere som Frelseren. Da jeg interviewede præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, bekræftede han det, jeg selv havde fået en fornemmelse af. Præsident Monson, sagde han, »er mere kristuslignende end nogen af os andre«.⁴

I mere end et halvt århundrede har præsident Monson foræret det, han havde, til de fattige. Han har siddet på sengekanten hos de syge og gamle. Han har givet utallige velsignelser til mennesker på hospitaler og i deres egne hjem. Han har vendt bilen for lige at foretage et hurtigt

Kort sagt gør præsident Monson det, som de fleste mennesker blot tænker på at gøre.

besøg hos en ven eller har skyndt sig fra et møde for at tale ved en anden vens begravelse. (Hvis man spørger ham, hvor mange han har på den venneliste, svarer han: »Mindst 14 millioner«). Han går hen til en, der sidder i kørestol, fordi vedkommende ikke kan komme til ham, han giver »high five« til en gruppe teenagere, og han vrikker med ørerne til diakonerne på forreste række. Han udviser stor respekt for dem, som han beskriver som »ubemærkede og ikke anerkendte«, dem, som kun er kendt af deres Fader i himlen.

Kort sagt *gør* præsident Monson det, som de fleste mennesker blot *tænker* på at gøre.

Hans budskaber er fyldt med sandfærdige beretninger (han kalder dem aldrig for »historier«), som forkynder evangeliske principper. Han forklarer: »De handlinger, hvorved vi viser, at vi virkelig elsker Gud og vores næste som os selv, er sjældent dem, der fanger verdens opmærksomhed og beundring. Som regel vises vores kærlighed i vores daglige omgang med hinanden.«⁵

Nogle af hans mest rørende oplevelser fra et langt virke rundt omkring i verden, har nok været de år, hvor han havde ansvaret for Kirken bag Jerntæppet. Da min mand og jeg havde afsluttet vores mission i 2009, rejste vi til Tyskland for at gå, hvor præsident Monson havde gået, og for at tale med de medlemmer, som han elskede så højt, og fornemme påvirkningen fra hans mangeårige tjeneste. Vi mødte stærke præstedømmebærere, der græd, når de talte om hans trofaste besøg, hans kærlighed til Jesus Kristus og hans opmuntringer og omsorg. Vi stod i den nu forladte og forfaldne fabriksbygning i Görlitz, hvor præsident Monson stod ved podiet i 1968 og lovede de udslidte østtyske sidste dages hellige alle de velsignelser, som Herren havde til sine børn – hvis de var trofaste. Den dag sang de med stor inderlighed: »Om du trængsler møder på din vej, fat dog mod! ... Jesus svigter ej, fat dog mod!«⁶ Han var under Det Første Præsidentskabs ledelse kommet de hellige til undsætning. To årtier senere, mens Berlinmuren stadig eksisterede, havde disse østtyske sidste dages hellige fået stave, kirkebygninger, patriarker, missionærer og et tempel. Og da muren faldt, blev de hellige genforenet med deres familie og land.

Præsident Monson siger ofte: »Der findes ikke

tilfældigheder«, når han fastslår, at hans livserfaringer har lært ham altid at se efter Herrens hånd.⁷

En af de store østtyske ledere var Henry Burkhardt, som arbejdede tæt sammen med præsident Monson og gennem to årtier sammen med ham spillede en rolle i alle de vigtige begivenheder i landet. Bror Burkhardt var en mand, som tjente trofast på trods af stor risiko, som Kirkens repræsentant over for regeringen bag Jerntæppet. Han tjente blandt meget andet som kirkeleder og som præsident for templet i Freiberg.

Jeg spurgte bror Burkhardt, hvad der for ham var det mest enestående øjeblik i præsident Monsons virke. Jeg forventede, at han ville nævne mødet i Görlitz, indvielsen af landet i 1975, organiseringen af den første stav, indvielsen af templet i Freiberg eller mødet med hr. Honecker, Østtysklands øverste kommunistiske embedsmand, da præsident Monson ansøgte om tilladelse til at sende missionærer til landet og til at andre kunne forlade landet for at udføre missioner i andre lande. Med tanke på de dødspatuljer, som holdt vagt ved muren, syntes anmodningen næsten latterlig, men hr. Honecker svarede: »Vi har holdt øje med jer i alle disse år, og vi stoler på jer. Tilladelsen er hermed givet.« Hvilken af disse begivenheder ville bror Burkhardt vælge?

Tårene begyndte at flyde ned ad hans kinder, da han svarede: »Det var den 2. december 1979.« Jeg kunne ikke komme i tanker om nogen vigtige begivenheder på den dato. »Fortæl mig om det,« sagde jeg.

»Det var den dag, hvor præsident Monson kom til Østtyskland for at give min hustru, Inge, en velsignelse.« Præsident Monson havde en weekend uden nogle opgaver, så han fløj fra USA til Tyskland udelukkende med det for øje. Søster Burkhardt havde ligget på hospitalet i ni uger på grund af komplikationer efter en operation, og hendes tilstand forværredes. Præsident Monson havde skrevet i sin dagbog: »Vi fandt sammen i tro og bøn, så hun kunne få en velsignelse.«⁸ Han var rejst flere tusinde kilometer

Til højre: Præsident og søster Monson ved indvielsen af templet i Nauvoo i Illinois i 2002; præsident Monson taler ved aprilkonferencen 2008, da han blev opretholdt som præsident for Kirken; ved hjørnestensceremonien ved templet i Oquirrh Mountain i Utah i 2009; sammen med en gammel ven i Ontario i Canada i juni 2011.

*Præsident
Monson minder
os konstant om at
hjælpe hinanden.*

på sin eneste friweekend i flere måneder – for at komme til undsætning.

»Lad os stille os selv dette spørgsmål,« sagde han, »har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag? Har jeg lindret en fattigs kår? Sikke en formel på lykke! Sikke en opskrift på tilfredshed og indre fred ... Der er hjerter, som skal opmuntres. Der er venlige ord, som skal siges. Der er gaver, som skal gives. Der er gerninger,

som skal udføres. Der er sjæle, som skal frelses.«⁹

Sådan er præsident Monsons virke! Han rækker altid hånden ud til den trætte, ensomme og frygtsomme. Som ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum siger: »Herren var nødt til at gøre Thomas Monson så stor på grund af hans store hjerte.«¹⁰

Da profeten indviede templet i Curitiba i Brasilien den 1. juni 2008, kaldte han en halvvoksen dreng op for at hjælpe sig ved hjørnestensceremonien. En fotograf spurgte, om man ikke kunne tage drengens hat af, når de blev fotograferet. Drengen havde ikke noget hår og var tydeligvis under kemobehandling for kræft. Præsident Monson lagde kærligt armen om ham og hjalp ham med at smøre mørtel på muren. En af dem, der ledsagede præsident Monson nævnte, at det var tid til at vende tilbage til templet og afslutte indvielsen til tiden. Præsident Monson rystede på hovedet. »Nej,« sagde han, »jeg vil kalde en mere herop.« Han kiggede ud over forsamlingen og

fæstnede blikket ved en kvinde, som stod bagest. Da deres øjne mødtes, vinkede han hende frem. Han lagde armen om hende og fulgte hende kærligt hen til muren, så de kunne fuldføre hjørnestensindsættelsen.

Dagen efter indvielsen spurgte ældste Russell M.

Nielsen fra De Tolv Apostles Kvorum, som også havde været til stede ved indvielsen, præsident Monson om, hvorfra han vidste, at kvinden var drengens mor.

»Det vidste jeg heller ikke,« svarede han, »men Herren vidste det.«

Få måneder senere døde denne dreng. Ældste Nelson sagde: »I kan nok forestille jer, hvad den oplevelse ved indvielsen betød for moderen i den familie. Det var Herrens måde at sige: »Jeg kender dig. Jeg har omsorg for dig. Jeg skal nok hjælpe dig.« Det er sådan en mand, vi har som Guds profet.«¹¹

I en tid, hvor sms'er og e-mail har erstattet den personlige samtale, minder præsident Monson os konstant om at nå ud til hinanden. Han delte dette budskab ved at citere et medlem, som skrev et brev til ham: »Menneskers bønner besvares næsten altid gennem andres handlinger.«¹² Han henviser ofte til Herrens råd: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88). Præsident Monson ved, at *vi* ofte er de engle for hinanden. Ved Mormons vande forpligtede Alma de hellige til »at bære hinandens byrder, så de bliver lette« (Mosi 18:8); præsident Monson opfordrer os til at efterleve den pagt.

Jeg har nydt godt af, at han letter andres byrder. Der var et tidspunkt, hvor han kunne se, at ansvaret for hans biografi tyngede mig meget. Han inviterede mig ind på sit kontor og sagde med sin mildeste og venligste stemme: »Hvad kan jeg gøre for dig?«

Mit hjerte kunne ikke modstå hans venlighed, og jeg busede ud med min utilstrækkelighedsfølelse, opgavens

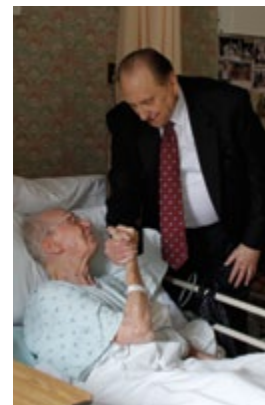
overvældende art og den mængde stof, som jeg skulle finde, organisere og sammenfatte. Jeg ønskede desperat at gøre det helt rigtigt – for ham. Vores samtale er en af mit livs dyrebareste oplevelser. Jeg havde det, som om jeg sad ved Betesdas dam, og Frelseren havde trukket forhænget til side og rakt ud for at styrke mig. Præsident Monson forstår forsoningens frelsende kraft og betragter det som et privilegium at blive sendt af Herren for at styrke en anden.

»Ræk ud for at undsætte de ældre, enkerne, de syge, de handicappede og de mindre aktive,« har han sagt, og så har han selv ført an. »Udræk en hjælpende hånd og et medfølelse hjerte.«¹³

Hans respekt og interesse for andre er et tegn på hans vidnesbyrd om Frelseren, Jesus Kristus: »Ved at lære af ham, ved at tro på ham, ved at følge ham er der mulighed for at blive som ham. Udseendet kan forandre sig, hjertet kan blive blødgjort, tempoet kan sættes op, synet på tilværelsen kan blive bedre. Livet bliver, som det burde være.«¹⁴ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Stjernen*, juli 1996, s. 45.
2. »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13.
3. Se Kellene Ricks, »BYU Leader Begins ›Lord's Errand‹«, *Church News*, 4. nov. 1989, s. 3.
4. Boyd K. Packer, i Heidi S. Swinton, *To the Rescue*, 2010, s. 1.
5. Thomas S. Monson, »To Love as Jesus Loves«, *Instructor*, sep. 1965, s. 349.
6. »If the Way Be Full of Trial, Weary Not«, *Deseret Sunday School Songs*, 1909, nr. 158; se også Thomas S. Monson, »Tålmodighed – en himmelsk dyd«, *Liahona*, sep. 2002, s. 7.
7. Thomas S. Monson, i *To the Rescue*, s. 60.
8. Thomas S. Monson, i *To the Rescue*, s. 1.
9. Thomas S. Monson, »Now Is the Time«, *Liahona*, jan. 2002, s. 69.
10. Richard G. Scott, i *To the Rescue*, s. 162.
11. Se *To the Rescue*, s. 521.
12. Se Thomas S. Monson, »Vær et forbillede«, *Stjernen* jan. 1997, s. 42-45.
13. Thomas S. Monson, stavs-konferencetransmission fra Salt Lake City Syd, den 18. okt. 2009, ikke-udgivet.
14. Thomas S. Monson, »Mesterens vej«, *Liahona*, jan. 2003, s. 4.

Evangeliekult

Denne artikel er uddrag af en tale, som blev holdt ved en regional stavs- og distriktskonferencetransmission til Afrika den 21. november 2010.

I den berømte film *Afrikas Dronning* forsøger to flygtninge fra første verdenskrigs rædsler i Østafrika at nå frem til fred og sikkerhed ved Victoriasøen. Efter at have overlevet mange katastrofer, strandeder deres båd, *Afrikas Dronning*, i en sump. Da de to flygtninge ikke kan se, hvilken vej strømmen flyder, og desuden er omgivet af høje planter, bliver de forvirrede og modløse. Da al deres energi og tro er opbrugt, er de ved at give op og dø.

I et dramatisk øjeblik hæver det kamera sig, som skildrer deres trængsler, og i et nyt perspektiv ser vi, hvor de egentlig er. Skjult for dem, men blot få meter borte, ligger Victoriasøens længe søgte og befriende vande.

Jesu Kristi evangelium forklarer vores rejse her på jorden og viser os vores mål i evigheden. Ligesom flygtningene på *Afrikas Dronning* flygter vi fra ondskab og katastrofer. Der er hindringer overalt omkring os. Vi slider i det for at nå vore mål. Nogle gange ser vi intet tegn på fremskridt. Vi kan blive udmattede og modløse. Vi kan endda tabe målet af syne. Men vi må ikke give op. Hvis vi blot kunne se op over vores nuværende situation og vide, hvor vi egentlig befinder os på rejsen hen mod evigt liv, ville vi indse, hvor store fremskridt vi gør.

FOTOILLUSTRATION: RICHARD M. ROMNEY

uren

Ældste Dallin H. Oaks

De Tolv Apostles Kvorum

Denne evangeliekultur udspringer af frelsesplanen, Guds befalinger og de levende profeters lærdomme. Som en hjælp til medlemmer over hele verden lærer Kirken os at fralægge os enhver personlig eller familiemæssig tradition, som strider mod evangeliekulturen.

Helligåndsgaven er den gave, som Gud har givet til at støtte os på vores vanskelige rejse gennem dette liv, hvor vi vandrer ved tro.

Stol på Helligånden

Heldigvis har vor Frelser givet os en vejviser og vejleder, som kan hjælpe os, selv når vi ikke kan se ud over de nedslående hindringer. Jeg henviser her til Helligåndsgaven. Men vi skal være villige til at anvende og stole på denne guddommelige gave, og vi skal holde den i god stand.

Præsident Wilford Woodruff (1807-1898), der tjente som Kirkens præsident i en meget vanskelig tid, forkyndte følgende om Helligåndens betydning: »Enhver mand eller kvinde, som har sluttet sig til Guds kirke og er blevet døbt til syndernes forladelse [og modtaget Helligåndsgaven], har ret til åbenbaring, har ret til, at Guds Ånd bistår dem i deres arbejde.«¹

Præsident Woodruff forklarede, at »denne Ånd åbenbarer, dag for dag, for enhver, som nærer tro, de ting, som er til hans gavn.«² Det er den gave, som Gud har givet os som støtte på vores vanskelige rejse gennem jordelivet, hvor vi vandrer ved tro.

Skal vi have denne dyrebare vejleder, er vi nødt til at adlyde befalingerne. Præsident Woodruff har sagt: »Helligånden dvæler ikke i et uheldigt tabernakel. Hvis I vil nyde den fulde styrke af jeres religion og dens gaver, må I være rene. Hvis I har svagheder eller har begået tåbeligheder og synder, må I omvende jer fra dem, I må oprigtigt aflægge dem.«³

Herren har befalet os at overvære nadvermøde hver uge for at modtage nadveren (se L&P 59:9.12). Når vi gør det, altså omvender os fra vore synder og fornyr vore løfter om at tjene Herren og altid huske ham og holde hans befaling, har vi det dyrebare løfte, at vi »altid må have hans Ånd hos [os]« (L&P 20:77). Det er på den måde, at vi kan se ud over dette livs hindringer og modløshed og blive ledt mod vores himmelske hjem.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi er omgivet af umoral, pornografi, vold, narkotika og mange andre ondt, som plager samfundet i dag. Det er vores udfordring, ja, ansvar, ikke alene at holde os »uplettede af verden« (Jak 1:27), men også at lede vore børn og andre, som vi har ansvar for, sikkert gennem syndens stormfulde hav, der omgiver os alle, så vi en dag kan vende tilbage og bo sammen med vor himmelske Fader.«⁴

Vi har virkelig brug for Helligåndens vejledning, og vi må flittigt udføre det, som er nødvendigt for at have den Ånds følgeskab. Især skal vi efterleve befalingerne, bede, studere skrifterne og omvende os hver uge, når vi modtager nadveren.

En særegen livsstil

Som en måde at efterleve befalingerne på har medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige det, som vi kalder evangeliekulturen. Det er en særegen livsstil, et værdisæt og forventninger og skikke, der er fælles for alle medlemmer. Denne evangeliekultur udspringer af frelsesplanen, Guds befaling og de levende profeters lærdomme. Den vejleder os i den måde, hvorpå vi opdrager vores familie og lever vores liv. De principper, som udtrykkes i familieproklamationen, er et smukt udtryk for denne evangeliekultur.⁵

Som en hjælp til medlemmer over hele verden lærer Kirken os at fralægge os enhver personlig eller familiemæssig tradition, som strider imod Jesu Kristi Kirkes lære og denne evangeliekultur. I dette følger vi advarslen fra apostlen Paulus, da han sagde: »Se til at ingen fanger jer med filosofi ... der bygger på menneskers overlevering, på verdens magter og ikke på Kristus« (Kol 2:8).

Med hensyn til at opgive falske traditioner og kulturer priser vi vore unge for deres

fleksibilitet og fremgang, og vi opfordrer vore ældre medlemmer til at fralægge sig traditioner og kulturelle eller stammebaserede skikke, der fører dem bort fra stien til vækst og fremgang. Vi beder alle om at søge op mod den faste grund, hvor man finder evangeliets kultur, skikke og traditioner, der har rod i Jesu Kristi gengivne evangelium.

Mange afrikanske traditioner er i overensstemmelse med evangeliekulturen og hjælper vore medlemmer med at efterleve Guds befalinger. Den stærke afrikanske familiekultur overgår den, som vi ser i mange vestlige

lande, hvor familieværdierne smuldrer. Vi håber, at det eksempel på kærlighed og troskab, som findes blandt medlemmerne i Afrika, kan hjælpe os med at lære andre disse vigtige traditioner i evangeliets kultur. Sømmelighed er en anden afrikansk styrke. Vi bønfaller unge over hele verden om at være så takkelige, som de fleste af de unge vi ser i Afrika.

Derimod er der nogle kulturelle traditioner i dele af Afrika, som er negative, når de sættes op imod evangeliets kultur og værdier. Flere af disse har med familieforhold at gøre – det, man gør ved fødsler, vielser og

Vi priser vore unge for deres fleksibilitet og fremgang, og vi opfordrer vore ældre medlemmer til at fralægge sig traditioner og kulturelle eller stammebaserede skikke, der fører dem bort fra vejen til vækst og fremgang.

dødsfald. For eksempel har nogle afrikanske mænd den fejlagtige opfattelse, at manden hviler, mens hustruen udfører det meste af arbejdet i hjemmet, eller at hustruen og børnene blot er mandens tjenere. Det behager ikke Herren, fordi det står i vejen for den slags familieforhold, som skal herske i evigheden, og det hindrer den vækst, som skal finde sted her på jorden, hvis vi skal gøre os egnede til evighedens velsignelser. Studér skrifterne, så vil I opdage, at Adam og Eva, vore første forældre, som er forbillede for os alle, bad sammen og arbejdede sammen (se Moses 5:1, 4, 10-12, 16, 27). Det burde være

mønstret for vores familieliv – at respektere hinanden og arbejde sammen i kærlighed.

En anden negativ kulturel tradition er skikken med *lobola* eller brudepenge, som i høj grad hindrer unge mænd og kvinder i at efterleve det gengivne Jesu Kristi evangeliums befalinger. Når en ung, hjemvendt missionær skal købe sin brud fra hendes far ved at betale så stor en sum, at det vil tage flere år at spare den op, er han hindret i at gifte sig, eller han kan først gøre det, når han er midaldrende. Det strider mod evangeliets plan for seksuel afholdenhed uden for ægteskabet, for ægteskab og for at

Når vi følger Herrens befalinger og de råd, som hans ledere giver med hensyn til ægteskab, kan vi bede ham velsigne os i alt andet.

få børn. Præstedømmeledere bør lære forældrene, at de skal ophøre med denne skik, og de unge bør følge Herrens mønster med ægteskab i det hellige tempel, uden at vente på at skulle betale brudepenge.

Nogle andre kulturelle skikke eller traditioner, som strider mod evangeliekulturen, er bryllupper og begravelser. Jeg beder jer om ikke at planlægge noget i forbindelse med bryllupper eller begravelser, som fører til, at I kommer i dyb gæld. Undgå omfattende rejser og dyre fester. Unødig gæld svækker eller hindrer jeres evne til at betale tiende, komme i templet eller sende jeres børn på mission. Læg planer, som styrker og ikke svækker jeres kirkeaktivitet i fremtiden.

Ægteskabets betydning

Vi lever i en ugudelig verden. Når jeg siger det, tænker jeg først og fremmest på de bevidste drab, som så ofte har fundet sted i krige mellem stammer og nationer i Afrika og andre steder. Gud har også befalet os, at vi ikke må berøve folk deres ejendom ved tyveri eller bedrag. En anden form for ugudelighed er overtrædelsen af befalingen »Du må ikke bryde et ægteskab« (2 Mos 20:14) og alle de dertil hørende befalinger, hvorigennem Gud har åbenbaret, at skaberkraften – som er givet i hans hensigt – kun må benyttes inden for ægteskabets rammer. Det er syndigt at hengive sig til seksuelle forhold uden for ægteskabet.

Vi lever i en tid, hvor ægteskabet betragtes som en mulighed, ikke en nødvendighed. For eksempel fødes 40 procent af alle børn i USA i dag af ugifte mødre. Mange mennesker bor sammen uden at være gift. De børn, som fødes i disse forhold, nyder ikke sikkerheden ved forældre, der har forpligtet sig til hinanden ved det ægteskab, som Gud indstiftede for vore første forældre i Edens have.⁶

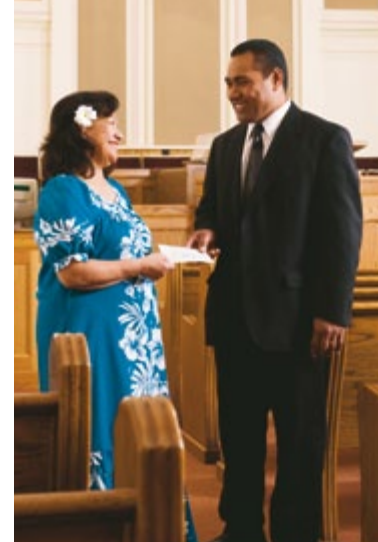
Ægteskab er vigtigt, men i Afrika og andre lande må vi spørge, hvilken form for ægteskab? Der er formelle ægteskaber, som er dækket af loven, og der er forskellige stammeægteskaber, som man kan indtræde i og afslutte igen uden de store formaliteter. Herrens standard – som er formaliseret i de krav, vi stiller til besegling af ægteskab i templet – er, at ægteskabet er så permanent, som menneskers love kan gøre det.

Jeg gentager det råd fra Kirkens ledere, at ægtemænd og hustruer ikke bør være adskilt i længere perioder, såsom ved ansættelser i udlandet og fjernt fra hjemmet. I alt for mange tilfælde ledsages sådanne adskillelser af alvorlig synd. Separationer fører til brud på evige pagter, som igen forårsager hjertesorg og tab af velsignelser. I nutidig åbenbaring har Herren befalet: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22). Når vi følger Herrens befalinger og de råd, som hans ledere giver med hensyn til ægteskab, kan vi bede ham velsigne os i alt andet.

Velsignelserne ved tiende

Tiende er en befaling med et løfte. Frelseren bekræftede Malakias' løfte til dem, der bringer deres tiende til forrådshusene om, at Herren »åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer.« De lovede velsignelser er timelige og åndelige. Herren lover tiendebetalere, at han »skræmmer æderne«, og at »alle folkene [skal] prise jer lykkelige, fordi I har et dejligt land« (Mal 3:10-12; se også 3 Ne 24:10-12).

Jeg mener, at disse velsignelser gælder i alle de nationer, hvor vi er til stede. Da Guds folk holdt deres tiende og offerydelser tilbage, forbandede Gud »hele folket« (Mal 3:9). På samme måde mener jeg, at når mange

Jeg mener, at når mange mennesker i et land trofast betaler deres tiende, nedkalder de himlens velsignelser over hele deres folk.

Nu hvor Kirken er stærk i sine centerstave, råder vi medlemmer til at forblive i deres hjemlande og opbygge Kirken der. Vi opmuntrer til det ved at opføre templer over hele verden.

mennesker i et land trofast betaler deres tiende, nedkalder de himlens velsignelser over hele deres folk. Bibelen lærer os, at »den mindste smule surdej gennemsyrer hele dejen« (Gal 5:9; se også Matt 13:33) og at »retfærdighed ophøjer et folk« (Ordsp 14:34). Disse tiltrængte velsignelser kan nedkaldes ved trofast tiendebetaling.

Tiendebetaling giver også den enkelte tiendebetaler enestående åndelige samt timelige velsignelser. Under anden verdenskrig forsørgede min mor, der var enke, sine tre små børn på en beskeden lærerløn. Da jeg blev bevidst om, at vi måtte undvære så mange ønskværdige ting, fordi vi ikke havde penge nok, spurgte jeg min mor, hvorfor hun betalte så meget af sin løn i tiende. Jeg har aldrig glemt hendes forklaring: »Dallin, der er måske nogle mennesker, som kan klare sig uden at betale tiende, men det kan vi ikke, for vi er fattige. Herren har valgt at tage jeres far og overlade det til mig at opdrage jer. Det kan jeg ikke gøre uden Herrens velsignelser, og jeg modtager de velsignelser ved at betale en ærlig tiende. Når jeg betaler min tiende, har jeg Herrens løfte om, at han vil velsigne os, og vi skal have de velsignelser, hvis vi skal klare os.«

Som en, der har modtaget de velsignelser hele livet, kan jeg vidne om vor Guds godhed og hans rige velsignelser til sine tiendebetalende børn.

Opbygning af Kirken

Når vi stræber efter at opbygge Kirken i Afrika og andre lande, skal vi have tredje- og fjerdegenerations trofaste sidste dages hellige familier i vore lederskabsstillinger og blandt medlemmerne. Trofaste sidste dages hellige, som flytter til andre lande, svækker Kirken i deres hjemland. Selvfølgelig *forbyder* Kirken ikke sine medlemmer at flytte fra et sted til

et andet, som er bedre for dem, men det er mange år siden, at Kirken *opmuntrede* til en sådan udvandring.

For længe siden blev sidste dages hellige opfordret til at samles i Zion i Amerika for at etablere Kirken og bygge templer der. Nu hvor Kirken er stærk i sine centerstave, råder vi medlemmer til at forblive i deres hjemland og opbygge Kirken der. Vi opmuntrer til dette ved at opføre templer over hele verden.

Det er ikke let at følge Herrens vej. Herren har igen og igen advaret os, direkte og gennem sine tjenere, om, at verden vil hade os, fordi vi handler anderledes – nemlig på Herrens måde (se Joh 15:19).

Den gode nyhed er, at når vi udfører Herrens værk på Herrens måde, er vi sikre på hans hjælp. »Jeg vil drage foran jeres ansigt,« har han sagt. »Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Elsk hinanden

Hvor er vi dog taknemlige for Jesu Kristi gengivne evangelium. Det fortæller os, hvem vi er. Når vi forstår vores forhold til Gud, forstår vi også vores forhold til hinanden. Det omfatter vores forhold til vores ægtefælle og vore børn – evige forhold, hvis vi efterlever budene samt indgår og efterlever de hellige tempelpagter.

Alle mennesker på denne jord er Guds afkom, åndelige brødre og søstre, uanset hudfarve eller statsborgerskab. Det er derfor ikke underligt, at Guds enbårne Søn har befalet os at elske hinanden. Hvor ville verden dog se anderledes ud, hvis broder- og søsterkærlighed og uselvvisk hjælp kunne overskride alle stamme- og landegrænser, trosbekendelser og hudfarver. En sådan kærlighed ville ikke

udviske menings- og adfærdsforskelle, men ville lede enhver af os til at fokusere på samarbejde med vores næste, i stedet for had eller undertrykkelse af næsten.

Jeg bekræfter den herlige sandhed, at vor himmelske Fader elsker alle sine børn. Det er en utroligt stærk tanke, som børn kan begynde at fatte i kraft af deres jordiske forældres kærlighed og ofre. Kærlighed er den stærkeste kraft i verden. Jeg beder til, at alle forældre må vise det kærlige eksempel, som opmuntrer den opvoksende generation til at forstå Guds kærlighed til dem og vor himmelske Faders stærke ønske om, at alle hans børn på jorden gør det, der

er nødvendigt for at opnå evighedens største velsignelser.

Vi har hans evangelium, og vi skal efterleve befalingerne for at nyde hans største velsignelser. Dette vidner jeg om, og jeg nedbeder vor himmelske Faders velsignelser på jer alle. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2005, s. 48.
2. *Lærdomme: Wilford Woodruff*, s. 49.
3. *Lærdomme: Wilford Woodruff*, s. 52.
4. Se Thomas S. Monson, »Himmelske hjem – evige familier«, *Liahona*, juni 2006, s. 67-68.
5. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
6. Se *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Hvor ville verden dog se anderledes ud, hvis broder- og søsterkærlighed og uselvvisk hjælp kunne overskride alle stamme- og landegrænser, trosbekendelser og hudfarver.

Besøgsundervisning

FORSTÅ KRAFTEN I TJENESTEN

Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal følge en højere vej og vise, at vi er hans disciple ved oprigtigt at drage omsorg for hans børn.

Kristus tjente andre under sit jordiske virke. Når vi ønsker at være hans disciple, skal vi betragte ham som vores forbillede. Han sagde: »Det, som I har set mig gøre, det skal I også gøre« (3 Ne 27:21). Det Nye Testamente er fyldt med eksempler på Kristi omsorg. Han åbenbarede for kvinden fra Samaria, at han var Messias.

Han helbredte Peters svigermor. Han gav Jairus' datter tilbage til hendes forældre og Lazarus til hans sørgende søstre. Selv i sin kvalfulde smerte på korset »bekymrede Frelseren sig om sin mor, som på det tidspunkt højst sandsynligt var enke med behov for underhold«.¹ Fra korset bad han Johannes om at våge over sin mor.

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, har sagt: »I Hjælpeforeningen [og besøgsundervisningen] øver vi os i at være Kristi disciple. Vi lærer det, som han ønsker, vi skal lære, vi gør det, som han ønsker, vi skal gøre, og vi bliver, som han ønsker, vi skal blive.«²

Forstå kraften i tjenesten

At tjene og yde hjælp til andre har altid været kernen i Hjælpeforeningen. »I løbet af årene har søstre og ledere i Hjælpeforeningen lært ved at tage et skridt ad gangen for at udvikle deres evne til at våge over hinanden,« siger søster Beck. »Der har været tidspunkter, hvor søstrene har haft større fokus på at udføre besøgene, give budskabet og give besked, når de har besøgt deres søstre. Denne praksis har hjulpet søstrene til at lære, hvordan man våger. Akkurat som folk på Moses' tid koncentrerede sig om at overholde en række regler, har søstrene i Hjælpeforeningen til tider påført sig selv mange skrevne og uskrevne regler i deres ønske om at forstå, hvordan de kan styrke hinanden.

Med så stort et behov for hjælp og undsætning hos søstrene og deres familier i dag har vor himmelske Fader brug for, at vi følger en højere vej og viser vores hengivenhed for ham ved at drage oprigtig omsorg for hans børn. Med dette vigtige mål for øje bliver lederne belært om at bede om rapport over søstrenes og deres families åndelige og timelige velbefindende og om den tjeneste, som er ydet. Besøgslærerne har nu ansvaret for »at kende og elske hver enkelt søster oprigtigt, når de hjælper hende med at styrke hendes tro og yde tjeneste.«³

Vores Hjælpeforenings historie, *Døtre i mit rige*, og *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken* lærer os, hvordan vi kan følge en højere vej og vise, at vi er disciple:

- Bed dagligt for dem, du besøger, og deres familie.
- Søg inspiration, så du kan kende dine søstres behov.
- Besøg dine søstre regelmæssigt for at opmuntre og styrke dem.
- Kontakt dine søstre ofte ved besøg, telefonopkald, breve, e-mail, sms'er og små venlige gerninger.
- Hils på dine søstre i kirken.
- Hjælp dine søstre, når de er syge eller har andre akutte behov.
- Undervis dine søstre i evangeliet ud fra skrifterne og besøgsbudskabet.
- Inspirér dine søstre ved at være et godt eksempel.
- Aflæg rapport om dine søstres åndelige og timelige velfærd til en leder i Hjælpeforeningen.⁴

Fokus på tjenestegerning

Vi er Herrens hænder. Han har brug for enhver af os. Jo mere vi betragter vores besøgsopgave som et af vore vigtigste ansvar, desto mere vil vi tjene dem, som vi besøger.

1. Vi vil sørge for oplevelser, der indbyder Ånden og hjælpe vore søstre med at øge deres tro og personlige retskaffenhed.
2. Vi vil drage oprigtig omsorg for dem, vi besøger, og hjælpe dem med at styrke deres hjem og familie.
3. Vi tager affære, når vore søstre har behov for det.

Følgende er Marias og Gretchens eksempel – de er besøgs lærere, som forstår styrken i at tjene. Her kan vi se, at besøgs lærere nu har mulighed for at gå ud på besøg alene eller sammen. De kan tælle deres »omsorg« med, uanset om de er ude sammen og kommer med et budskab eller ej. De kan udføre det fornødne uden at skulle

UDRET DET MIRAKULØSE

»Når vi i tro bestræber os på urokkeligt at udføre de pligter, vi har fået overdraget, og når vi søger den Almægtiges inspiration til at udføre vore ansvarsopgaver, så kan vi udføre mirakler.«

Præsident Thomas S. Monson, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 91.

bedes om det. De kan aktivt søge, modtage og handle ud fra personlig åbenbaring, så de ved, hvordan de skal reagere på hver enkelt af deres søstres åndelige og tidslige behov.

Rachel ventede sit første barn og måtte ligge i sengen det meste af sin graviditet. Hendes besøglærere bad om inspiration til at vide, hvordan de bedst kunne hjælpe hende. Maria, som boede i nærheden, kunne hjælpe Rachel i hjemmet de fleste dage, inden hun gik på arbejde. En dag gjorde hun en del af badeværelset rent, og næste dag klarede hun resten af det. En anden dag støvsugede hun i stuen, og næste dag tilberedte hun frokost til Rachel. Og hendes tjenestegerning fortsatte med at ordne vasketøj, støve af og gøre det, som Rachel nu havde brug for.

Gretchen ringede ofte til Rachel og opmuntrede hende. Nogle gange snakkede og lo de. Gretchen og Maria besøgte på andre tidspunkter Rachel i hendes soveværelse og bar deres vidnesbyrd, læste fra skrifterne eller besøgsbudskabet. De fortsatte med at hjælpe Rachel, efter at barnet blev født.

Samtidig samarbejdede Maria og Gretchen med Hjælpeforeningspræsidentskabet for at koordinere den øvrige indsats, som Rachel og hendes familie havde brug for. Hjælpeforeningspræsidentskabet sad i råd med biskoppen og menighedsrådet, så hjemmelærere og andre kunne yde yderligere hjælp.

Denne tjeneste følte dejlige, efterhånden som søstrene udviklede kærlighed til hinanden, og når de udvekslede åndelige oplevelser. Som besøglærere kan vi følge samme

mønster og principper for tjenestegerning og modtage de samme velsignelser.

Omsorg på Kristi måde

»Som hengivne Kristi disciple arbejder vi på at øge vores evne til at gøre de ting, som han ville gøre, hvis han var her,« siger søster Beck. »Vi ved, at for ham er det vores omsorg, der tæller, og derfor prøver vi at koncentrere os om at sørge for vore søstre frem for at udfylde en liste af gøremål. Sand tjenestegerning måles på dybden af vores næstekærlighed snarere end på vore flotte statistikker.«⁵

Som besøglærere ved vi, at vi har haft succes med vores tjenestegerning, når vore søstre kan sige: »Mine besøglærere hjælper mig til at udvikle mig åndeligt. Jeg ved, at mine besøglærere har oprigtig omsorg for mig og min familie, og hvis jeg har problemer, ved jeg, at de vil hjælpe mig.« Ved at være besøglærere på et højere niveau tager vi del i Herrens mirakuløse virke og udfører Hjælpeforeningens formål med at øge troen og den personlige retskaffenhed, styrke familien og hjemmet og hjælpe de nødlidende. ■

NOTER

1. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 3.
2. *Døtre i mit rige*, s. 7.
3. Julie B. Beck, »Det, jeg håber, mine børnebørn vil forstå om Hjælpeforeningen«, *Liahona*, nov. 2011, s. 112.
4. Se *Døtre i mit rige*, s. 123.
5. Se *Liahona*, nov. 2011, s. 112-113.

HVORDAN ER BESØGSUNDERVISNINGEN BLEVET STYRKET?

Det følgende er en opsummering af ændringerne i besøgsundervisningen. Vi opfordrer Hjælpeforeningens ledere og besøgsledere til at læse kapitel 9 i *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken* for at se de nøjagtige ændringer. Vi opfordrer jer også til at læse kapitel 7 i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke* for at få indblik, indsigt og forståelse af tjenestegerningens kraft og dens afgørende rolle i besøgsundervisningen. (Disse to bøger findes på nettet på LDS.org).

TILDELING AF BESØGSLÆRERE

1. Det er hjælpeforeningspræsidentskabet, og ikke kun præsidenten, der har ansvar for besøgslederne.	Se <i>Håndbog 2</i> , 9.2.2.
2. Når en leder i Hjælpeforeningen giver en søster hendes besøgslederopgaver, skal lederen hjælpe søsteren med at forstå, at besøgsundervisningen er et vigtigt åndeligt ansvar at udføre.	Se <i>Håndbog 2</i> , 9.5; 9.5.1.
3. Hjælpeforeningspræsidentskabet leder en vedvarende undervisning af besøgsledere i, hvordan de mere effektivt kan tjene dem, de besøger. Denne undervisning kan gives i Hjælpeforeningen ved mødet den første søndag i måneden eller ved andre hjælpeforeningsmøder.	Se <i>Håndbog 2</i> , 9.5.

VEJLEDNING AF ANDRE

1. Hjælpeforeningspræsidentskabet mødes regelmæssigt med besøgslederne for at drøfte de nødlidendes åndelige og timelige velfærd og lægge planer for, hvordan de kan hjælpes. Besøgsledere kan hjælpe hjælpeforeningspræsidentskabet med koordineringen af kortere eller længerevarende tjeneste til søstre med akutte behov.	Se <i>Håndbog 2</i> , 9.5; 9.5.1; 9.5.4.
2. Hjælpeforeningspræsidentskabet sidder regelmæssigt i råd for at drøfte den åndelige og timelige velfærd blandt de nødlidende.	Se <i>Håndbog 2</i> , 9.3.2; 9.5.4.
3. Ved menigheds- eller grensrådsmøder fremlægger hjælpeforeningspræsidenten passende oplysninger fra besøgsledernes rapporter, så menighedens eller grenens ledere kan rådføre sig med hinanden om, hvordan de kan afhjælpe disse åndelige eller timelige behov.	Se <i>Håndbog 2</i> , 4.5.1; 5.1.2; 6.2.2.
4. Biskoppen eller grenspræsidenten kan indbyde hjælpeforeningspræsidenten til menighedens eller grenens møde i præstedømmets udøvende komité (PUK) i det omfang, der er brug for det til at koordinere opgaver til hjemmelærere og besøgsledere.	Se <i>Håndbog 2</i> , 9.3.1.
5. Hjælpeforeningspræsidentskabet og unge voksne leder kan mødes regelmæssigt for at sikre, at besøgsledernes opgaver også tilgodeser de unge voksne behov.	Se <i>Håndbog 2</i> , 9.7.2; 16.3.3.

ORGANISERING AF OG OPSYN MED BESØGSUNDERVISNINGEN

<p>1. Biskoppen eller grenspræsidenten og hjælpeforeningspræsidentskabet rådfører sig med hinanden og overvejer under bøn de lokale behov for at afgøre, hvordan besøgsundervisningen skal struktureres. (Søstre bør ikke organiseres i grupper i den hensigt at udføre besøgsundervisning, eftersom de drager omsorg for individuelle behov). Biskoppen eller grenspræsidenten godkender hver tildeling.</p>	<p>Se <i>Håndbog 2</i>, 9.5.2.</p>
<p>2. Hvor det er muligt, bør præsidentskabet sammensætte søstrene i par. <i>Håndbog 2</i> åbner for andre muligheder for at opfylde lokale behov. Præsidentskabet rådfører sig med biskoppen eller grenspræsidenten, når de anvender følgende muligheder:</p> <ul style="list-style-type: none">a. Man tildeler midlertidigt visse familier enten hjemmelærere eller besøgsledere. Lederne kan også lade hjemmelærere og besøgsledere skiftes til at tage en måned ad gangen.b. Man beder fuldtidsøsternmissionærerne om at hjælpe med besøgsundervisningen i begrænset omfang, med missionspræsidentens godkendelse.	<p>Se <i>Håndbog 2</i>, 9.3.2; 9.5.3.</p>
<p>3. Besøgsundervisning er ikke bare et månedligt besøg; det er en tjenestegerning. For at kunne våge over søstrene og styrke dem i deres individuelle behov har besøgslederne en vedvarende kontakt med dem gennem besøg, telefonopringninger, e-mails, breve eller andre midler.</p> <p>Lederne skal sikre sig, at der lægges særligt vægt på at sørge for følgende søstre: søstre, der kommer til Hjælpeforeningen fra Unge Piger, enlige søstre, nye medlemmer, nyere konvertitter, nyligtede søstre, mindre aktive søstre og dem, der har særlige behov.</p>	<p>Se <i>Håndbog 2</i>, 9.5.1; 9.5.2.</p>

RAPPORTERING AF BESØGSUNDERVISNING

<p>1. Besøgsledere anmodes om at rapportere om særlige behov og udført hjælp – med andre ord om deres tjenestegerning. Vægt omsorgen i stedet for blot at tælle besøg.</p>	<p>Se <i>Håndbog 2</i>, 9.5.4.</p>
<p>2. Hjælpeforeningspræsidenten giver biskoppen eller grenspræsidenten en månedlig rapport over besøgsundervisningen. Denne rapport omfatter de særlige behov og tjenester, som besøgslederne yder, og en liste over de søstre, som ikke har haft kontakt.</p>	<p>Se <i>Håndbog 2</i>, 9.5.4.</p>

DØTRE

i mit rige

Gør en forskel

I forordet til *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke* opfordrer Det Første Præsidentskab læserne »til at studere dette hæfte og give plads til, at dets tidløse sandheder og inspirerende eksempler kan påvirke jeres tilværelse«. ¹ Det følgende er vidnesbyrd fra nogle af de mænd og kvinder, som dette inspirerede hæfte har gjort en forskel for:

»Der er en næsten håndgribelig ånd i dette hæfte. Jeg kunne faktisk fornemme, hvordan den ændrede mit hjerte.« – Shelley Bertagnolli

»Det at læse *Døtre i mit rige* har inspireret mig til at blive en mere hengiven ægtemand og far og efterleve mine pagter med større indlevelse.«

– Aaron West

»Da jeg læste om Hjælpeforeningssøstrene i *Døtre i mit rige*, blev de virkelige for mig, og jeg

fornemmede deres tro. De vidste, at når vi tjener andre med Kristi rene kærlighed, bliver vi sådan, som Herren ønsker, at vi skal være. Det er hensigten med Hjælpeforeningen, og det gælder enhver – enlig eller gift, ung eller gammel. Det gælder mig.«

– Katrina Cannon

»Jeg har boet i Chile, Argentina, Brasilien og USA, men uanset hvor jeg er, ved jeg, at jeg er en del af en vidunderlig kreds af søstre – en arv af stærke, trofaste kvinder.« – Marta Bravo

»Det var en sjælden og enestående oplevelse at arbejde som grafisk designer på *Døtre i mit rige*. Ved vores første møde bar søster Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, sit vidnesbyrd for os om, at hæftet var fremkommet under åbenbaring og vejledning fra levende profeter. Lige fra den første dag var alt styret af åbenbaring. Hver gang en af os læser i hæftet, bliver vi rørt af Ånden og ændret til det bedre. Det er sket for mig, og jeg så det ske for redaktørerne, designerne, illustratørerne

samt ansatte i produktionen og trykken.« – Tadd Peterson

»Jeg indså, at jeg er en del af noget bedre. Når jeg henter styrke fra Hjælpeforeningen, kan jeg også selv blive til noget bedre.« – Jeanette Andrews

»Denne historie er en kraftfuld kilde, som kan hjælpe mænd og kvinder verden over til at erkende kvinders værdi som Guds døtre og deres betydningsfulde rolle i hans rige.«

– Susan Lofgren

»Engang troede jeg, at jeg skulle være som alle andre. Nu indser jeg, at hver eneste søster har forskellige omstændigheder, styrker og svagheder, men hver eneste søster har betydning.«

– Nicole Erickson

»*Døtre i mit rige* har haft en stor indflydelse på mig som biskop. Jeg bærer vidnesbyrd om den kraft, som opstår, når Hjælpeforeningen og præstedømmet er uadskilleligt knyttet sammen under samme åg.«

– Mark Staples ■

NOTE

1. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2012, s. ix.

VI SØGER INDTASTERE OVER HELE VERDEN

Siden FamilySearch-indeksering blev præ-senteret i 2006, er over 800 millioner opteg-nelser blevet digitaliseret. Men arbejdet er langt fra slut, og behovet for indtastere over hele verden øges.

Heather F. Christensen

Kirkens Tidsskrifter

Da Hilary Lemon fra Utah i USA vendte hjem fra sin mission, gik der et par måneder, før hun kunne fortsætte med sin uddannelse. Da hun søgte en produktiv måde at anvende ven-tetiden på, begyndte hun at hjælpe med Family-Searchs-indeksering. Hun begyndte at indtaste på engelsk, men opdagede snart, at der var muligheder for at indtaste på andre sprog – som fx portugisisk, det sprog hun havde lært på sin mission.

FAMILYSEARCH ER LET AT ANVENDE

Sammen med de andre unge i Chorley Stav i England blev Makenzie på 15 år af sin stavspræsident opfordret til at registrere 200 navne. »200 blev til 2000!« mindes Makenzie. »Det gik rigtigt hurtigt og let at registrere. Der er redskaber, som hjælper en med at forstå navne og steder. Jeg formidlede min viden om indeksprogrammet videre ved at vise familie og venner, hvordan de skulle oprette en konto, og hvor let og underholdende det er.«

»Eftersom jeg tjente som missionær i Portugal, var jeg interesseret i indeksprojekter for Brasilien og Portugal. Min interesse øgedes, da jeg så et projekt fra Setúbal i Portugal, som var et af de områder, jeg tjente i,« siger Hilary.

Hilary er en af de frivillige, som hjælper med at imødekomme FamilySearchs stadigt voksende behov for indtastning af optegnelser på andre sprog end engelsk. Ligesom de 127.000 andre aktive frivillige uddrager Hilary navne og begivenheder på dem, der er gået bort, så medlemmer kan finde de oplysninger, de søger, og fuldføre deres forfædres ordinancer i templet.

Hvad er FamilySearch-indeksering?

FamilySearch-indeksering er den proces, hvorved man aflæser digitaliserede udgaver af fysiske optegnelser – såsom folketællinger, levnedsskildringer, skifter og kirkebøger – og indskriver de oplysninger, som de indeholder, i en søgbar database på nettet. Takket være dette arbejde gør frivillige indtastere det muligt for medlemmer og andre slægtsforskere at finde deres forfædres data på internettet.

Indekseringen har gjort slægtsforskning enkel og let. »Når man tidligere søgte efter sin slægt, måtte man rulle sig gennem mikrofilm.

Når man fandt det familiemedlem, man søgte, kunne man måske finde andre navne, der var beslægtet. Så man rullede mikrofilmen tilbage og begyndte forfra igen og igen,« sagde József Szabadkai, en indtaster fra Ungarn.

I dag indsamler FamilySearch stadig historiske optegnelser fra stater og arkiver over hele verden. Men i stedet for blot at fotografere optegnelserne og gøre filmene tilgængelige for slægtsforskere, scanner FamilySearchs ansatte dem ind i indeksprogrammet. Frivillige henter disse billeder frem på deres computer og afskriver de oplysninger, de finder. På den måde bliver oplysningerne digitaliseret og kan findes med søgefunktionen i FamilySearch.org, mens slægtsforskeren sidder hjemme i sin egen trygge stue.

Hvor langt er man nået med arbejdet?

Siden FamilySearchs indeksprogram blev præsenteret i 2006, har frivillige indtastere skabt betydelige fremskridt – indtil videre er 800 millioner optegnelser afskrevet. Men arbejdet er langt fra færdigt. Arkivet i Granite Mountain i Salt Lake City, hvor de filmede optegnelser opbevares og beskyttes, rummer 15 milliarder optegnelser – og der føjes hele tiden nye optegnelser til. Disse optegnelser indeholder oplysninger om milliarder af

FIND TID TIL SLÆGTSFORSKNING

Mange mennesker synes ikke at kunne finde tid til at udføre slægtsforskning. Jonni Sue Schilaty fra Utah i USA fandt en måde at indpasse indeksering i sin daglige rutine. »Jeg nyder at indtaste!« siger søster Schilaty. »Når min mand og jeg er ude at køre langt, downloader jeg bundter på min bærbare og arbejder så offline, mens vi kører. Når vi når frem, går jeg på nettet og uploader de fuldførte bundter, og så downloader jeg flere til hjemturen. Jeg udnytter hvert eneste ledige minut til at registrere, og jeg har opdaget, at de køreture er en god mulighed.«

mennesker fra over 100 lande og består af mere end 170 sprog.

Robert Magnuski, der er kirketjenestemissionær og aktiv indtaster i Polen, oplever primært behovet for flere ikke-engelske frivillige. »På grund af opdelingen af landet fra 1772 til 1918 er Polens optegnelser ført på fire sprog: Russisk, tysk, latin og polsk,« forklarer han. Da de fleste af Polens indtastere taler polsk, begyndte de med de polske optegnelser. Derfor er der stadig meget arbejde at udføre med de russiske, tyske og latinske optegnelser. Med hjælp fra frivillige over hele verden, som har erfaring med de forskellige sprog, kan slægtsforskere fra hele verden finde deres forfædre – uanset hvilket sprog de vigtige oplysninger blev nedskrevet på.

For at kunne gøre disse optegnelser tilgængelige er indeksprogrammet lagt ud på nettet på 11 sprog: Engelsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, polsk, portugisisk, russisk, spansk, svensk og tysk. Folk, der taler et af disse sprog – uanset om det er deres modersmål eller tillært gennem missionærtjeneste, uddannelse eller andet – opfordres

til at melde sig og begynde at registrere optegnelser.

Hvordan kommer jeg i gang?

Det er hurtigt og let at komme i gang som indtaster. Følg vejledning på **indexing.familysearch.org**, når du skal downloade programmet på din computer. Derefter opretter du en konto og vælger en gruppe eller et »batch« (bundt) af optegnelser, som du vil arbejde med. Optegnelserne er arrangeret i mindre bundter på 20 til 50 navne, så frivillige kan bruge så lidt eller så meget tid, som de har mulighed for. Hvert bundt tager omkring en halv time at fuldføre, men du kan stoppe undervejs og vende tilbage senere, fordi programmet gemmer det arbejde, du har udført. Hvis du ikke kan fuldføre et bundt inden for en uge, bliver det automatisk tilgængeligt for andre, så de kan fuldføre det.

Bundter fra lande over hele verden bliver lagt ud til registrering, efterhånden som FamilySearch får fat i optegnelser fra landene. Bror Szabadkai er fra Ungarn, men han begyndte med at registrere optegnelser på engelsk og afrikaans, indtil optegnelser fra hans eget land blev tilgængelige. »Det var et af de lykkeligste øjeblikke, da det første ungarske bundt blev bekendtgjort i begyndelsen af 2011,« siger bror Szabadkai. »Mange ungarske medlemmer – unge og gamle – har meldt sig og er blevet »besatte« af at indtaste siden da.« Bror Szabadkais begejstring stammer fra det håb, at mange af hans forfædre findes på de optegnelser, som afskrives. »Når vi opbygger denne fantastiske database, bliver vi i stand til at finde flere af

vores slægt, spare tid og hjælpe vore forfædre med at modtage deres frelsende ordinancer hurtigere.«

Hvad hvis jeg ikke har den nyeste teknologi?

I forskellige dele af verden gør vanskeligheden med at få en computer og internetadgang det til en udfordring for dem, som gerne vil deltage. Det var den situation, som ledere i Zarahemla Stav i Mexico City stod overfor, da de besluttede at involvere de unge i indekseringen. Da ikke alle de unge havde computer derhjemme, besluttede stavens ledere at leje sig ind på en lokal skoles IT-værksted efter skoletid, så de kunne arbejde der.

De unge arbejdede så med at registrere mexicanske folketællinger fra 1930. »Da de unge gennemgik dokumenterne,« siger biskop Darío Zapata Vivas, »forestillede de sig, hvordan folk var gået fra hus til hus for at indsamle disse oplysninger, uden at vide, at deres indsats en dag skulle medvirke til Herrens arbejde med at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv til mennesket« (Moses 1:39).

Takket være stavsledernes kreative indsats for at skaffe den nødvendige teknologi, var de unge og andre af stavens medlemmer i stand til at registrere over 300.000 optegnelser i løbet af en måned.

Som demonstreret af de unge i Zarahemla Stav kan man godt deltage, selv om man ikke har sin egen computer. Indeksprogrammet kan afvikles på enhver computer med internetadgang, som hos andre medlemmer, på slægtshistoriske centre, i kirkebygninger og

endda på skoler eller biblioteker, hvor man kan få lov at benytte dem.

Velsignelserne ved indeksregistrering

De portugisiske dokumenter, som søster Hilary Lemon registrerede, var dåbsoptegnelser, som var over 200 år gamle. Siderne var falmende, og den kunstfærdige håndskrift var vanskelig at læse, men hun kæmpede sig igennem projektet, fordi hun betragtede navnene på siderne som mennesker, der ventede på at få udført deres arbejde i templet.

»Mere end en gang, mens jeg registrerede optegnelser, fik jeg den klare tilkendegivelse, at en portugisisk sidste dages hellig en dag ville kigge på den dåbsattest, jeg lige havde registreret, og finde en af sine forfædre,« sagde Hilary. »Nu hvor der er planlagt et tempel i Lissabon i Portugal, ved jeg, at der kommer en dag, hvor medlemmerne finder deres forfædre, takket være det arbejde, der udføres med FamilySearchs indeksprogram.«

Med hjælp fra frivillige som søster Hilary bliver optegnelserne bevaret, og vejen banes for, at de, der er gået forud, kan modtage evangeliets fulde velsignelser. ■

Hvis du vil vide mere, kan du gå ind på indexing.familysearch.org eller kontakte din menigheds eller grens slægtshistoriske ekspert.

ALLE KAN INDTASTE

Arbejdet er tilpasset mennesker i alle livets faser – deriblandt studerende, hjemmegående husmødre, forretningsfolk og pensionister. David og Bernice Blyde har udført syv fuldtidsmissioner og bor nu hjemme i New Zealand, hvor de stadig tjener. »Kirken har altid noget, man kan gøre for at holde sig beskæftiget,« siger søster Blyde. »Indeksprogrammet opfylder det behov for os.« Siden 2009 har søster Blyde registreret over 180.000 navne. »Det er spændende at arbejde med denne vidunderlige ressource,« siger hun. »Dette arbejde er af afgørende betydning for at kunne finde vore forfædre og give dem mulighed for at udvikle sig.«

TALER DU RUSSISK?

Selv om vi havde meget travlt, besluttede min mand, Daniil og jeg, at vi ville besøge templet i Preston i England engang mere inden udgangen af 2009. Det kræver to busture af i alt næsten seks timer at nå til templet fra den lille skotske by, som vi bor i.

Den morgen, hvor vi havde planlagt at tage af sted, gryede grå og regnfuld, men vi glædede os til at skulle i templet. Mens vi ventede en ekstra

time på at komme med den anden bus, begyndte regnen at styrte ned, og det blev koldt.

Men håbet om, at vi snart var fremme ved templet, varmede vores hjerte. Da vi ankom til Preston, følte vi en stærk tilskyndelse til straks at tage i templet. Vi var sultne og drivvåde, men vi lyttede til Helligånden.

Da vi trådte ind i templet, bad en venlig tempeltjener om vores tempelanbefaling. Han tog sine briller af og stirrede igen på navnene på vores anbefaling.

»Er I fra Rusland?« spurgte han forbløffet.

»Ja,« svarede vi og var lidt overraskede over hans reaktion.

»Så I taler russisk?« spurgte han.

»Ja, selvfølgelig,« svarede vi.

Så tog han telefonen og ringede til en eller anden.

Da vi ankom til Preston, følte vi en stærk tilskyndelse til straks at tage i templet.

Kort tid efter kom tempelpræsidenten hen til os. Vi kunne se tårerne i hans øjne gennem hans brilleglas. »I er engle fra Gud,« sagde han med et smil og bad os følge ham. Vi fulgte efter ham og så kort efter en forvirret ung missionær, som stod omgivet af tempeltjenere.

Det viste sig, at denne missionær var fra Armenien og talte russisk. Han var blevet kaldet til at tjene i London-missionen i England, men havde endnu ikke lært at tale engelsk. Der var ikke en eneste russisktalende person på missionærskolen, der lå ved siden af templet. Han skulle modtage sin begavelse den pågældende dag, men tempeltjenere kunne ikke kommunikere med ham – det vil sige, indtil et gennemblødt russisk par trådte ind.

Daniil bad straks om at få lov til at følge den unge missionær. Missionæren blev meget glad og sagde senere, at han havde følt en særlig ånd, da vi kom.

Jeg er taknemlig for, at vi trods vores travle dagligdag og det regnfulde vejr besluttede at besøge templet den dag, så vi kunne hjælpe en af Guds russisktalende sønner i Storbritannien. Jeg er taknemlig for templets velsignelser, som oplyser vores tilværelse med et særligt lys og mening. Jeg ved, at hvis vi følger Helligåndens tilskyndelser, vil han føre os tilbage til vores himmelske hjem – ligesom han førte min mand og mig til Herrens hus den dag. ■

Anna Nikititjeva, Skotland

JEG ÆNSEDE DEM IKKE

Da jeg for nylig læste i Mormons Bog, stødte jeg på denne formaning: »Hvorfor ... lader [I] de sultne og de trængende og de nøgne og de syge og de plagede gå forbi jer uden at ænse dem?« (Morm 8:39).

I stedet for at føle den fred og tryghed, som jeg normalt oplever, når jeg studerer skrifterne, blev jeg overvældet af tristhed. Jeg havde længe erkendt, at jeg ikke var en særlig opmærksom person. Jeg havde ladet mig opsluge sådan af mit liv, mine kaldelser og min familie, at jeg bare ikke bemærkede de udfordringer, som andre mennesker havde.

Jeg vidste, at jeg ikke gjorde alt, hvad jeg kunne for »at bære [andres] byrder, så de bliver lette; ... og ... sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst« (Mosi 18:8-9). Jeg ville gerne ændre mig; jeg ville gerne være bedre. Jeg vidste bare ikke hvordan. Jeg bad Herren om at hjælpe mig.

Mit svar kom på en uventet og uønsket måde, da jeg pådrog mig en kronisk lidelse. Den gjorde det langsomt af med min byrdefulde travlhed. Efterhånden som sygdommen skred frem, måtte jeg opgive mine uden-dørsaktiviteter, mine kaldelser og mine kirkemøder. Jeg er bundet til hjemmet, jeg er ensom og føler mig overset.

Jeg beder til, at Herren en dag vil helbrede mig. Når han gør det, lover jeg mig selv, at jeg aldrig vil være så

Jeg bad Herren om at hjælpe mig med at blive et bedre menneske. Mit svar kom på en uventet og uønsket måde.

blind igen. Når jeg kommer i kirke, vil jeg se efter, hvem der sidder alene, og hvem der ikke er til stede den dag. Hver uge vil jeg give mig tid til at overvinde min generthed og besøge nogen, som er syg eller plaget eller bare har brug for en ven. Jeg vil elske mine brødre og søstre hver eneste dag – ikke bare om søndagen eller under kirkeaktiviteter.

Jeg vil huske og, håber jeg, være værdig til at høre Herrens godkendelse: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40). ■

Shelli Proffitt Howells, Californien i USA

JEG VILLE IKKE TJENE

Da jeg var 11, var jeg til en regionalkonference i Johannesburg i Sydafrika, hvor præsident Howard W. Hunter (1907-1997) trykkede min hånd og sagde: »Du skal på mission og være en fremragende missionær en dag.«

De fleste andre unge mænd ville have hæget om de ord. Men ikke jeg. De næste ti år havde jeg intet ønske om at udføre en mission. Jeg var mere optaget af succes inden for sport og mit sociale liv. Jeg mente, at jeg ville sætte alt over styr, hvis jeg gav afkald på de to år. Under interviews med min grenspræsident og

stavspræsident fandt jeg på undskyldninger for, hvorfor jeg ikke ville på mission.

Som 21-årig havde jeg stadig ikke noget ønske om at udføre en mission, da jeg besøgte min familie i Iowa i USA. De var flyttet dertil året før. Mens jeg var i Iowa, fik jeg mulighed for at tage til templet i Winter Quarters i Nebraska med den lokale UV-menighed. Jeg havde ikke fået min begavelse, så jeg tænkte, at jeg kunne udføre dåb for de døde.

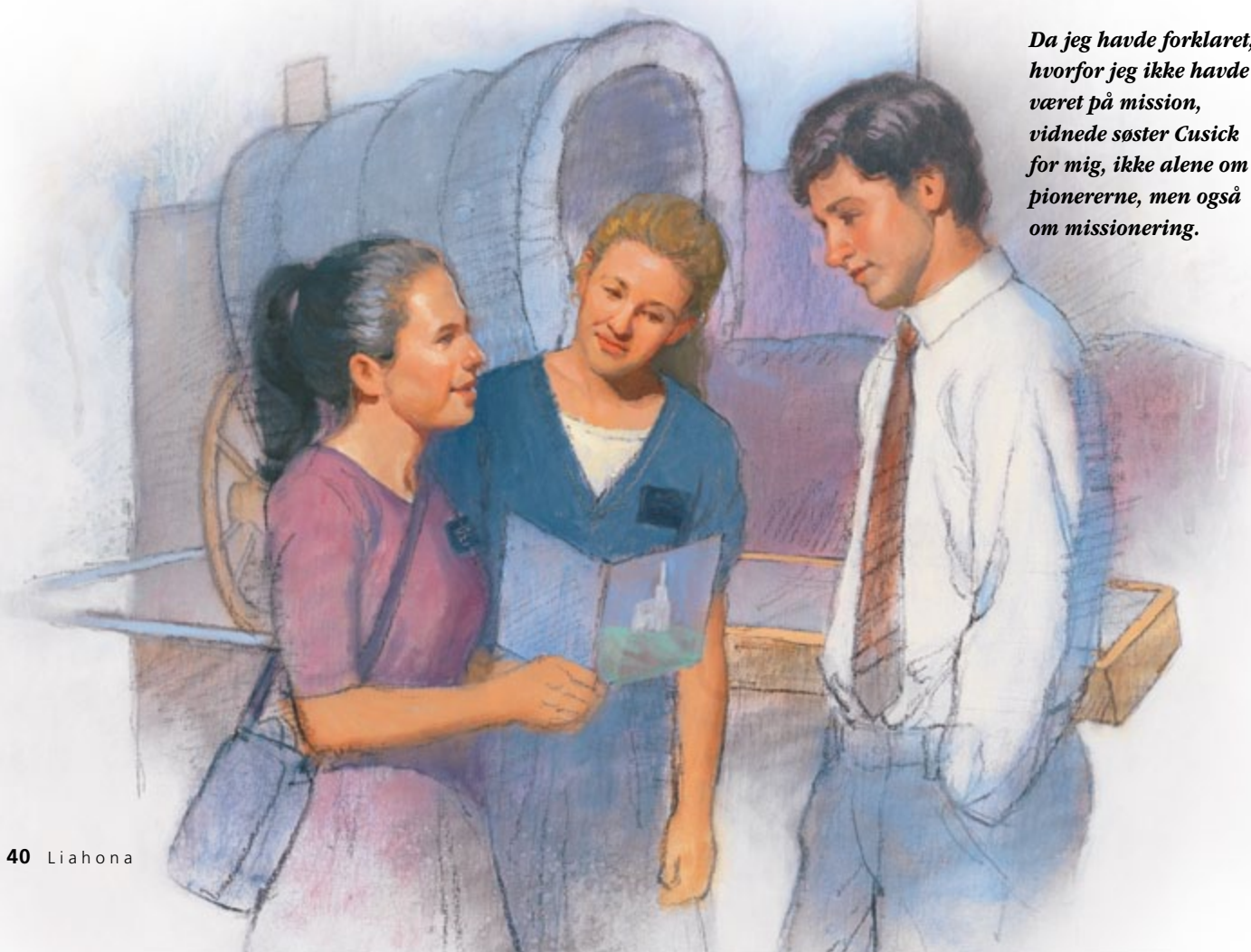
Da vi ankom til templet, fandt jeg ud af, at der ikke var planlagt nogen dåbs-session den eftermiddag. Jeg

tænkte: »Herligt! Hvad skal jeg nu stille op de næste to og en halv time?«

Jeg besluttede at besøge Mormon Trail-besøgscentret på den anden side af gaden. Da jeg havde set et kvarters film om pionererne, blev jeg mødt af to søstermissionærer, som ville vise mig rundt. Da de havde lært mig lidt bedre at kende, spurgte søster Cusick mig, hvorfor jeg ikke havde været på mission. De sædvanlige undskyldninger røg ud af mig. Så vidnede søster Cusick for mig, ikke alene om pionererne, men også om missionering.

Efter rundvisningen sad jeg i venteværelset i templet og tænkte. Pludselig blev mine undskyldninger for ikke at udføre en mission til uklare tanker.

Da jeg havde forklaret, hvorfor jeg ikke havde været på mission, vidnede søster Cusick for mig, ikke alene om pionererne, men også om missionering.

Ånden vidnede stærkt om, at jeg skulle tage på mission. Fra det øjeblik jeg begyndte at tale med søstermissionærer, ændredes alt inden i mig. Ånden vidnede for mig om, hvad jeg skulle gøre.

Flere måneder efter fandt jeg ud af, at den stille, sagte røst havde fortalt søster Cusick, at jeg skulle have min egen rundvisning. Hun vidste ikke hvorfor, men Herren havde planer med mig.

Jeg tjente i Ventura-missionen i Californien – en af de bedste missioner i verden – og knyttede nogle pragtfulde venskaber, som jeg håber vil vare i evigheden. I ti år troede jeg ikke på præsident Hunter, men han vidste præcis, hvad han talte om.

Mit liv forandredes fuldstændig, fordi en søstermissionær reagerede på Helligåndens tilskyndelse. ■

Neville Smeda, Californien i USA

HERREN ER MIN LOVSANG

Eftersom jeg boede en lille by i Arizona, hvor størstedel af befolkningen er sidste dages hellige, talte missionærer og kirkemedlemmer ofte med mig om Kirken. De inviterede ofte mine børn og mig med i kirke eller til at læse i skrifterne eller begge dele. Jeg var ikke interesseret i at acceptere deres invitationer, men takkede dem høfligt for deres interesse i min familie.

Da jeg lærte den kvinde at kende, som jeg senere giftede mig med, fortalte hun mig, at hun var sidste dages hellig. Jeg beundrede hendes

åndelighed og indvilligede i at tage med hende i kirke, når vi var blevet gift. Tro mod mit ord begyndte jeg at deltage regelmæssigt og nød endda atmosfæren og kammeratligheden. Men selvom jeg studerede i skrifterne, kom i kirke og bad alene og sammen med min familie, tvivlede jeg stadig på Guds eksistens. Uanset hvor hårdt jeg prøvede, så følte jeg, at jeg ikke kunne fraryste mine agnostiske rødder. Fordi jeg ikke følte mig tættere på Gud, end da jeg begyndte, afviste jeg alle invitationer om at blive døbt.

Da jeg var kommet i kirke i seks år, døde min far, som havde været i den amerikanske hær, pludseligt. Min familie og jeg ønskede, at retræten skulle spilles ved graven, og da jeg er professionel musiker, blev jeg bedt om at spille sangen. Jeg havde spillet ved hundredvis af begravelser, men fordi det var min fars begravelse, vidste jeg, det ville være anderledes. Jeg vidste også fra min mors begravelse, at min følelsesmæssige tilstand ville påvirke min evne til at spille. Jeg var fast besluttet på ikke at lade mine følelser påvirke musikken, som de havde under hendes begravelse.

Nogle få minutter før ceremonien begyndte, varmede jeg nervøst op. Jeg havde blot spillet nogle få øvetoner, da jeg indså, at jeg var ved at gentage min tidligere fejltagelse. Tårerne kom og jeg begyndte at græde. Mine hulk hæmmede min vejtrækning. Hvordan skulle jeg kunne spille?

Jeg var ikke bekymret for min egen anerkendelse, men jeg ønskede at

ære min far. Da jeg begyndte at spille, opdagede jeg, at jeg ikke kunne tage en dyb vejtrækning. Det var ikke normalt for mig at bede om hjælp, men på dette tidspunkt vidste jeg ikke, hvad jeg ellers skulle gøre. Den første tone, der kom ud, var svag. Inderst inde bad jeg indtrængende til min himmelske Fader: »Kom nu.« Da jeg spillede den anden tone, var mine lunger fyldt med luft, og lyden kom ud af mit horn med en overraskende og smuk tone. Gennem resten af stykket spillede jeg over alt forventning. Da jeg sluttede med den sidste tone, havde jeg pludselig ikke mere luft og gispede efter vejret gennem tårerne.

Som musiker er jeg klar over mine stærke og svage sider. Sagt meget enkelt, jeg kunne ikke have spillet så godt under selv de bedste omstændigheder. Det var tydeligt for mig, at vor himmelske Fader havde besvaret min bøn og velsignet mig med styrken og evnen til at ære min jordiske far. Jeg fik et særligt vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader besvarer os på en måde, som vi kan forstå. Hans svar, da jeg havde mest brug for det, hjalp mig til at indse, at han altid er ivrig efter at kommunikere med mig.

Efter adskillige måneder slap jeg af med min agnostiske forhindring og tilsluttede mig Kirken. Selvom det var et vovestykke i tro at blive døbt, vidste jeg, at vor himmelske Fader ville velsigne mig. Min oplevelse, da jeg spillede retræten, lærte mig, at han vil besvare mine bønner i forhold til mine behov og forståelse. ■

Tom Sullivan, Arizona, USA

**Ældste
Randall K. Bennett**

De Halvfjerds

Følg PROFETEN

Jeg mødte den engel, der skulle blive min hustru, ved en institutfest aftenen efter at jeg var vendt hjem fra mission. Selv om Shelley og jeg var vokset op i Canada flere hundrede kilometer fra hinanden og aldrig havde truffet hinanden før, så lærte vi hinanden godt at kende i de kommende måneder. Da jeg havde friet tre gange og havde fået afslag, fordi hun havde forpligtet sig til at udføre en mission, sagde hun endelig ja til mit frieri, da jeg lovede hende, at vi ville tage på mission, når vore børn var flyttet hjemmefra. Hun tog imod en forlovelsesring den 22. december 1976.

Men i de efterfølgende dage følte vi os begge utrygge – ikke ved tanken om at gifte os, men ved tanken om ringen. Lad mig forklare nærmere.

En beslutning om at følge profeten

I ugerne op til vores forlovelse havde Shelley og jeg tilbragt meget tid med at tale om, hvordan vi ville opdrage vores familie, og hvordan vores ægteskab skulle være. Noget af det, som var kernen i vore samtaler, var vores beslutning om at følge profeten altid.

To måneder før vi blev forlovet, lyttede vi til en masse taler fra oktoberkonferencen

1976, der fremhævede princippet om selvhjulpethed. Det var et emne, som præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) og andre havde forkyndt de sidste mange år. Både Shelley og jeg var vokset op med kendskab til vigtigheden af at have en køkkenhave, et forråd af fødevarer og i det hele taget være beredte. Men ved den konference syntes emnet beredthed at være særligt fremherskende. Nogle talere henviste til oversvømmelsen ved Teton-dæmningen i juni det år. Blandt dem var Barbara B. Smith (1922-2010), Hjælpeforeningens hovedpræsident, som fremhævede vigtigheden af selvhjulpethed – i særdeleshed det at anskaffe sig et års forråd, som man blev opfordret til dengang.¹ Præsident Kimball mindede ved konferencens afslutning de sidste dages hellige om skriftstedet i Luk 6:46, hvor Frelseren siger: »Hvorfor siger I Herre, Herre til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?« Præsident Kimball formanede så de hellige til at lade konferencens budskaber følge dem ind i deres »hjem ... og fremtidige liv.«²

Da Shelley og jeg efter vores forlovelse overvejede begyndelsen på vores ægteskab og familie, lød disse budskaber i vore ører. Uden at den anden vidste af det spekulerede vi begge på, hvordan vi

En forlovelsesring repræsenterer en forpligtelse. Men for min hustru og jeg repræsenterede det ikke at have en forlovelsesring en forpligtelse over for Herren og hans profeter.

skulle grundlægge et forråd til vores familie. Hvis vi skulle adlyde datidens råd, måtte vi straks begynde at opbygge et års forråd. Men hvordan skulle det kunne lade sig gøre? Vi var studerende – og ville blive ved med at være det i en del år – og havde ikke ret mange penge. Helligånden gav os begge det samme svar: vi måtte sælge forlovelsesringen.

Men hvordan skulle jeg kunne bede Shelley om at gøre det? Jeg havde jo *lige givet* hende den ring. Hvad ville hun sige til, at jeg bad hende om at sælge den, så vi kunne købe havregryn og mel og ris? Samtidig gik hun og var bekymret. Hvad ville jeg sige, tænkte hun, hvis hun talte om at sælge

den ring, jeg havde valgt til hende? Ville det såre mine følelser?

Men den tilskyndelse, som vi hver især følte, var for kraftig til at overhøre, og jo mere vi begge tænkte på det, desto mere stak diamantringen os i øjnene. Da Shelley tog emnet op et par dage efter jul, var jeg meget lettet over, at hun var nået til samme konklusion som jeg. På mange måder var et fantastisk bekræftelse for os begge om vores valg af ægtefælle. At vide, at vores prioriteter og værdier var i harmoni med hinanden og med Guds profet var meget beroligende. Jeg var dybt taknemlig for hendes vilighed til at yde det offer for at følge profeten.

Nu må I ikke misforstå mig, og gå nu ikke hen og sælg jeres ringe! Det er ikke forkert at købe eller bære en forlovelsesring. Faktisk har alle vore gifte børn smukke og passende ringe. Der er mange måder, hvorpå vi kan følge profeterne og apostlene og anvende deres råd i vores liv. Men fordi Ånden havde vejledt os til at følge profeten ved at sælge vores forlovelsesring, stod valget i vores tilfælde mellem at beholde ringen eller følge profeten. Det gjorde, at vi fastsatte to mønstre i vores hjem helt fra begyndelsen: At følge profeten og at følge personlige, åndelige tilskyndelser, som vi modtager.

Reaktioner på vores beslutning

Den smykkeforretning, hvor jeg havde købt ringen, var lukket i en uge efter jul, men da den åbnede, gik jeg hen for at tale med guldsmeden. Jeg forventede, at han ville nægte at give mig pengene tilbage, for man måtte jo betragte ringen som brugt. Jeg beredte mig på hans reaktion og forventede, at jeg måtte sælge ringen til anden side med et stort tab. Men til min forbløffelse blev guldsmedens hjerte blødgjort. Jeg gik ud igen med kontanter i hånden – og måbende af forbløffelse over, hvordan Herren havde banet vejen for vores lydighed.

Ikke alle tog så godt imod vores beslutning. Da vore venner – blandt andet dem, som var medlemmer af Kirken – hørte, hvad vi havde gjort og så den smalle læderring, som jeg

havde lavet til Shelley, syntes de, at vi var vanvittige. Andre kvinder på Shelleys alder fattede ikke, at hun havde været villig til at handle, som hun gjorde. Meget få var opmuntrende og støttede os.

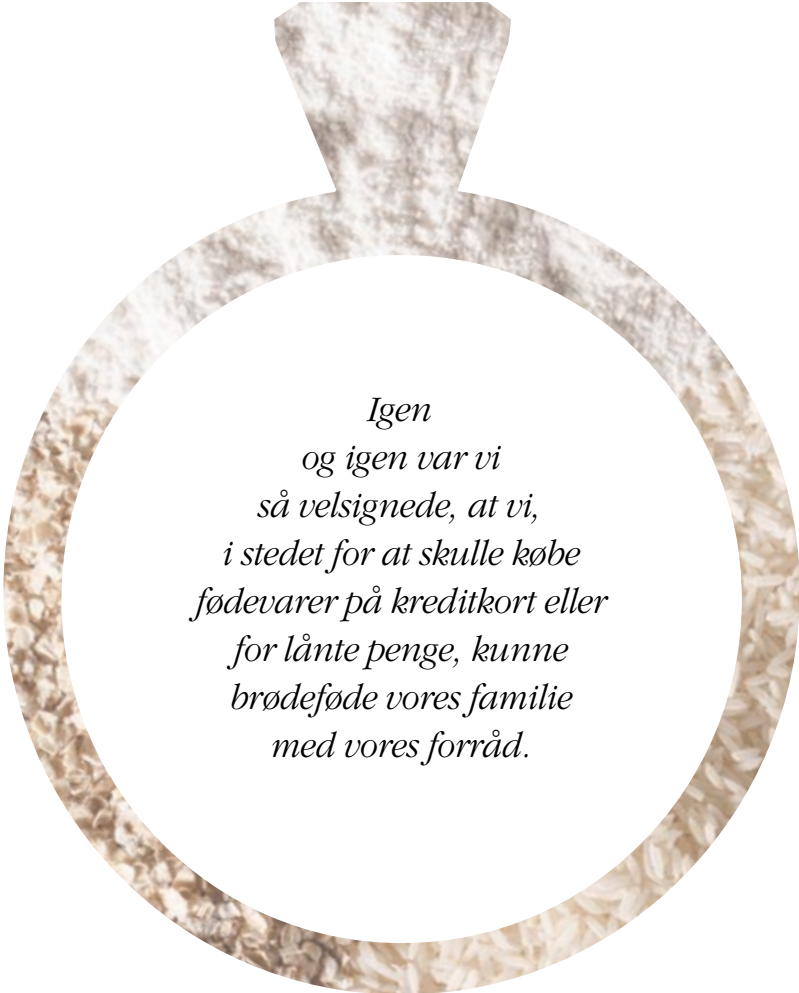
Shelley var stærk og vidste, at hun nok skulle klare den, uanset hvad folk mente; hun følte sig i sikker forvisning om, at hun fulgte profeten. Og det betød mere end noget andet. Men Herren sendte os sin milde barmhjertighed i form af to venner, som fik os til at føle, at vi ikke stod alene.

Min ven Bob og jeg havde præsenteret Fran for evangeliet i skolen. Vi havde alle tre været på mission, og da Fran vendte hjem fra sin mission, blev hun og Bob forlovet. Da de kom for at fortælle Shelley og mig de gode nyheder, erfarede vi, at de i stedet for at købe en forlovelsesring også havde besluttet at bruge pengene på forråd. Det var interessant for os alle fire, at Ånden havde ledt os til at handle ens. Vores forpligtelse til at følge Helligånden og den levende profet føjede en ny dimension til vores venskab, som nu har varet i mere end 40 år.

Velsignelser ved lydighed

Shelley og jeg begyndte på at opbygge et grundlæggende forråd i januar 1977 og blev ved med at købe lidt efter lidt, indtil vi blev gift i april det år. Inden vores bryllup opbevarede vi forrådet i mine forældres hus.

Shelley gik med læderringen som

*Igen
og igen var vi
så velsignede, at vi,
i stedet for at skulle købe
fødevarer på kreditkort eller
for lånte penge, kunne
brødføde vores familie
med vores forråd.*

vielsesring i mange år, indtil jeg blev færdig med min tandlægeuddannelse. Under mit uddannelsesforløb flyttede vores familie mange gange. Vi blev vant til at slæbe spande med hvede fra lejlighed til lejlighed, fra hus til hus, og by til by. Vore venner begyndte at undgå os, når vi skulle flytte, men i de senere år har vi følt os utroligt taknemlige for, at vi har fulgt Kirkens lederes råd.

Da jeg blev færdig på tandlægehøjskolen og åbnede min klinik, havde Shelley og jeg to børn og bogstavelig talt ingen penge. Heldigvis kunne vi delvis leve af det, som vi havde anskaffet til forråd, inden vi blev gift. Vores lydighed mod den profetiske

vejledning blev til velsignelse for os igen mere end et årti efter vores bryllup, da jeg havde fuldført min uddannelse og var fortsat med min specialuddannelse. Endnu en gang manglede vi penge, og i stedet for at betale for fødevarer med kreditkort eller lånte penge, var vi velsignede ved at kunne brødføde vores familie (som nu bestod af fire børn) med vores forråd.

I årene der er gået siden, er vi blevet velsignet på mange andre måder ved at følge profeternes ord. Vi har lært ikke at stille spørgsmål til gyldigheden af det, som profeterne og apostlene lærer os eller spekulere på, om det lyder fornuftigt. Vi har erfaret, at

ved at handle – og handle øjeblikkeligt – på deres råd, er vi blevet velsignet.

Lær at lytte til det profetiske ord

Nogle vil måske kalde vore handlinger for blind lydighed. Men vi har Herrens personlige løfte om, at profeterne aldrig vil føre os på vildspor.³ Den viden gør, at vi lytter til deres røster, som vi ville lytte til hans egen (se L&P 1:38).

Vi har også erfaret, at den levende profet typisk *indbyder* os til at handle; de bruger ikke ord som *befale* eller *formane*. Deres adfærd er venlig og mild, men det undskylder os ikke fra at følge dem. Da Shelley og jeg har betragtet indbydelser som befalinger, er vi altid blevet velsignet.

Vi har også lært at være lydøre over for deres vejledning ved at lytte efter vendinger som »Jeg har overvejet ...« eller »Noget, der har ligget mig på sinde, er ...« eller »Jeg føler, at jeg bør sige jer ...« eller »Lad mig komme med et godt råd om ...« eller »Det er mit håb, at ...« Disse og lignende udtalelser er fingerpeg om, hvad der rører sig i sindet og hjertet på Herrens salvede tjenere.

Noget andet, der hjælper os med at høre Herrens røst, når vi lytter til profeterne og apostlene, er at lægge særlig godt mærke til, når de citerer andre profeter eller apostle. Herren har lært os, at han vil grundfæste sit ord ved to eller tre vidners udsagn (se 2 Kor 13:1; L&P 6:28).

Eftersom budskabet om selvhjulpethed blev gentaget så mange

gange ved den generalkonference, inden vi blev forlovet, følte min hustru og jeg, at det budskab var særlig vigtigt for os på det tidspunkt. Vi blev inspireret til at følge den vejledning på en meget synlig måde. Men det at følge profeten er ikke altid et spørgsmål om ydre tegn på hengivenhed; ofte kommer vores lydighed til udtryk på mindre, mere personlige måder. Uanset om andre kender til vores lydighed eller ej, så gør Herren det. Og han velsigner os for vores lydighed og baner vejen for, at vi kan klare det.

I dag bærer Shelley en mere traditionel vielsesring, men hun har gemt sin lille læderring som et sødt minde i alle disse år. For os er den et symbol på vores tidlige beslutning om altid at følge profetens råd og gøre det til en del af vores familieliv. Når vi nu ser vore børn opdrage deres børn, er vi taknemlige for at se, at den trofasthed i at følge Herrens profet, præsident Thomas S. Monson, også er en del af deres familieliv. Denne lydighed er en vidunderlig arv for os, og den er et lige så håndgribeligt tegn på efterlevelse af pagten, som en forlovelsesring ville have været. ■

NOTER

1. Se Barbara B. Smith, »Hun har intet at frygte for sit hus«, *Den danske Stjerne*, apr. 1977, s. 65-66.
2. Se Spencer W. Kimball, »Et program for mennesket«, *Den danske Stjerne*, apr. 1977, s. 53-54.
3. Se Harold B. Lee, »The Place of the Living Prophet, Seer, and Revelator«, tale til seminar- og institutlærere, 8. juli 1964, s. 13; Marion G. Romney, i Conference Report, okt. 1960, s. 78; *The Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham, 1946, s. 212-213.

I dag bærer Shelley en mere traditionel vielsesring, men hun har gemt sin lille læderring (herunder) som et sødt minde i alle disse år. For os er den et symbol på vores tidlige beslutning om at følge profeten.

Lige til sagen

Er der en grænse for omvendelse? Hvis jeg beder om tilgivelse for det samme igen og igen, når jeg så på et tidspunkt en grænse?

Der er to ting, som vi skal huske her: (1) Guds barmhjertighed er uendelig, og (2) sand omvendelse betyder, at man forsager sine synder.

Men på den anden side er omvendelse, takket være Jesu Kristi uendelige forsoning, tilgængelig for enhver, selv dem, der begår den samme fejl mange gange. Som profeten Alma har sagt: »Se, [Gud Herren] sender en opfordring til alle mennesker; for barmhjertighedens

arme er strakt ud imod dem, og han siger: Omvend jer, så vil jeg modtage jer« (Alma 5:33).

På den anden side har profeten Joseph Smith sagt: »Omvendelse er noget, man ikke kan spøge med hver dag. Daglig overtrædelse og daglig omvendelse er ikke Gud behageligt« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith 2007*, s. 74).

Så hvad er nøglen til omvendelse? Som Herren åbenbarede til Joseph Smith: »Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:43). Og som Alma forkyndte: »Hver den, der omvender sig, skal finde barmhjertighed; og den, der finder barmhjertighed og holder ud til enden, han skal blive frelst« (Alma 32:13; fremhævelse tilføjet).

Med andre ord skal man bekende og forsage sine synder for at stræbe efter at være

trofast hele livet. Hvis du har problemer med at overvinde en bestemt synd, så giv ikke op i den fejlagtige tro, at der er en grænse for oprigtig omvendelse. Søg hjælp hos dine forældre og din biskop eller grenspræsident. Deres kærlighed, støtte og vejledning kan være dig en hjælp, mens du stræber efter at fjerne synden fra dit liv og nærme dig din himmelske Fader og Jesus Kristus. ■

Kan ikke-medlemmer tage nadveren?

Som du ved, er nadverens brød og vand bestemt for Kirkens medlemmer, så vi kan forny vores dåbspagter. Men vi bør ikke foretage os noget under nadvermødet for at hindre ikke-medlemmer i at tage nadveren.

Det er godt at invitere venner og familie, som ikke er medlemmer, med i kirke, og vi ønsker, at de skal føle sig velkomne og godt tilpas ved vore møder. Det er en hjælp at berede dem på nadvermødet ved at forklare formålet med nadveren og det, der sker under mødet. Hvis de spørger, om de bør tage nadveren, kan du fortælle dem, at det kan de

gøre, som de vil, men at den egentlig er beregnet til Kirkens medlemmer, som fornyr deres dåbspagter.

Som ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Nadverens ordinance gør nadvermødet til det helligste og vigtigste møde i Kirken« (»Nadvermødet og nadveren«, *Liahona*, nov. 2008, s. 17). Vi bør hjælpe ikke-medlemmer med at forstå denne vigtige ordinance, så vi kan sikre os, at de også føler sig godt tilpas ved vore møder. ■

Har en dyr
ånd?
Hvad sker der
med dem,
når de dør?

Ja, dyr har en ånd (se L&P 77:2-3). Der er selvfølgelig stor forskel på dyrs ånd og vores ånd – vi er vor himmelske

Faders sønner og døtre, og det er de ikke.

Ifølge profeten Joseph Smith er der i hvert fald nogle dyr i himlen. Han sagde:

»Johannes så sære dyr i himlen ... som faktisk lovpriste Gud ... (se Åb 5:13) ...

Jeg antager, at Johannes så væsener i tusindvis af afskygninger, som var blevet frelst fra titusinder gange titusinder af jordkloder som denne – sære væsener, som vi ikke har noget begreb om: Men alle kan de ses i himlen. Johannes erfarede, at Gud herliggør sig selv ved at frelse alt det, som hans hænder har skabt, om det så er dyr, fugl, fisk eller mennesker; og han herliggør sig selv ved dem« (i *History of the Church*, 5:343).

Så skønt vi ikke har en fuldstændig forståelse af, hvad der sker med dyr, når de dør, tror vi, at de opnår en form for frelse og udødelighed. ■

PAS GODT PÅ
**DIT
TEMPEL**

Sunde valg gør dig sund
(se L&P 89).

Amos 3:7

Dette vers fortæller os om profeternes vigtige rolle.

Gud Herren

»Eftersom vor Fader elsker sine børn, har han ikke overladt os til at gætte, hvad der betyder mest i dette liv, når det gælder anliggender, hvor vores opmærksomhed kan føre til lykke, eller vores ligegyldighed kan føre til sorg. Nogle gange fortæller han et menneske den slags direkte gennem inspiration. Men derudover fortæller han os disse vigtige anliggender gennem sine tjenere ... Han gør det, så selv de, som ikke kan føle inspiration, hvis de blot vil lytte, kan vide, at de har hørt sandheden og er blevet advaret.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Familien«, *Liahona*, okt. 1998, s. 12;

Han åbenbarer

Hvordan kommunikerer Herren med sine profeter? Det sker på mange måder, blandt andet:

- Inspiration gennem Helligånden (se 2 Pet 1:21).
- Syner og drømme (se 4 Mos 12:6; 1 Ne 8:2).
- Besøg fra himmelske væsner (se JS-H 1:16-17; L&P 110:8).

Hans tjenere profeterne

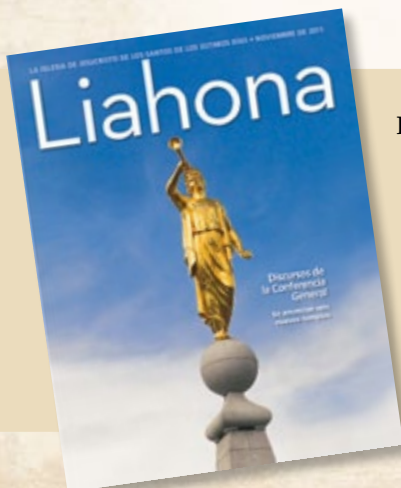
»Igen og igen forklarer skrifterne, at Herren giver sine befalinger til menneskenes børn gennem levende profeter. Ingen komité, forsamling eller anden myndighed har ret til at diktere Gud lærdomme, som er i modstrid med hans lov. Guds evige velsignelser er betinget af vores lydighed og efterlevelse af Herrens ord, som det bliver os åbenbart gennem hans hellige profeter.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vi tror alt, hvad Gud har åbenbart«, *Liahona*, nov. 2003, s. 88.

Isk lærer sammen? Men ulyske sker i en by, uden HERREN står bag? Klages. 3, 37 f.
7 Nej! Den Herre HERREN gør intet uden at have åbenbart sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.
8 Løven brøler, hvo frygter da sig? Den Herre HERREN taler, hvo profe-

Hans hemmeligheder

Det oprindelige hebraiske ord, der anvendes i Bibelen for *hemmelighed*, betyder bogstaveligt talt »vejledning«, så det har noget at gøre med Herrens planer eller hensigter.

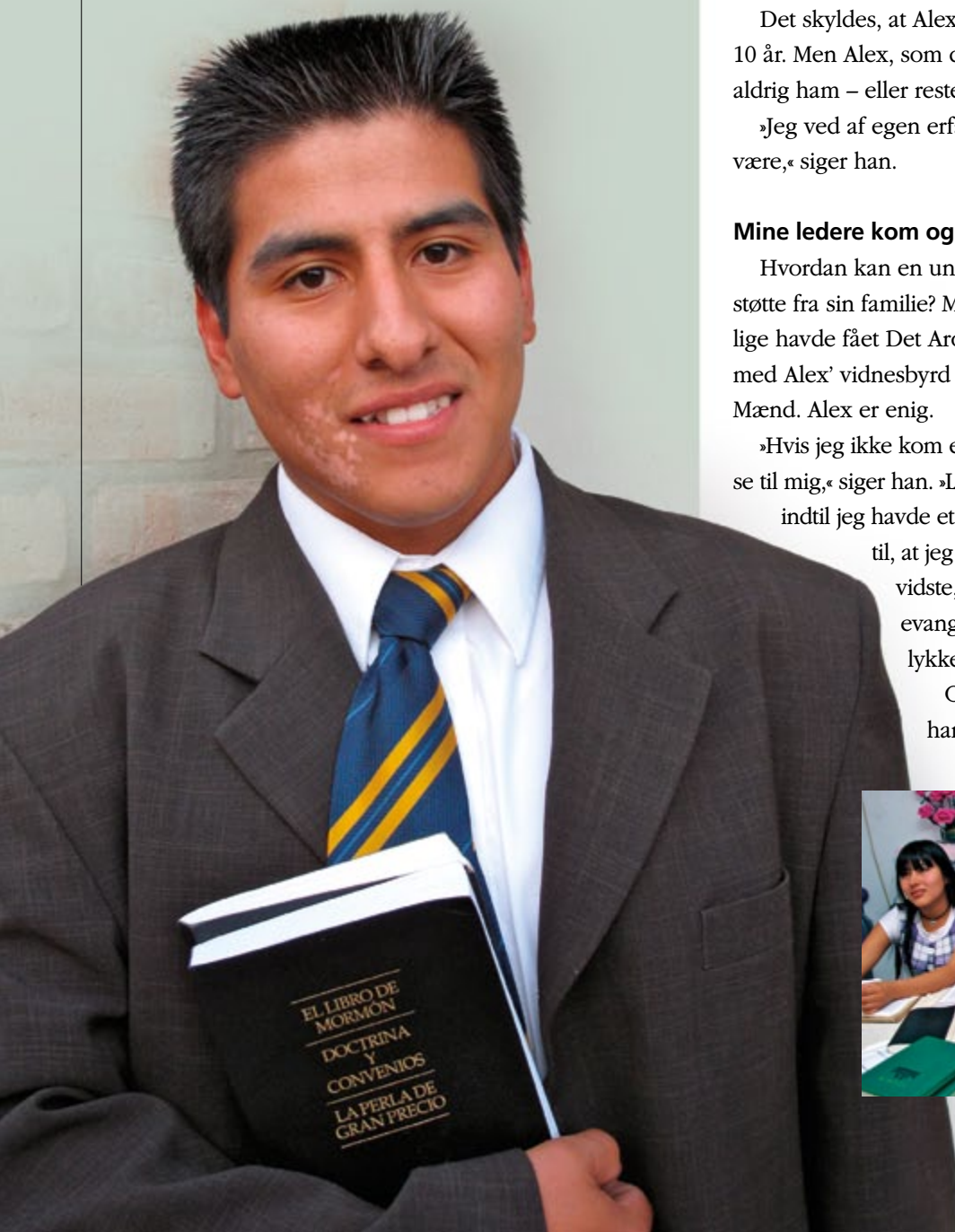

Hvad har de levende profeter og apostle for nylig bedt os om at gøre? Gennemgå den seneste konference (se conference.lds.org) og overvej at nedskrive i din dagbog det, som du føler dig tilskyndet til at gøre som følge af det, Herrens tjenere har sagt.

Redaktørens bemærkning: Denne side er ikke tænkt som en udtømmende forklaring af de udvalgte vers, men som et udgangspunkt for dit eget studium.

ALEX' gode

For Alex Escobar har det gjort en forskel af evig betydning for hans familie, at han holdt sit lys højt.

Da Alex Escobar for 8 år siden var lærer i Det Aronske Præstedømme, forpligtede han sig til at tjene som fuldtidsmissionær. Dengang havde han aldrig kunnet forestille sig, at hans far ville være hans biskop, da han tog på mission.

Det skyldes, at Alex' far ikke havde været i kirke i over 10 år. Men Alex, som dengang gik alene i kirke, opgav aldrig ham – eller resten af sin familie.

»Jeg ved af egen erfaring, hvor vigtigt et eksempel kan være,« siger han.

Mine ledere kom og søgte mig

Hvordan kan en ung mand forblive aktiv i Kirken uden støtte fra sin familie? Mario Sayas, der var biskop, da Alex lige havde fået Det Aronske Præstedømme, forklarer det med Alex' vidnesbyrd og hans hengivne ledere i Unge Mænd. Alex er enig.

»Hvis jeg ikke kom en søndag, så kom mine ledere for at se til mig,« siger han. »Lidt efter lidt lærte jeg om evangeliet, indtil jeg havde et stærkt vidnesbyrd. En anden grund til, at jeg blev ved med at gå i kirke, var, at jeg vidste, at det kun var gennem Jesu Kristi evangelium, at vi som familie kunne være lykkelige for evigt.«

Opnåelsen af det mål krævede, at han forblev stærk, selv når nogle af

eksempel

hans kirkevenner i Córdoba i Argentina vaklede.

»Der er masser af fristelser til at bryde visdomsordet og kyskhedsloven,« siger Alex, som hentede styrke i de råd, han fik fra biskop Sayas. »Han sagde: »Den eneste måde, man kan kvalificere sig til en værdig hustru, er ved selv at være værdig.« Det har hjulpet mig meget.«

Alex' vidnesbyrd blev også styrket efter en drøm, hvor han blev kaldet på en fuldtidsmission. Han begyndte at forberede sig, men ventede ikke til han var 19, før han begyndte at fortælle andre om evangeliet, og han begyndte med sin egen familie.

»Alex bad altid for og opmuntrede sin familie,« fortæller biskop Sayas. »Og han opmuntrede altid sine ældre brødre til at gå i kirke. Indsatsen med at bringe hans familie tilbage lykkedes på grund af Alex.«

»Jeg var den tykhovede«

Når Alex' far René tænker tilbage på de 13 år, han tilbragte uden for Kirken, så beklager han det, han er gået glip af.

»Det var meget vanskelige år,« siger han. »Nogle gange kunne jeg ikke lade være med at tænke på den tid, jeg mistede, ved ikke at nyde godt af det vidunderlige liv, som evangeliet tilbyder.«

Familien Escobar havde tilsluttet sig Kirken i Córdoba, da Alex var barn. De forblev aktive, indtil de flyttede tilbage til deres fædreland Bolivia kort tid efter Alex' dåb. Mens de var i Bolivia, glemte de, hvad evangeliet betød for deres liv, fortæller René.

Da de to år senere kom tilbage til Córdoba, kom Alex' mor Carmen af og til i kirke med parrets fire børn. Men René, der var en ivrig fodboldspiller, tilbragte søndagen med at sove ud efter lørdagens kamp og de tilknyttede aktiviteter – aktiviteter, der ofte indebar brud på visdomsordet.

»Jeg var den tykhovede,« siger han. »Nogle gange troede jeg, at jeg var fuldstændig fortabt, hvilket vi tror, når vi ikke længere har Åndens ledsagelse.«

Det, der til sidst fik René på bedre tanker, var erkendelsen af, at hans eksempel skadede hans børn. »Mine sønner var som forældreløse, der gik alene i kirke, fordi deres far ikke var aktiv,« mindedes han.

»Jeg begyndte at ransage mit liv og den virkning, som mit eksempel havde på mine børn,« siger René, som er taknemlig for kraften i Jesu Kristi forsoning, som tillod ham at omvende sig. »Jeg forstod, at jeg ikke levede op til mit ansvar som far. Alt dette hjalp mig til at erindre Herren, falde på knæ og bede ham om hjælp til at vende tilbage.«

Efterhånden som Renés trofasthed og vidnesbyrd voksede, fulgte en række kaldelser. Flere år efter han atter havde modtaget evangeliet, modtog han en tilskyndelse om, at Herren havde forberedt ham til en ny væsentlig kaldelse.

»Resultatet er, at min far er min biskop,« siger Alex.

Vigtigheden af eksemplet

Da Alex tjente i Resistencia-missionen i Argentina, savnede alle ham, men de var taknemlige for, at han var et eksempel for andre. Og de er taknemlige for, at de er blevet beseglet i templet i Buenos Aires i Argentina i 2009.

»Det var Alex, som altid arbejdede med os og med menighedens medlemmer for os,« siger Carmen. »De fortalte os, at han altid bad om, at hans forældre måtte vende tilbage til Kirken. Vi er taknemlige for, at han ikke opgav os.«

Biskop Escobar er glad for, at Alex var den første missionær, han sendte af sted efter sin kaldelse som biskop. »Det er fantastisk at have en søn på mission,« siger han. »Vi savner alle Alex, men det er mig, der savner ham mest. Det var ham, der støttede mig.«

Hvis sidste dages hellige er gode eksempler, siger Alex, vil andre til sidst lægge mærke til det. »Hvis vi er lykkelige og tilfredse i Kirken, vil andre ønske at få del i vores lykke. Hvis vi holder ud og går fremad, kan der ske mirakler.« ■

**Ældste
Richard G. Scott**
De Tolv Apostles Kvorum

HVORDAN FÅR VI MEST UD AF VORE TEMPELBESØG?

Hvert medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er velsignet ved at leve i en tid, hvor Herren har inspireret sine profeter til at gøre de hellige templer meget lettere tilgængelige.

Da jeg elsker jer, vil jeg tale til jer direkte fra hjertet, uden at lægge fingrene imellem. Jeg har set, at ofte har mennesker bragt store ofre for at rejse til fjerne templer. Men når der opføres et tempel i nærheden, går der ikke længe, før mange ikke kommer regelmæssigt. Jeg har et forslag: Når man har et tempel lige i nærheden, har små ting det med at forstyrre ens planer for tempelbesøg. Sæt bestemte mål, idet du overvejer din situation med hensyn til, hvordan du kan og vil deltage i tempelordinancerne. Og tillad så ikke noget at forpurre den plan. Det mønster garanterer, at de, der bor i skyggen af et tempel, bliver lige så velsignet som dem, der lang tid i forvejen må planlægge lange rejser til templet.

Jeg opmuntrer jer til at fastsætte

jeres egne mål for, hvor tit I vil gøre brug af de ordinancer, som tilbydes i vore fungerende templer. Hvad findes der, som er vigtigere end at overvære og deltage i templets ordinancer? Hvilken aktivitet kan have større indflydelse på dig og give dig mere glæde og oprigtig lykke, end det at tilbede Gud i templet?

Nu vil jeg komme med flere forslag til, hvordan man får større udbytte af sine tempelbesøg.

- Forstå den lære, som knytter sig til tempelordinancerne, især betydningen af Jesu Kristi forsoning.¹
- Mens du deltager i tempelordinancerne, så tænk over dit forhold til Jesus Kristus og hans forhold til vor himmelske Fader. Denne enkle handling fører til større forståelse af tempelordinancernes enestående natur.
- Når du beder, så udtryk altid taknemlighed for de uforlignelige velsignelser, som flyder fra tempelordinancerne. Lev hver dag

på en måde, der viser din Fader i himlen og hans elskede Søn, hvor meget disse velsignelser betyder for dig.

- Planlæg regelmæssige besøg i templet.
- Afsæt rigelig tid, så du ikke er fortravlet inde i templet.
- Tag dit ur af, når du træder ind i Herrens hus.
- Lyt opmærksomt til præsentationen af hvert element af ordinancen med et åbent sind og hjerte.
- Vær opmærksom på personen, som du udfører de stedfortrædende ordinancer for. Bed om, at vedkommende må erkende den afgørende betydning af ordinancerne og være værdig eller beredt til at drage nytte af dem.

Når jeg af og til hører et kor under en tempelindvielse, oplever jeg en følelse, der er så ophøjet, at den opbygger mit hjerte og sind. Jeg lukker mine øjne, og mere end en gang har jeg i mit sind set en omvendt

kegle af mennesker, der begynder ved templet og stiger opad. Jeg har fornemmet, at de repræsenterer de mange ånder, som venter på at få udført stedfortrædende ordinancer for sig i den hellige bygning, og som glæder sig over, at der endelig er et sted, som kan befri dem for de lænker, der hindrer deres evige fremgang. Hvis dette skal opnås, kræver det, at du udfører de stedfortrædende ordinancer. Du skal finde

dine forældre. Det nye FamilySearch-program gør dette lettere end nogensinde. Det er nødvendigt at finde disse forældre, klargøre dem og komme til Herrens hus for at udføre de ordinancer, som de længes efter at modtage.

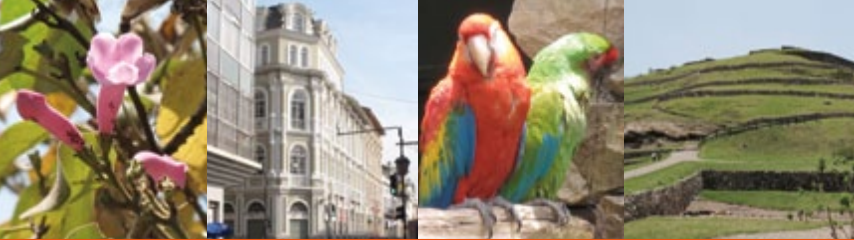
Det er en stor glæde at kunne deltage i tempeltjenesten! ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 2009.

NOTE

1. Studiet af afsnittene 88, 109, 131 og 132 i Lære og Pagter er et godt sted at begynde.

Hvilken aktivitet kan have større indflydelse på dig og give dig mere glæde og oprigtig lykke, end det at tilbede Gud i templet?

ALENE, MEN IKKE ENSOM

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

Uanset hvor du bor, er der tidspunkter, hvor du føler dig anderledes end alle andre. Når det sker, er det vigtigt at holde fokus på at gøre det, der er rigtigt.

Juan Cabrera, en 18-årig fra Cuenca i Ecuador, ved, hvordan det er at være anderledes. Han er en af blot en håndfuld medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i en by med 500.000 indbyggere, og presset for at give efter for fristelse er meget stærkt. Men Juan ved, at der findes en kilde til styrke, som er større end nogen fristelse.

Fokusér

Juans forældre har, lige siden han var helt lille, lært ham at følge de standarder, der velsigner ham. De har hjulpet ham med at udvikle hans talenter. »Lige siden jeg var lille, har jeg sat mig mål i Primary og Unge Mænd for at lære at spille instrumenter,« forklarer han. »Jeg kan spille violin, fløjte, klaver og nu også guitar. Jeg holder mest af guitaren.«

Juan har også sat sig personlige fitness-mål ud fra *Min pligt mod Gud*. Igennem årene har han dyrket taekwondo, svømning og gymnastik, og han har sågar været på skolens løbehold.

»Jeg elsker at lære. Det er derfor, jeg altid har taget imod udfordringen til at lære at spille et nyt instrument eller en ny sport, ja, at lære noget mere,« siger han.

Disse mål har også støttet et større mål. »Alt det, jeg har gjort, alt det, jeg har studeret, alle de fysiske forberedelser, alle de mål, jeg har sat mig – har alt sammen været med fokus på at udføre en mission,« forklarer han. »Og det at udføre en mission er blot en del af et andet mål: Nemlig at blive besejlet i templet og blive en god ægtemand.«

Lær at sige nej

Selv om Juan er meget fokuseret, ved han, at det ikke er let at holde sig på den rette vej. For nogle år siden hentede han stor styrke hos de ældre,

unge mænd i hans menighed. Men de fleste af dem er flyttet eller er rykket op i ældsternes kvorum, så Juan nu kun har få venner i Kirken til at støtte ham, når det er svært. I de situationer har Juan hentet styrke hos sine forældre og søskende – og fra sin himmelske Fader.

»Af og til føler man sig lidt alene, fordi man har andre standarder, en anden måde at leve på, at behandle andre på og andre mål i livet. Men sandheden er,« tilføjer Juan med eftertryk, »man er aldrig helt alene. Vi har jo altid bønner, og vi kan altid søge nærmere vor himmelske Fader. Jeg har altid bedt om at få styrke til at gøre det rette, at have mod til at stå fast over for mine venner, når de gør noget, som er forkert.«

Og ved du hvad?« fortsætter han. »Nogle gange har mine venner fortalt mig, at de beundrer mit eksempel og det, at jeg er stærk nok til at sige nej.«

Stå fast

Nogle af de fristelser, som Juan har mødt, var lette at afvise. Han havde let ved at sige nej, da en ven bød ham på spiritus. Det var en klar overtrædelse af befalingerne.

»Men til tider er fristelserne mere skjulte,« forklarer Juan. »Som der står i skrifterne, så er de til tider forklædte (se Matt 7:15). Fristelserne kan virke, som om de slet ikke er forkerte, fordi de ikke synes at overtræde nogen bestemt befaling. Det er i de tilfælde,

at man skal bede for at være opmærksom på, hvad der foregår, så man ikke bliver forvirret. Ånden har hjulpet mig til at forstå det mange gange, når noget har været forkert, eller når folk prøver at få mig til at gøre noget dårligt.«

Mens Juan har forberedt sig på at komme på mission, har han fået nye venner i Kirken, som støtter ham.

»Jeg er et eksempel for andre unge nu, og det har været en velsignelse for mig,« siger han. »Det får mig til at indse, at indsatsen for at være stærk og trofast er umagen værd.« ■

Øverst: Juan med sin familie. Herover: En af de fire floder, som strømmer gennem Cuenca.

Stephanie Gudmundsson

MIT HVERDAGSVIDNESBYRD

Mit vidnesbyrd udspringer af at efterleve evangeliet hver dag og ikke af et enkelt mirakuløst øjeblik.

Da jeg voksede op, søgte jeg altid efter et mirakel, som kunne vise mig, at jeg havde et vidnesbyrd. Jeg hørte den ene historie efter den anden om mirakuløse hændelser, hvor mennesker erfarede, at evangeliet uden tvivl var sandt. Historierne skildrede alt fra at stå fast mod fristelser eller fare, over det at føre hundredvis af mennesker til Kirken

gennem små og enkle handlinger, til tidspunkter, hvor skrifterne bare åbnede sig og gav svar på livets problemer. Mine yndlingshistorier handlede om nogen, som var på vej hjem ved nattetide og undgik en fare, som de først blev klar over næste dag. Jeg hørte historier om mirakuløse helbredelser eller engle, der beskyttede folk.

Jeg kunne knap vente på, at det blev min tur til at opleve sådan noget. Jeg forventede at se engle og lys, der ville vise mig, at jeg havde et vidnesbyrd om Kirken.

Mine forældre lærte mig at bede, at gå i kirke, studere skrifterne, klæde mig sømmeligt, leve et rent liv fri fra verdslige påvirkninger og stole på Herren. Jeg havde tilliden til at leve retskaffent. Jeg ønskede bare at kunne bevise, at jeg havde

et vidnesbyrd og jeg ville have nogen til at lægge mærke til det.

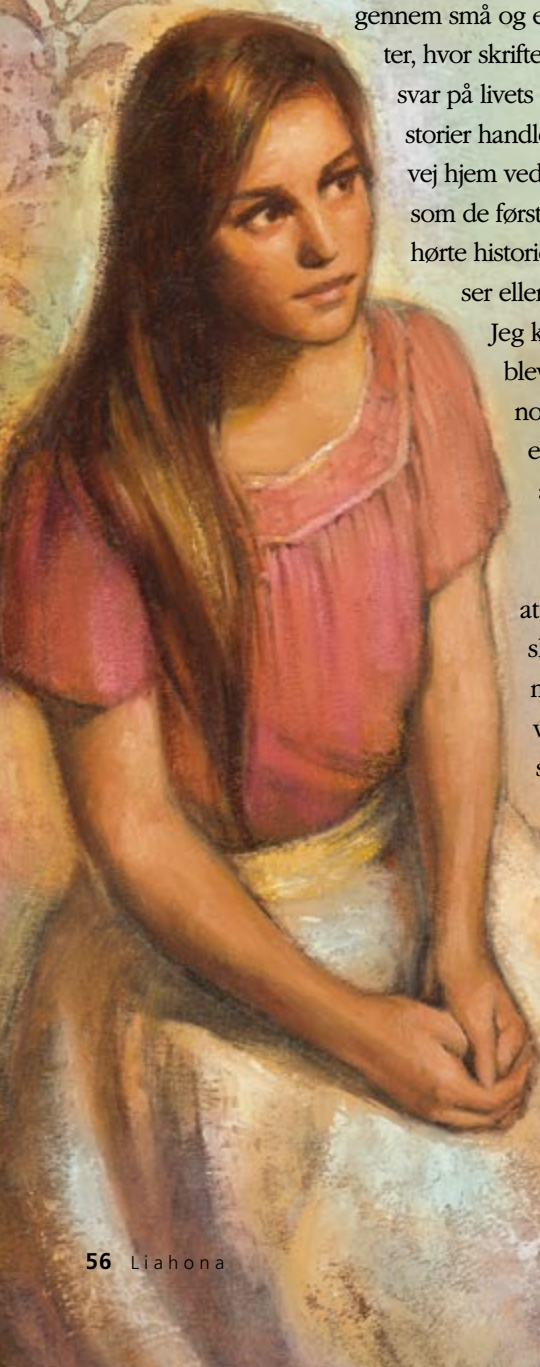
Ved familieaften eller i søndagsskolen øvede vi replikker, som kunne hjælpe os med at modstå gruppepres. Jeg kunne knap vente på at bruge de replikker. For eksempel forestillede jeg mig, at jeg var sammen med mine venner. En eller anden trak en flaske spiritus frem og lod den gå rundt. Ølflasken ville blive rakt til mig, og alles øjne var rettet mod mig. Presset ville øge. Så ville jeg rejse mig og sige: »Nej! Jeg er mormon, og jeg drikker ikke!« Alle de andre ville sidde tilbage i ærefrygt. Trods alle deres forsøg på overtalelse ville jeg ikke lade mig rokke. Kort efter ville selskabet bryde op, og en eller anden særlig person i gruppen ville sige, at min faste holdning havde gjort så dybt indtryk på ham, at han gerne ville høre mere om min kirke. Englene ville synge lovprisninger, og jeg ville blive fyldt med lys.

Men det skete aldrig. Der var aldrig nogen, der fristede mig på den måde. De syntes allerede at kende mine standarder ud fra den måde, jeg levede på. Til min store skuffelse opstod mit »ærefulde øjeblik« aldrig.

Men nu ved jeg, at et vidnesbyrd ikke udspringer af, at engle viser sig. Mit vidnesbyrd udspringer af at efterleve evangeliet hver dag, at fornemme Helligånden vidne og at nyde de enkle velsignelser, som kommer af at være lydige.

Jeg ved, hvem jeg er. Jeg ved, at Gud elsker mig. Jeg ved, at Frelseren har sonet for mine synder. Det er mit vidnesbyrd. Den vished giver mig fred i sindet.

Jeg kan ikke sige, at jeg har haft en mirakuløs hændelse, som gjorde, at jeg vidste, at Kirken var sand, men jeg er glad for at vide, at jeg *har* et vidnesbyrd. Så indtil det øjeblik, hvor englene viser sig for mig, vil jeg være tilfreds med at leve et ganske normalt liv med den enkle velsignelse at vide, at evangeliet er sandt. ■

ET INSPIRERENDE SKRIFTSTED

- Når min mor skal give os et inspirerende budskab fra skrifterne, citerer hun Alma 37:37.
- Hun har fremsagt det så mange gange, at hver gang hun begynder at læse det, siger vi det sammen med hende, fordi vi har lært det udenad.
- Jeg har ofte spekuleret på, hvorfor hun bliver ved med at læse det for os – vi ved jo allerede, at vi skal bede og være taknemlige i dagligdagen.
- Men det, der rørte mit hjerte mest, var, da jeg endelig indså, at min mor bare ønsker, at vi aldrig må glemme, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus altid våger over os.
- Hver gang jeg står midt i trængsler og prøvelser, glemmer jeg aldrig at læse det skriftsted. Jeg husker altid, hvor kærlig min himmelske Fader og Jesus Kristus er. Jeg skal være taknemlig for alle mine velsignelser. Jeg vil altid huske, hvordan min mor har ændret mit syn på bøn og taknemlighed, selv under prøvelser.
- Hannah M., Filippinerne

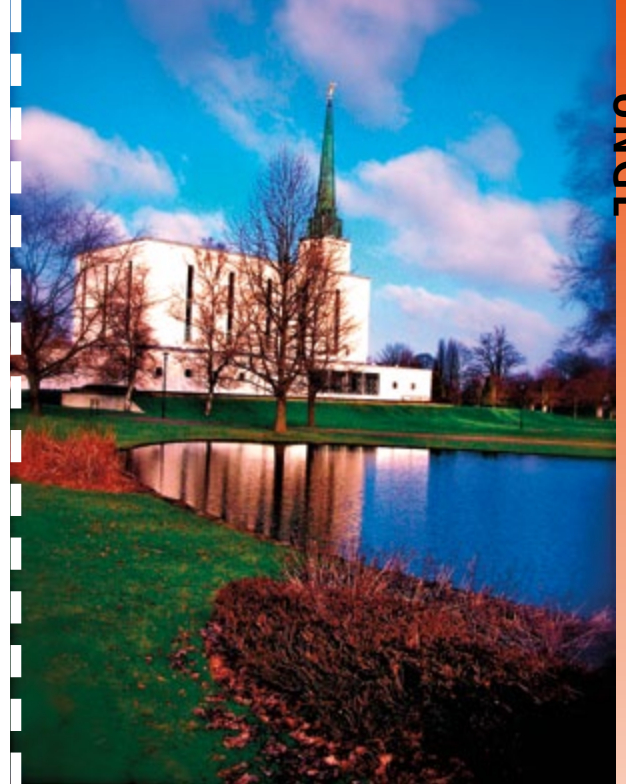
DERFOR ER JEG PÅ MISSION

Det er alle tiders at missionere! En af grundene til, at jeg besluttede at udføre en mission, var en af de missionærer, som tjente i min gren derhjemme. Engang spurgte jeg ham: »Ældste, hvorfor har du valgt at tage på mission og forlade dit arbejde og din familie?«

Han svarede: »Der er to grunde til, at jeg er på mission, bror. For det første elsker jeg Gud. For det andet elsker jeg de mennesker, som endnu ikke har hørt om Jesu Kristi evangelium«

(se Mosi 28:3).

Takket være den missionær er jeg nu på mission.
Ældste Perez, Baguio-missionen i Filippinerne

Jeg tog dette foto af templet i London, da min familie tog dertil sammen med min bror, som skulle modtage sin begavelse, inden han rejste på mission. Jeg var så stolt over at se min bror gå ind i templet.

Mens de andre var i templet, vandrede jeg omkring i det fredfyldte anlæg og tænkte på min himmelske Fader. Man behøver ikke at være inde i templet for at føle sig tæt på Herren. Jeg tænkte over, hvor smukt Herrens hus er, og jeg tænkte på, at jeg ikke kan vente til den dag, hvor jeg kan modtage templets velsignelser.

Det styrkede mit vidnesbyrd at se min brors glade ansigt, da han trådte ud af templet. Jeg fornemmede hans kærlighed til Frelseren og kunne se, at templets velsignelser overgår alt.

Dette smukke billede minder mig om den særlige dag og hjælper mig med at fokusere på at gøre det rette. Jeg har fået billedet indrammet og hængt op på mit værelse, så jeg hele tiden kan blive mindet om, hvor vigtigt det er at leve værdigt til at komme til Herrens hus og modtage min egen begavelse.

Jeg oploadede billedet til min Facebook-side, og jeg har fået masser af positiv feedback fra andre. Alle, der ser dette billede, er vilde med det, og det har skabt muligheder for at fortælle folk om evangeliet.

Emily M., England

*Hvem kunne jeg dele evangeliet med?
Jeg havde en bestemt person i tankerne.*

ÆGTE GLÆDE

Melissa Lewis

»Og dersom I skulle ... føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!« (L&P 18:15).

Da min biskop læste det vers, sprang hjertet i livet på mig. Jeg kunne se mig selv ved dåben for en, jeg havde præsenteret for evangeliet. Min ven ville være så lykkelig, og alle ville vide, at min ven blev døbt på grund af mig. Min glæde ville være stor.

Angelas navn dukkede straks op i mine tanker. Hun var min bedste ven, og hun havde brug for evangeliet. Jeg var sikker på, at når hun hørte evangeliet og fandt ud af, at hun var Guds datter, ville det besvare hendes spørgsmål og opbygge hende.

Næste dag spurgte jeg: »Du, Ang, min kirke holder en grillfest på lørdag. Har du lyst til at komme med?«

»Gerne,« svarede hun, »det lyder da sjovt.«

Hun mødte op, og i de næste mange måneder blev jeg ved med at invitere hende til alle de kirkeaktiviteter, jeg kunne komme i tanker om. Efter hver aktivitet spurgte jeg hende: »Nå, Ang, hvad synes du?« Det førte til en samtale om evige principper. Jeg var lykkelig. Meget snart ville jeg kunne høste de velsignelser,

som vor himmelske Fader havde lovet.

En vinteraften kort før jul besluttede Angela og jeg at gå en tur rundt om templet i Washington D.C. Helligånden omsluttede os, mens vi spadserede, og jeg vidste, at hun kunne fornemme noget.

»Så hvad føler du lige nu?« spurgte jeg.

»Jeg føler, at jeg gerne vil døbes ... Vent,« sagde hun advarende, da hun så begejstringen i mit ansigt. »Jeg kan ikke blive døbt nu, og jeg kan ikke invitere missionærerne hjem. Det ville mine forældre aldrig tillade. Men vil du ikke fortælle mig alt, hvad du ved?«

Lidt forbløffet svarede jeg ydmygt: »Jo, jeg skal nok prøve at lære dig alt, hvad jeg ved.«

Senere den aften tænkte jeg på det løfte, jeg havde givet. Alt hvad jeg vidste? Men sæt nu jeg ikke vidste nok? Var mit vidnesbyrd stærkt nok? Vidste jeg virkelig, om evangeliet var sandt?

Jeg besluttede, at jeg næste dag ville gå i gang med at lære alt, hvad jeg kunne om evangeliet, så jeg kunne få et rigtigt vidnesbyrd om dets sandhed.

Begejstret begyndte jeg at læse i skrifterne hver aften. Mine bønner blev mere inderlige, mens jeg bad om, at både Angela og jeg

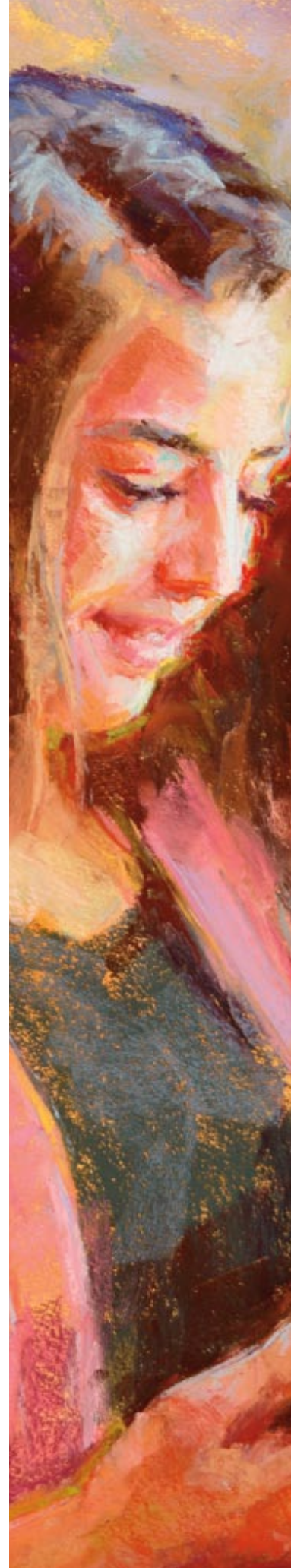

ILLUSTRATION: JULIE ROGERS

måtte vide, at evangeliet var sandt.

Langsomt fulgte resultaterne. Under vore samtaler blev jeg til tider ledt til at sige noget, som jeg slet ikke havde tænkt på før lige i det øjeblik. Mit vidnesbyrd blev stærkere, når jeg bar det. Skrifterne blev levende for mig.

Mine forældre støttede mig. De var en uvurderlige hjælpekilde, og jeg kom til at elske og påskønne dem meget mere.

Nu fem år senere er Angela stadig ikke medlem af Kirken. Hvis jeg skulle bedømme mig selv ud fra mine forventninger i ottende klasse, så har jeg været en fiasko. Jeg sad ikke ved en dåb og modtog »glæden« ved andres ros for at have ført en ven til evangeliet. Men mine forventninger har ændret sig. Jeg har ført min egen sjæl tættere på Gud. Selv om Angela aldrig bliver medlem af Kirken, har det studium og den undervisning, som jeg gav, ikke været forgæves. Hun lærte mere om evangeliet, og jeg blev omvendt af at fortælle hende om det. Og det gjorde mig bedre til at fortælle andre om det.

Den glæde, som omtales i Lære og Pagter, er ikke verdslig ros. Min glæde er stor, fordi jeg kender min Frelser bedre og har fået et stærkere vidnesbyrd om hans evangelium. ■

Den BEDSTE fodbold

»Jesus siger: *Elsk enhver, mod dem kærlig vær*« (Børnenes sangbog, s. 39).

Angie Bergstrom Miller

Bygger på en virkelig begivenhed

Jeg knyttede mine næver, bed mig i læben og sparkede til bolden, som trillede hen imod mig. Så skar jeg en grimasse, da jeg så den fare ud til siden i stedet for at ryge ind i målet.

En pige ved navn Nan stod ved hegnet og så os spille. Hun løb hen for at hente bolden, men snublede af bare begejstring. Alle lo. Ingen takkede hende, da hun kastede bolden tilbage til os.

Jeg følte mig skyldig. Jeg vidste, at Nan gerne ville spille med, men jeg havde ikke lyst til at være den,

der inviterede hende til at spille.

Nan var en stille pige med uglet, brunt hår, tykke briller og en skinger stemme. Hun havde ikke en eneste ven i hele klassen. Det var ikke, fordi jeg ikke syntes om hende. Jeg talte bare aldrig med hende.

Den eftermiddag sagde vores lærer, at hun ville bytte rundt på vore borde. Hun ville give os alle sammen nye pladser.

Klasselokalet summede af spænding. Min bedste ven, LeAnna, og jeg smilede til hinanden.

Så lænede Caroline sig hen imod mig. »Jeg hørte lige Nan

sige til mrs. Martin, at hun gerne vil sidde ved siden af dig. Hvor klamt!«

Jeg var rystet. »Hvorfor lige mig?« tænkte jeg. Jeg havde aldrig været tarvelig over for Nan, men jeg havde heller aldrig været sød mod hende.

»Sig dog til læreren, at du ikke vil sidde ved siden af hende,« hviskede Caroline. »Ellers vil ingen andre sidde ved siden af dig.«

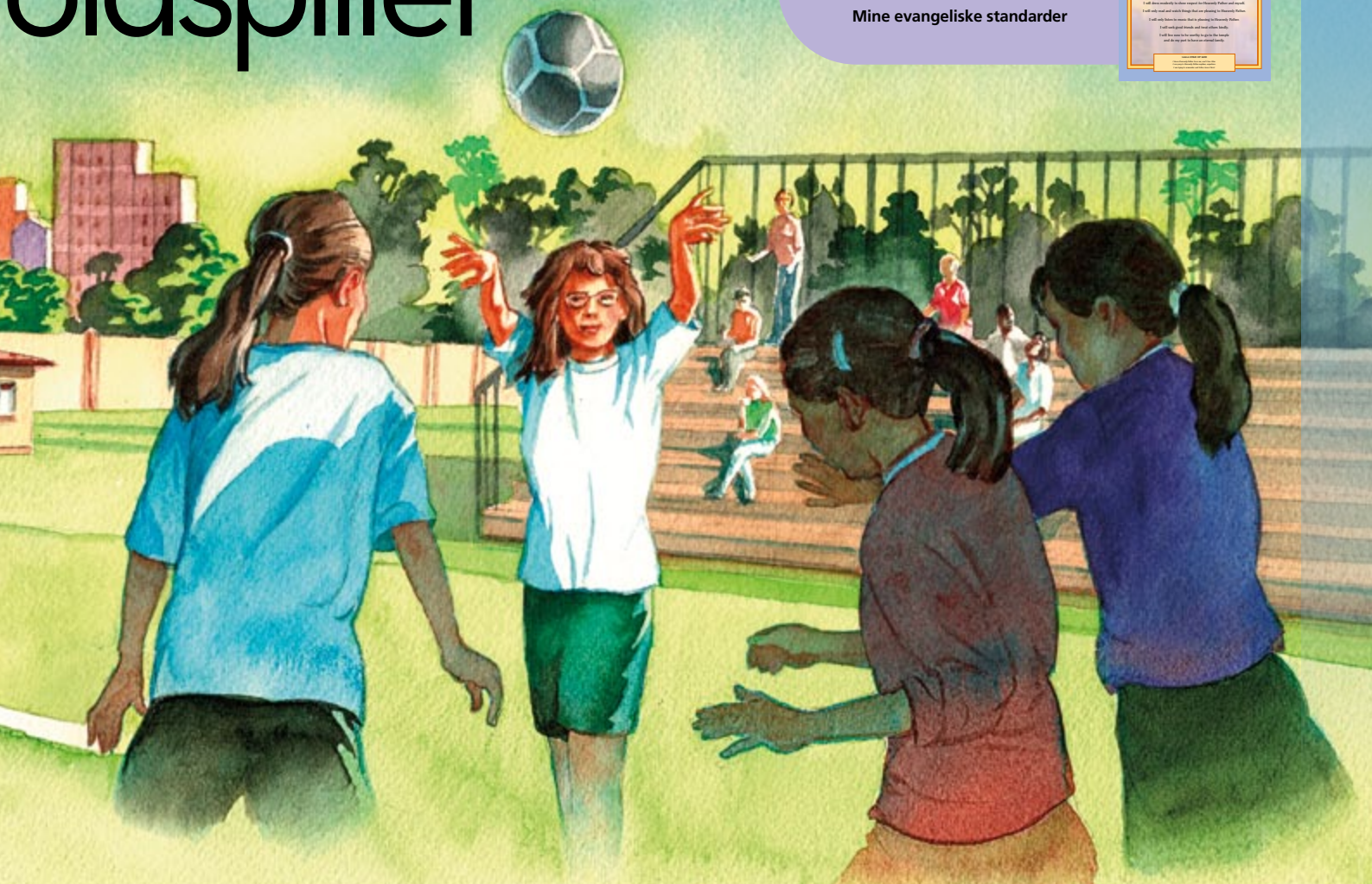
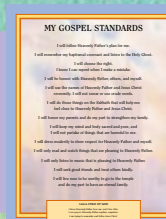
Jeg kiggede hen på Nan. Hun sad med bøjet hoved. Hun må have vidst, hvad alle i lokalet tænkte.

Mrs. Martin kaldte mig op til sit kateder. Jeg vidste, at Nan var et

oldspiller

»Jeg vil søge gode venner og behandle andre venligt.«

Mine evangeliske standarder

Guds barn, og at Jesus havde sagt, at vi skulle elske enhver. Men hvis jeg blev venner med Nan, ville alle synes, at jeg var sær.

»Hvem vil du gerne sidde ved siden af?« Spurgte mrs. Martin mig.

»LeAnna,« svarede jeg. Det var let.

Mrs. Martin smilede. »Ville du også være villig til at sidde ved siden af Nan?«

Jeg kiggede ned i gulvet og hviskede: »Helst ikke.«

Mrs. Martin så overrasket ud.

»Er du sikker på det, Angie?«

»Ja,« mumlede jeg.

Den næste dag var der flyttet om på vore borde. Jeg sad ved siden

af LeAnna. Nan sad i den anden side af lokalet. De to piger, der sad ved siden af hende, skubbede deres borde væk fra hende, så det så ud, som om hun sad alene. Hun så ud, som om hun var lige ved at græde.

Et par uger senere skiftede Nan skole. En af pigerne i min menighed gik på den skole, så jeg spurgte hende, om hun havde mødt en pige, der hed Nan.

»Det tror jeg nok. Hvordan ser hun ud?« spurgte hun.

»Jo, hun er ret stille. Hun har uglet hår, og hun går med tykke briller. Der var ingen i min klasse,

der kunne lide hende.«

»Er det rigtigt? Det kan ikke være den samme pige,« sagde hun. »Den nye pige, som jeg kender, er rigtig sjov. Alle kan lide hende. Hun er alle tiders fodboldspiller.«

Jeg tænkte på den dag, hvor Nan havde kigget på, mens vi spillede fodbold. Hun havde bare brug for en chance og en ven. Og jeg kunne have givet hende begge dele.

Den dag lovede jeg mig selv, at jeg altid ville være sød mod alle og aldrig lade en pige som Nan smutte forbi mig uden at prøve at gøre mig til ven med hende. ■

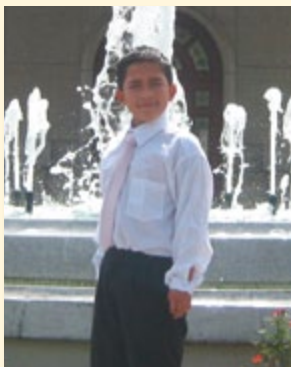
Vores side

Nastija L., 12 år, Ukraine

Tina M., 10 år, Congo

ÅNDEN FIK MIT HJERTE TIL AT BRÆNDE

Jeg elsker at gå i kirke. Jeg føler Ånden derhenne. En dag talte vi om nutidige profeter i Primary. Senere så jeg en film, *Arven*, derhjemme, og jeg holdt meget af beretningen om profeten Joseph Smith. Jeg blev meget ked af det, da jeg så den scene, hvor en mand fortæller, at profeten er død. Så fik Ånden mit hjerte til at brænde, og jeg følte, at Joseph Smith virkelig var Guds profet, og at han genoprettede Kirken.

I januar var jeg i templet i Guayaquil i Ecuador sammen med mange fra min familie. Jeg følte sådan en dejlig fred og glæde, at jeg slet ikke ville hjem, da det var tid at tage af sted.

Jeg ved, at vor himmelske Fader lever og elsker os, at Jesus er vejen tilbage til ham, og at Joseph Smith var profet.

Aron C., 10 år, Colombia

Jeg elsker at komme til templet, og jeg kan ikke vente, til jeg bliver 12, så jeg kan modtage præstedømmet og komme i templet og udføre dåb for de døde.

Humberto V., 11 år, Mexico

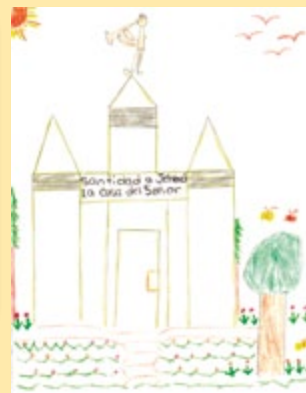
HVORDAN HAR DET GJORT DIG LYKKELIG AT FØLGE PROFETEN?

Fortæl os om, hvordan det har gjort dig lykkelig at følge præsident Thomas S. Monsons lærdomme. (Du kan læse eller lytte til talerne fra sidste generalkonference i november-nummeret 2011 af *Liahona* eller på conference.lds.org) Indsend dit svar på liahona.lds.org (Klik på »Submit Material«) eller send dit svar med e-mail til liahona@ldschurch.org med »Follow the Prophet« i emnelinjen. Vedlæg dit fulde navn, alder, hjemland og forældres tilladelse.

DET GØR MIG GLAD AT BETALE TIENDE

Jeg hjælper min far med at gøre rent i huset, og hver måned får jeg penge for at hjælpe til. I stedet for at bruge alle pengene, lægger jeg ti procent til side til tiende, og dem giver jeg til biskoppen. Jeg har det godt, når jeg har betalt tiende, fordi jeg ved, at pengene går til at vedligeholde kirkebygningen og til at købe bøger og mange andre ting. Jeg ved, at Jesus Kristus gav os alt, og når vi betaler tiende, giver vi noget tilbage til ham. Jeg bliver glad, når jeg betaler tiende.

Nicholas P., 5 år, Brasilien

VÆLG lyset

**Ældste
Gerrit W. Gong**
De Halvfjerds

»Og hvis I alene har min ære for øje, skal hele jeres legeme blive fyldt med lys, og der skal ikke være noget mørke i jer« (L&P 88:67).

Da jeg var en lille dreng, var jeg nogle gange bange for mørket. Jeg hørte ofte sære lyde om natten. Inden jeg gik i seng, låste jeg alle dørene og kiggede under min seng. Jeg kiggede også ind i skabet. Jeg var ikke sikker på, hvad jeg var bange for, men jeg

følte mig til tider frygtsom.

Da jeg lærte at bede, følte jeg stor trøst og fred. Jeg lagde mærke til en følelse af lys, og jeg vidste, at jeg kunne være tryk og sikker.

En af mine tidligste erindringer handler også om lys. Da jeg var yngre, blev min bror og jeg besejlet til vores mor og far i templet i Salt Lake City. Jeg kan huske, at min familie og alle andre var klædt i hvidt. Jeg kan huske det store lys i templet og den fred, som jeg

følte den dag.

Selv om disse minder ligger langt tilbage, kan jeg huske, hvordan det er at være bange i mørket, og den glæde, som jeg følte i templets lys. Når vi stræber efter at efterleve evangeliet, bliver vi fyldt med lys, og så kan der ikke være noget mørke i os. Lys og tro findes ikke sammen med mørke og frygt. Når vi er fyldt med lys, er vi glade og fredfyldte og trygge. Jeg håber, at vi altid vil vælge lyset. ■

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Levende profeter lærer mig at vælge det rette

Cristina kiggede på præsident Thomas S. Monson på den store skærm i stavscentret under generalkonferencen. Han talte om at være venlig mod andre. Cristina kunne mærke en varm følelse, mens hun lyttede. Hun vidste, at præsident Monson var Guds profet. Hun tænkte på Leah, en pige i skolen,

som var uvenlig mod hende. Hun besluttede, at hun ville være sød mod Leah og prøve at være hendes ven. Cristina ville gerne følge profetens lære.

Inden Jesus Kristus blev korsfæstet, kaldte han apostlen Peter til at lede sin kirke. Peter modtog åbenbaring for hele Kirken og ledte Kristi folk på rette vej. I dag

er det præsident Thomas S. Monson, der leder Kirken, som Peter gjorde.

Hør godt efter, når profeten taler. Hans lære kan hjælpe dig med de problemer og udfordringer, som du har. Han vil altid lede dig på rette vej, og du bliver velsignet, når du følger ham. ■

VDR-LEG: LÆR VORE KIRKELEDERE AT KENDE

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ledes af 15 levende profeter. Kirkens præsident, hans to rådgivere i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum er alle profeter. Kan du sætte billederne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle sammen med deres navne? Klip talerstolen på

s. 65 og billederne nedenfor ud og lim dem på karton. Klip åbninger i stolene, som anvist, og sæt generalautoriteterne på deres rigtige pladser.

Når du overværer en generalkonference, og en af disse mænd holder tale, kan du flytte hans billede fra stolen til talerstolen.

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

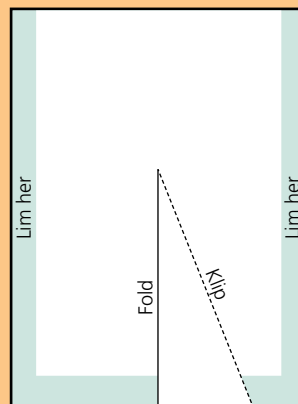

Neil L. Andersen

KUN DIG

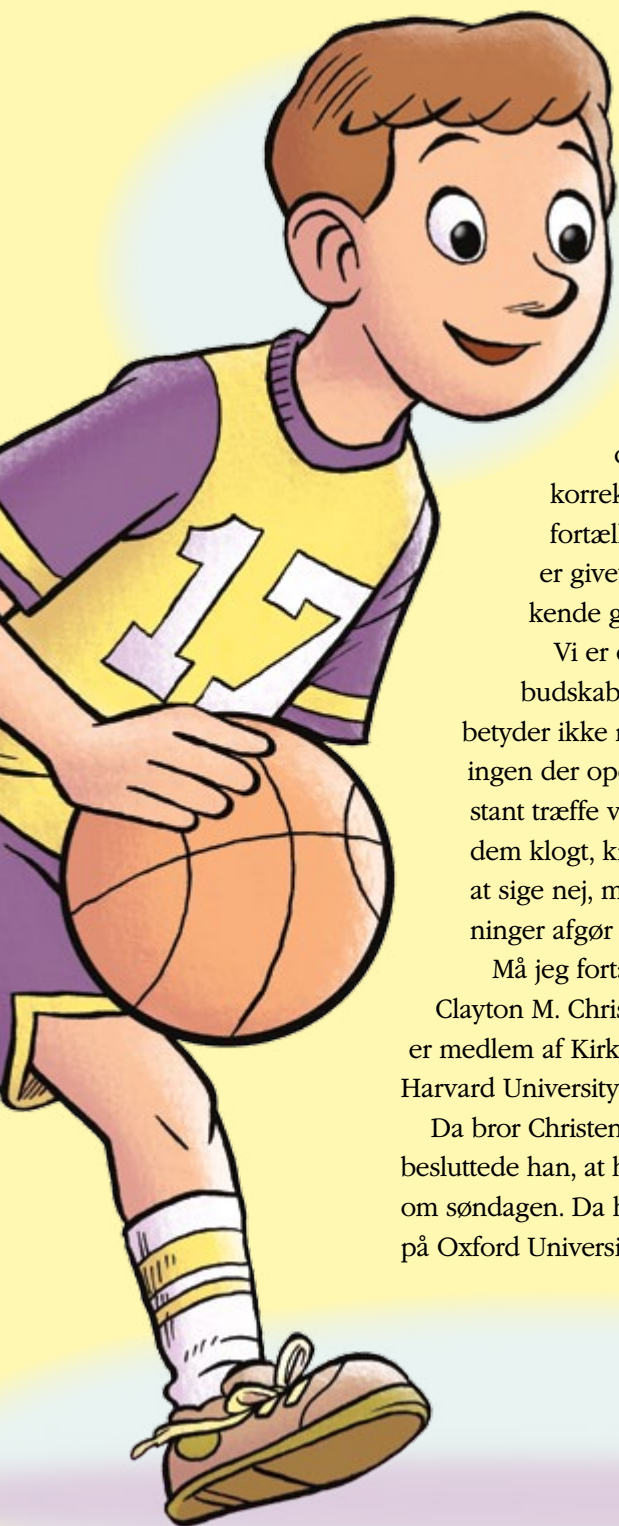
Du kan lave en ramme til billedet af præsident Thomas S. Monson. Klip billedet, rammen og rammens bagside ud. Lim dem på karton. Fold og klip langs linjerne på rammens bagside. Lim rammens sider og bund fast til rammens bagside. Skub billedet af præsident Monson ned i den.

Beslut dig NU

Præsident
Thomas S. Monson

Jeg er vor kærlige himmelske Fader så taknemlig for handlefrihedens gave, eller retten til at vælge. Hver af os kom til denne jord med alle de nødvendige redskaber til at træffe

korrekte valg. Profeten Moroni fortæller os: »For se, Kristi ånd er givet til enhver, så han kan kende godt fra ondt« (Moro 7:16).

Vi er omgivet af den ondes budskaber: »Denne ene gang betyder ikke noget.« »Bare rolig, der er ingen der opdager det.« Vi må konstant træffe valg. Hvis vi skal træffe dem klogt, kræver det mod – mod til at sige nej, mod til at sige ja. Beslutninger afgør din skæbne.

Må jeg fortælle jer om bror Clayton M. Christensens eksempel? Han er medlem af Kirken og professor ved Harvard University.

Da bror Christensen var 16 år gammel, besluttede han, at han ikke ville dyrke sport om søndagen. Da han flere år senere læste på Oxford University i England, spillede han

på basketballholdet. Det år havde de været ubesejrede og skulle med i mesterskabet.

De vandt deres kampe forholdsvis let under turneringen og kom med i finalerne. Da bror Christensen kiggede på spilleplanen, så han, at finalekampen lå på en søndag. Han fortalte sin træner om sit dilemma. Træneren sagde, at han forventede, at bror Christensen spillede med i den kamp.

Bror Christensen tog hjem på sit hotelværelse. Han knælede. Han spurgte sin himmelske Fader, om det ville være i orden, at han bare denne ene gang spillede kamp på en søndag. Han sagde, at han, inden han havde afsluttet bønnen, modtog sit svar: »Hvad spørger du mig for, Clayton? Du kender jo svaret.«

Han opsøgte sin træner og sagde, at han var meget ked af det, men han kunne ikke spille med i finalen. Så tog han hen til sine kirkemøder.

Bror Christensen opdagede, at det er lettere at efterleve befalingerne 100 procent af tiden, end bare 98 procent af tiden.

Jeg bønfaller jer om lige nu at træffe en beslutning om ikke at afvige fra den vej, der fører til vores mål: evigt liv hos vor Fader i himlen. ■

Fra en tale ved oktoberkonferencen 2010.

JA ELLER NEJ?

Præsident Monson siger, at det kræver mod at sige ja til gode valg og nej til dårlige. Ud for hver af ovenstående situationer skal du enten skrive *ja* eller *nej* for at vise det modige svar.

100 PROCENT-PUSLESPIL

Præsident Monson siger, at det er lettere at vælge det rette 100 procent af tiden, i stedet for at vælge det rette nogle gange og ikke andre gange. Sæt tallene ind, så hver kolonne og række giver 100. Hvert af de manglende tal ender på enten 0 eller 5.

45	5		20
10		15	
30		25	5
	20	30	

Abu lærer ærlighed

Ann P. Smith

Bygger på en virkelig begivenhed

Abu sad udenfor og kiggede på folk, der gik forbi på gaden foran hans hus. Abu var meget sulten. Marian, en kvinde, som solgte søde kiks, gik tæt forbi ham hele tiden. Kiksene så lækre ud i deres kulørte indpakning. Marian bar dem på et fad på hovedet. Abu havde meget lyst til en pakke af de kiks. Han vidste, at de ville smage godt.

Marian stoppede op og satte kiksene lige foran Abu.

»Hun ved, at jeg er sulten, og derfor har hun stillet kiksene her til mig!« tænkte han. Han snupede hurtigt en pakke kiks.

Netop da fik hans far øje på ham. »Hvad er det, du har der, Abu?« spurgte han.

»Jeg er så sulten, far!

Jeg trænger til nogle kiks,« sagde Abu.

Far tog kærligt Abu op i sine arme. »Jeg vil gerne give dig nogle kiks, Abu,« sagde han. »Men du må ikke tage andre menneskers ting uden at spørge dem eller betale for dem. Har du spurgt Marian, om du må få nogle af hendes kiks?«

»Ærlighed begynder med mig i alt, hvad jeg siger og gør«
(*I Believe in Being Honest*,
Children's Songbook, s. 149).

»Nej,« svarede Abu og kiggede ned i jorden.

»Lad os give Marian den store pakke kiks tilbage, så køber jeg dig en lille pakke. Du skal lære at være ærlig. Ved du, hvad det vil sige?«

»Fortæl mig det, far,« sagde Abu.

»Det betyder at gøre det rette,« sagde far. »Det betyder at betale for ting i stedet for at stjæle. Det betyder at sige sandheden i stedet for at lyve. Det betyder at gøre det, man har lovet at gøre. Så vi betaler Marian for en pakke af hendes kiks. Marian har brug for pengene til at købe mad til sine børn. Jeg elsker dig, Abu, og vor himmelske Fader elsker dig også. Og han er glad, når du gør det rette.«

»Jeg elsker også dig, far,« sagde Abu.

»Jeg vil altid være ærlig.« ■

Guds profeter og apostle taler til os ved generalkonferencen.
»Lær visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds befalinger«
(Alma 37:35).

Føl Helligånden

Chad E. Phares

Bygger på en virkelig begivenhed

»Og ved Helligåndens kraft
kan I kende sandheden af alt«
(Moro 10:5).

1.

Hvor er du, Benson?
Det er sengetid.

Jeg vil ikke i seng.

2.

Hvorfor ikke?

Fori der er et spøgelse
på mit værelse.

4.

Hvad er Helligånden, far?

Det er et godt spørgsmål.

3.

Der er ikke noget spøgelse
på dit værelse.

Er du sikker?

Det lover jeg dig.

5.

Helligånden er et medlem af Guddommen. Det er hans opgave at hjælpe os med at fornemme det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal vide og gøre.

Er han uhyggelig?

Nej, Helligånden er slet ikke uhyggelig. Vi kan ikke se Helligånden, men vi kan fornemme hans nærhed. Han får os til at føle os glade.

6.

Godt, nu kan du lukke øjnene. Nu skal du sove. Jeg elsker dig.

Jeg elsker også dig. Og jeg tror, at jeg kan føle Helligånden.

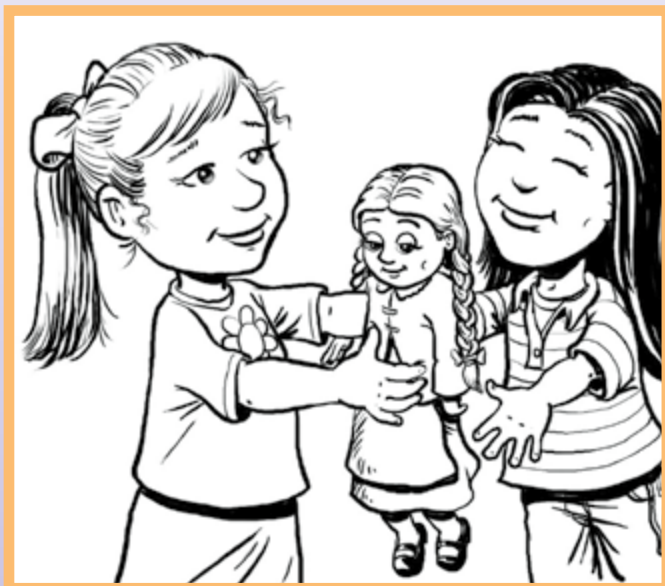
Hjælp til forældre: Tal med dine børn om nogle af de måder, hvorpå de kan føle Helligåndens indflydelse. Spørg dem, hvordan de har det, når de vælger det rette og gør det, der indbyder Helligånden til at være nær på dem.

INDBYD ÅNDEN

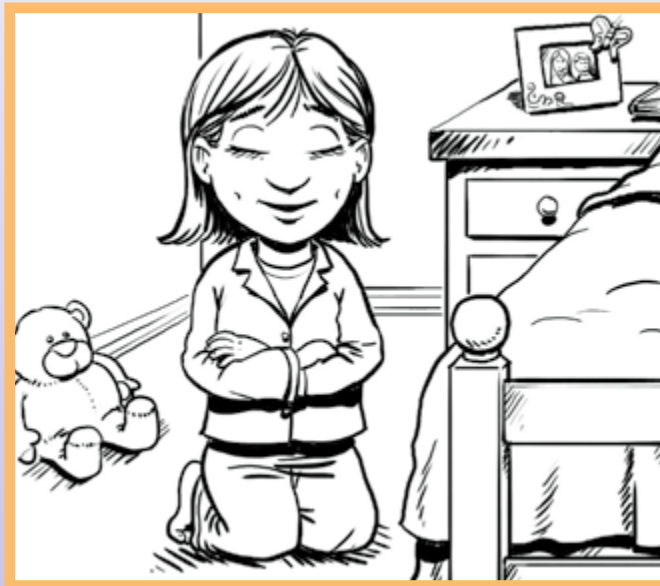
Hilary Watkins Lemon

Du kan gøre meget for at indbyde Ånden til at være hos dig. Billederne herunder viser fire forslag. Vælg et forslag og gør en indsats for at gøre det. Fortæl

så en anden om, hvordan du havde det, da du gjorde det. Farvelæg billedet om det forslag og prøv så et andet.

1. Fortæl

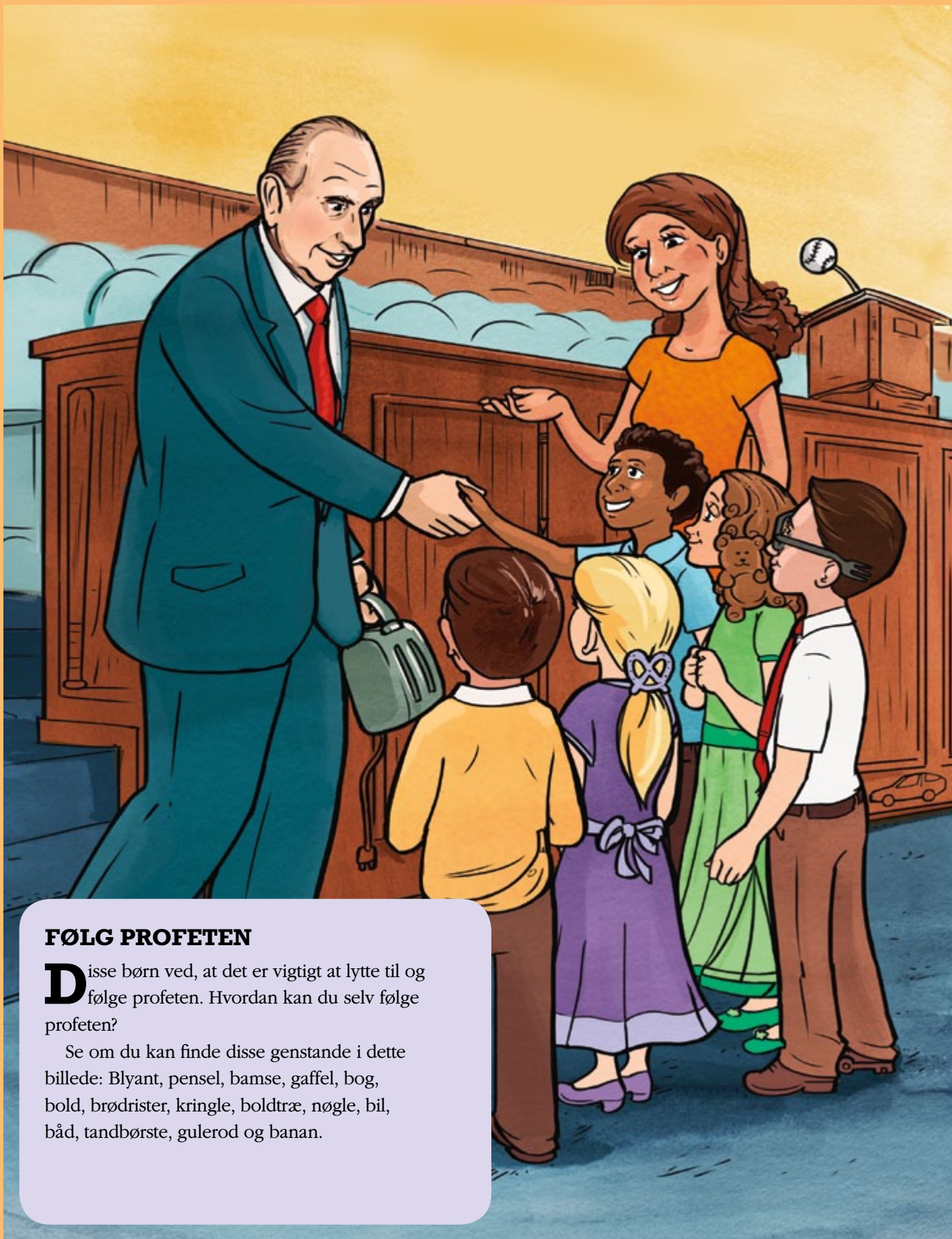
2. Bed

3. Hjælp

4. Syng

FØLG PROFETEN

Disse børn ved, at det er vigtigt at lytte til og følge profeten. Hvordan kan du selv følge profeten?

Se om du kan finde disse genstande i dette billede: Blyant, pensel, bamse, gaffel, bog, bold, brødrister, kringle, boldtræ, nøgle, bil, båd, tandbørste, gulerod og banan.

Fond hjælper medlemmer rundt om i verden til at modtage templets velsignelser

Heather Whittle Wrigley

Kirkenyt og begivenheder

Siden dengang Riaz Gill fra Pakistan gik ind i templet i Manila på Filippinerne i juli 2001, lige før han tog på mission i Singapore, vidste han, at han ønskede at komme tilbage til templet, så han kunne få en evig familie.

I 2007 blev hans hustru, Farah, døbt, men midlerne var små, og de vidste ikke, hvornår de ville være i stand til at tage til templet, næsten 6.000 km væk. Da deres søn, Ammon Phinehas, blev født i 2009, blev deres

Riaz Gill, hans hustru, Farah, og sønnen, Ammon Phinehas, var i stand til at tage til templet i Manila i Filippinerne og blive besejlet som familie i 2010 takket være Kirkens hjælpefond for tempelbesøgende.

ønske om at blive besejlet i templet endnu stærkere, og sidst i 2010 blev deres bønner besvaret med hjælp fra Kirkens hjælpefond til tempelbesøgende.

»At tage til templet med min familie har gjort mit vidnesbyrd stærkere,« siger bror Gill. »Efter vores tempelbesøg virker det, som om jeg har mere at give til Herren ... Tempelbesøget var så godt og trosfremmende, at det er svært at udtrykke med ord.«

Mens bror Gill var der, var han også i stand til at udføre ordinancer for sin far, bedstefar og svigerfar, som alle er døde. Han fik ordinancerne udført for sin mor, og han blev besejlet til sine forældre.

»Det har været et stort privilegium for min familie og mig at besøge templet,« fortæller han. »Jeg ønsker at udtrykke en særlig tak med en masse bønner til ledere, som gjorde denne tur mulig.«

Siden 1992 har fonden, hvis indtægter kommer 100 % fra medlemmers bidrag, været en måde at sørge for ét besøg til templet for medlemmer, som bor uden for USA og Canada, der ellers ikke ville kunne

komme af sted. Medlemmer, der ønsker at bidrage til fonden, skriver blot »Fond for tempelbesøgende« på tiendesedlen under »Andet«. Man kan også bidrage til fonden gennem LDS Philanthropies.

Under oktoberkonferencen i 2011 opmuntrede præsident Thomas S. Monson medlemmerne til at bidrage til Kirkens hjælpefond for tempelbesøgende ved at sige: »Der [er] stadig områder i verden, hvor templer ligger så langt fra vore medlemmer, at de ikke har råd til rejsen dertil. De er således ude af stand til at få del i de hellige og evige velsignelser, som templer tilbyder« (»Nu ses vi igen«, *Liahona*, nov. 2011, s. 5).

»Meningen med denne fond er at hjælpe dem, der bor i de dele af verden, hvor det er en større udfordring at komme i templet,« siger ældste William R. Walker, der er øverste leder for Tempelafdelingen. »Engangsbeløbet er for at sørge for, at en person kan modtage sin egen begavelse.«

Der kommer flest anmodninger fra Afrika, Stillehavet og Asien, fortæller ældste Walker.

Stavs- og missionspræsidenter anbefaler folk til områdepræsidentskabet, der administrerer fonden i de enkelte lande efter behov.

I løbet af 2009 og 2010 brugte omkring 4.000 medlemmer fonden til at rejse til et tempel for første – og sikkert eneste – gang.

Ældste Walker sagde, at for at velsigne så mange som muligt »ser de på det tempel, hvor de kan få den billigste flybillet. Det betyder, at det ikke altid er det nærmeste tempel, eller at det måske endda ikke ligger i deres område.«

Hvert medlem, der bruger fonden, forventes selv at bidrage med et offer eller bidrag i en vis størrelse.

»Nogle steder er blot det at få et pas dyrt og meget svært,« fortæller ældste Walker. »Så i nogle områder, hvor medlemmer skal forlade deres land for at komme i templet, skal de skaffe deres eget pas for at bruge fonden. I nogle lande er det blot et bestemt beløb. For nogle virker det måske ikke som ret meget, men for dem kan det være alt, hvad de kan spare sammen på et halvt år.«

Ældste Walker sagde, at dem, som selv yder et bidrag til et mål, som regel opdager, at de sætter større pris på det. »I næsten alle tilfælde har folk

gjort deres bedste for at bidrage og er blevet rigt velsignet, og de har ikke taget det for givet,« forklarer han.

Ud over at gøre det muligt for folk at komme i templet, bruges midlerne også til at købe syv sæt tempelklædninger til hver person, så de kan ære deres pagter, når de er kommet hjem igen.

Præsident Monsons udtalelse under konferencen var første gang, hvor fonden blev bekendtgjort fra talerstolen af profeten. Det sammenholdt med den voksende interesse for fonden vil sandsynligvis føre til flere bidrag, siger ældste Walker.

»Der er stadig folk, som kommer ind i Kirken, og vi har ikke nær opfyldt behovene i mange områder,« fortæller han. Med henvisning til rådet i 1994 fra præsident Howard W. Hunter

(1907-1995) om, at alle værdige medlemmer har en tempelanbefaling (se »Det store symbol på vores medlemskab«, *Liahona*, nov. 1994, s. 3), fortsatte han: »Vi har mange trofaste medlemmer i Kirken, der har en gyldig tempelanbefaling, men som endnu ikke har været i templet, og som ikke umiddelbart har udsigt til at komme til templet.«

Ældste Walker forklarer, at præsident Monsons bekendtgørelse af fonden stammer fra hans kærlighed til templer og hans følsomhed for de hellige, som bliver begunstiget af fonden.

»Når man tager til disse steder langt borte, får man en fornemmelse for folket og de udfordringer, de har,« fortæller ældste Walker. »Denne fond vil være til velsignelse for mange mennesker.« ■

Templet i Manila i Filippinerne

Elever, der går til seminar i Wetterau i Tyskland.

Verdensomspændende seminarprogram forankrer eleverne i evangeliet

Melissa Merrill

Kirkenyt og begivenheder

Milton Reis fra Portugal går i den lokale kirkebygning. Frazer Cluff fra Tasmanien i Australien deltager i sit hjem med sin mor som sin lærer. Lauren Homer fra Utah går over gaden for at deltage i anden time på gymnasiet hver anden dag, Ben Gilbert fra Vermont deltager hver uge lige før GUF, og i Alabama i USA deltager McKenzie Morrill hver dag via webkamera. Daun Park fra Korea deltager kl. 22, mens Jamie Greenwood fra New Mexico står op kl. 4 for at nå til timen kl. 5.15 til tiden.

Alle disse teenagere – og næsten 370.000 andre som dem – følger det profetiske råd om at prioritere seminar højt i deres liv.

Seminarprogrammet, der fejrer 100 års jubilæum i år, er med tiden blevet iværksat på forskellige måder, og selv i dag nødvendiggør individuelle behov og lokale omstændigheder ofte tilpasninger. Men på trods af tiden og afstanden er én ting den samme: Studium af evangeliet hjælper teenagerne med at forankre deres vidnesbyrd om Frelseren og hans evangelium.

Da den 17-årige Milton Reis fra Portugal begyndte at deltage

i seminar, mødtes en lille gruppe unge hver lørdag, fordi mange af dem dyrkede sport eller deltog i andre aktiviteter, der krævede daglig træning eller daglig deltagelse.

I dag går Milton til seminar i løbet af ugen - nogle gange før skole og nogle gange efter. Det betyder, at Milton skal stå tidligere op eller i nogle situationer fravælge sociale arrangementer om aftenen for at deltage.

Alligevel betragter Milton ikke seminar som et offer. »Det er mere et privilegium,« siger han. Milton håber at følge i sin søsters spor, som for tiden er på mission, og seminar er en af de måder, han forbereder sig på. »Trods alle disse udfordringer, så ved jeg, at det er det hele værd.« siger han.

Dia Lacno på 18 år fra Filippinerne blev døbt som 14-årig og begyndte kort efter at komme til seminar. Hun forventede, at det var som et fag i skolen, hvor der var lektier, forelæsninger og det medfølgende pres. I stedet siger hun: »Seminar giver mig styrke til at overvinde alle de byrder, jeg får i skolen. Hver gang jeg er til seminar, føler jeg mig fyldt op og rolig.«

Søg »Seminary Program Anchors Students in the Gospel« på news.lds.org for at læse om ofre og fremgang hos seminarelever fra hele verden. ■

Læs om et foredrag i forbindelse med seminars 100-årsdag med præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, der blev afholdt den 22. januar, ved at besøge news.lds.org.

Profeten opfordrer unge voksne til at være et lys

Den 1. november 2011 formandede præsident Thomas S. Monson ved et foredrag på BYU-Provo tilhørerne til at »være retskafne eksempler«.

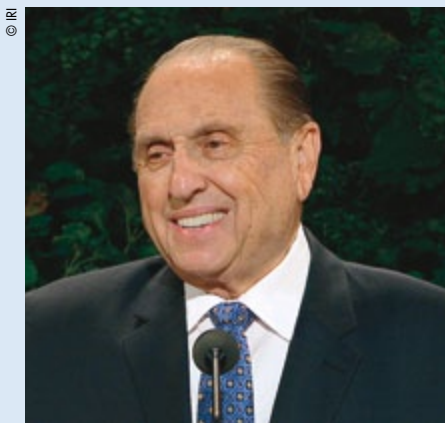
Ved at citere apostlen Paulus fra Det Gamle Testamente – »været et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12) – udtrykte præsident Monson sit ønske om, at Kirkens medlemmer er et lys for verden.

»Hvad er lys?« spurgte han. »Jeg foretrækker blot: »Noget, der lyser op.« At være et eksempel på retskafenhed ... kan bidrage til at oplyse en stadig mørkere verden.«

Han erkendte, at for mange er lyset blevet svagere, næsten til det punkt, hvor det er blevet slukket. Det er vores ansvar at holde vores lys tændt, sagde han, så andre kan se og følge det, hvilket kræver, at vi må tro.

»Det er op til os hver især at udvikle den nødvendige tro til at overleve åndeligt og til at projicere vores lys, så andre kan se det,« sagde han. »Husk, at tro og tvivl ikke kan eksistere på samme sted på samme tid.«

Nogle af de bedste måder at få og bevare tro på, forklarede

I sin tale på BYU-Provo tilskyndede præsident Monson medlemmerne til at læse Mormons Bog og selv finde ud af, om den er sand.

præsident Monson, er ved at læse og studere skrifterne og bede ofte og uden ophør.

»Har I læst Mormons Bog? Har I afprøvet det løfte, som Moroni giver?« spurgte han. Han tilskyndede dem, der var til stede, til at afsætte tid hver dag til selv at finde ud af, om Mormons Bog er sand, »for det vil ændre jeres hjerte, og det vil forandre jeres liv,« fortalte han.

Med et citat fra 3 Ne 12:16 – »Lad derfor jeres lys skinne for dette folk således, at de må se jeres gode gerninger og ære jeres Fader, som er i himlen« – forklarede præsident Monson, at Kristus er »det sande lys, som oplyser ethvert menneske, der kommer til verden« (se Joh 1:9), et lys der »skinner i mørket« (Joh 1:5).

Han konkluderede: »Vore muligheder for at skinne er ubegrænsede ... Når vi følger Frelserens eksempel, får vi så at sige mulighed for at været et lys for dem omkring os.« ■

Yderligere information om de seneste taler og besøg fra Det Første Præsidentskab eller De Tolv Apostles Kvorum kan ses på prophets.lds.org og news.lds.org.

Medlemmer fra Etiopien samler hygiejnesæt

Flere end 70 medlemmer samledes i kirkebygningen i Meganagna i Addis Ababa i Etiopien den 1. oktober 2011 i ca. fem timer for at samle 5.000 hygiejnesæt til deres landsmænd, der er ramt af tørken på Afrikas Horn.

Projektet er en del af Kirkens indsats for at hjælpe de mennesker, der bor i Etiopien.

Medlemmer og missionærer i Addis Ababa i Etiopien hjalp med at samle 5.000 hygiejnesæt, som skulle afleveres til deres landsmænd, der er ramt af tørken på Afrikas Horn.

FOTO: SØSTER ROBIN CROWLEY

Nyt videobibliotek med oplæring for ledere

Som et interaktivt tillæg til den opdaterede *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, har Kirkens præstedømmeafdeling bekendtgjort Bibliotek for oplæring af ledere, en online samling af korte oplæringsvideoer, der understreger de principper, der står i hæftet. Den nye hjælpekilde findes nu på leadershiplibrary.lds.org. Dele af biblioteket bliver i år tilgængeligt på 11 sprog.

Chile fejrer 50 år med missionering

I oktober 2011 fejrede Chile 50-årsdagen for Kirkens formelle begyndelse af missionering i landet med en festlighed, der varede en uge.

Områdepræsidentskabet i Chile sponsorerede festligheden og talte ved et arrangement lørdag den 15. oktober, der afsluttede festligheden.

Det førte omkring 20.000 medlemmer til Santiagos Santa Laura Stadion, hvor taler, sange, et skuespil og kulturelle danse fejrede chilenernes accept af evangeliet og Kirkens vækst. ■

Ledere taler til latinamerikanske hellige ved en novembertransmission

Ældste Claudio D. Zivic fra De Halvfjerds og ældste Garry B. Doxey, områdehalvfjerds fra Utah Syd-området, talte ved et foredrag for latinamerikanske medlemmer med titlen »En la luz de Su amor« (»I lyset af hans kærlighed«) afholdt søndag den 13. november 2011.

Tusindvis af spansk- og portugisisktalende medlemmer af Kirken og deres venner deltog i foredraget i Konferencetretet og i kirkebygninger i Nord-, Central- og Sydamerika.

I otte år har Kirken sørget for årlige inspirerende begivenheder, der fokuserer på det voksende latinamerikanske samfund af hellige, et initiativ, der har omfattet julekoncerter, foredrag og skuespil. Foredraget i 2011 var første gang, det årlige program blev transmitteret direkte til kirkebygninger uden for USA.

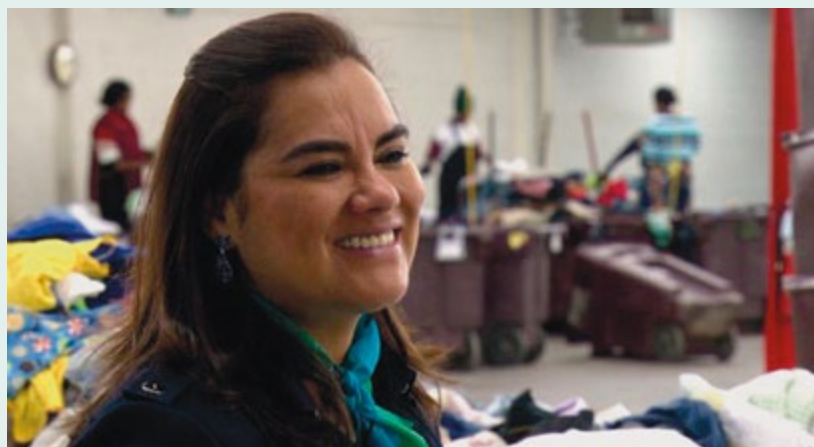
Honduras førstedame møder Det Første Præsidentskab

Honduras førstedame, Rosa Elena Bonilla de Lobo, mødtes med præsident Thomas S. Monson og præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, torsdag den 8. november 2011, et møde, hun kaldte »et stort privilegium«.

Under sit besøg til Kirkens hovedsæde blev hun også vist rundt på Tempelpladsen, Slægtshistorisk Bibliotek, Conferencecentret, Kirkens Humanitærcenter og Welfare Square.

Hun forklarede, at Kirken for nylig hjalp til under de frygtelige oversvømmelser i Honduras. »For blot to uger siden afleverede I 81.600 tons mad til de mennesker, der var ramt af regnen og oversvømmelserne, og det er én af de mange ting, I udfører,« sagde hun. »Jeg tror nu på, at Kirken ikke har grænser eller begrænsninger i deres evne og forpligtelse til at hjælpe dem, der har brug for det.« ■

Honduras førstedame, Rosa Elena Bonilla de Lobo, besøgte Kirkens faciliteter i Salt Lake City i Utah den 8. november 2011.

© IRI

Den bringer dejlige ord

Liahona bringer profeternes ord til medlemmer af Kirken, der er spredt over hele verden. Når jeg læser *Liahona*, føler jeg Ånden, og jeg modtager vejledning. Det hjælper mig til at vide det, jeg bør gøre. Jeg er taknemlig for tidsskriftet – det ændrer min levevis gennem de dejlige ord, den bringer mig.

Mariana da Graça Augusto, Mozambique

Budskaber, der styrker og fornyer

Jeg elsker at læse *Liahona* – mit vidnesbyrd bliver styrket og fornyet, når jeg tænker over de levende profeters budskaber. Ånden vidner til mig om, at deres budskaber er åbenbaringer og vor himmelske Faders vilje. Jeg ved, at han har kaldet profeter til at lede os i disse dage.

James Russell Cruz, Filippinerne

Kom og frels os

Jeg er blevet rørt over præsident Thomas S. Monsons råd til alle hellige om at komme og frelse dem, som er blevet mindre aktive. Jeg har følt Åndens indflydelse på grund af profetens budskab.

Guillermo Vasquez Ocampo

Send feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Svarene kan blive redigeret med hensyn til længde og tydelighed. ■

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?« s. 14: Syng »Hav tak for profeten, du sendte«, (*Salmer og sange*, nr. 13). Læs artiklen sammen eller vælg dine yndlingsafsnit på forhånd og læs dem. Spørg familien, hvad de har lært om præsident Thomas S. Monson. Uddel papir og blyanter, så alle kan skrive deres vidnesbyrd om præsident Monson som den levende profet ned. Bed familien om at styrke dette vidnesbyrd gennem oprigtig bøn. Overvej at afslutte med at synge »Har jeg gjort noget godt« (*Salmer og sange*, nr. 143).

»Vi søger indtastere over hele verden«, s. 34: Læs artiklen på forhånd. I løbet af familieaften forklarer du, hvorfor FamilySearch indeksering er en vigtig del af slægtsforskning, og hvorfor der er brug for flere indtastere. Hvis du har en computer og internetadgang derhjemme, kan du logge ind på indexing.familysearch.org. Opret en konto for de familiemedlemmer, der aldrig har indtastet før og tilbring noget tid med at indtaste sammen.

»Følg profeten«, s. 42: Sammenfat artiklen for din familie. I kan eventuelt sammen

læse det sidste afsnit af artiklen: »Lær at lytte til det profetiske ord.« Gennemgå de udtalelser, som ældste Bennett siger, kan hjælpe os med at erkende den vejledning, som profeterne giver os. Bed familien om at lytte efter disse udtalelser ved generalkonferencen i næste måned. Overvej at afslutte med dit vidnesbyrd om at følge profeten.

»Alene, men ikke ensom«, s. 54: Begynd med at spørge, om nogen i familien nogensinde har følt sig ensomme, mens de stræber efter at efterleve Herrens standarder. Hvordan bekæmper de disse følelser? Fortæl historien om Juan Cabrera. Overvej at opfordre en person til at fortælle, hvordan han eller hun har holdt befalingerne, når andre ikke gjorde det, og hvordan han eller hun blev velsignet for den lydighed.

»Beslut dig nu«, s. 66: Besvar sammen med dine børn spørgsmålene under »Ja eller nej?«, når I har læst artiklen. Tænk dernæst på flere situationer, der kræver at vælge mellem rigtigt og forkert, og spørg, hvad de ville gøre i hver situation. ■

Inspireret af Børnehavens hæfte

Den familieaften, jeg husker bedst, begynder med en aktivitet fra Børnehavens hæfte. Min mand og jeg udførte en aktivitet sammen med vore små piger. Vi læste: »Hvis du er meget, meget høj, kender og elsker vor himmelske Fader dig. Hvis du er meget, meget lille, kender og elsker vor himmelske Fader dig. Høj, lille, høj, lille, vor himmelske Fader kender og elsker os alle.« Mens vi læste, gjorde vi os små eller høje og påpegede, at vor himmelske Fader elsker os uanset vores højde (se *Se jeres små*, 2009, s. 9).

Pigerne og min mand gik ud for at hente nogle frugttærter, og vi spiste dem sammen. Pigerne havde det så sjovt, at de ønskede at gentage aktiviteten i løbet af ugen.

Det gode ved familieaften er dens fleksibilitet. Vores er som regel kort og enkel til vores unge familie, men vi forsøger at undervise vore piger i grundlæggende principper såsom kærlighed, venlighed og at bede sammen. ■

Valentina Portolan Simonovich, Italien

KOM VIDERE OG GÅ FREMAD

Michelle Guerra

Jeg havde kærestesorger og tilbragte meget tid hos min søster. Uundgåeligt endte vi med at spise junkfood, se fjernsyn og sove. Da jeg vågnede efter en mine middagslure, bemærkede jeg: »Jeg tror ikke, at vi hjælper hinanden særlig godt.« Vi lo, men den aften takkede jeg min himmelske Fader for den indsigt, at jeg anvendte min søster som en slags sutteklud, og bad om en bedre forståelse af, hvad jeg skulle gøre for at komme videre med mit liv. I løbet af de næste par måneder blev den bøn besvaret, da jeg opnåede forståelse, et begreb ad gangen.

Næste dag, da jeg overværede en klasse i Hjælpeforeningen, lagde jeg mærke til at bestemt skriftsted: »Og andre beroliger han og luller dem ind i kødelig sikkerhed, så de siger: Alt er vel i Zion, ja, Zion har fremgang, alt er vel ... Derfor, ve den, der er ligegyldig i Zion.« (2 Ne 28:21, 24). Jeg havde altid læst disse vers, som om de beskrev de stolte, der bare lod, som om de tilbad Gud. Jeg havde ikke set mig selv som en, der var ligegyldig i Zion, ved at tilbringe så meget tid sammen med min søster. Men jeg indså, at i stedet for at søge heling, havde jeg søgt trøst. Jeg besluttede straks, at jeg ville gøre mere for at komme ud af mine trykke rammer.

Den beslutning hjalp, men jeg blev mere klar over min egen utilstrækkelighed, da jeg trådte ud af det vante, og det gjorde mig mere

Jeg bad om indsigt i at lindre et sønderknust hjerte. Lidt efter lidt indså jeg, at en anden form for sønderknust hjerte var løsningen.

selvkritisk. Da jeg nævnte de følelser for en ven, bemærkede han: »Er det ikke herligt at tilgive sig selv?« Hans bemærkning hjalp mig til at blive bedre til at tilgive mig selv mine svagheder – uden at blive selvtilfreds, som dem, der er »ligegyldige i Zion«.

En dag blev jeg slået af Morm 2:13-14: »Deres sorg var ikke til omvendelse på grund af Guds godhed, men det var snarere de fordømtes sorg, fordi Herren ikke stedse ville til-lade dem at finde lykke ved synd. Og de kom ikke til Jesus med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd.« Jeg opdagede, at mine følelser af fiasko hæmmede min personlige vækst, og jeg begyndte at overveje, hvad behørig sorg mon medførte. Det var i søndagsskolen, at jeg fandt mit svar.

Vores lærer tegnede en linje på tavlen og skrev i den ene ende: »At være for hård ved os selv« og i den anden ende »Spis, drik og vær glad«. Vi talte om at undgå begge yderpunkter. Jeg spekulerede over, hvilke ord, der burde stå midt på linjen, og Ånden ledte mine tanker til vendingen »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd«. Det syntes mig, at løsningen på at være for hård ved sig selv kunne beskrives som en angerfuld ånd – en, som omvender sig, anerkender Herrens hjælp og er taknemlig for hans barmhjertighed. Midlet mod at være ligegyldig i Zion kunne kaldes et sønderknust hjerte – et, der på retfærdig vis motiveres til at ændre sig og blive helet.

Frelseren lærte os: »Og I skal som offer bringe mig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (3 Ne 9:20). Jeg er taknemlig for at vide, at når jeg søger Herrens hjælp for at undgå at være ligegyldig i Zion og undgå at dømme mig selv for hårdt, så bringer jeg ham et acceptabelt offer – et offer, som hjælper mig med at komme videre med mit liv. ■

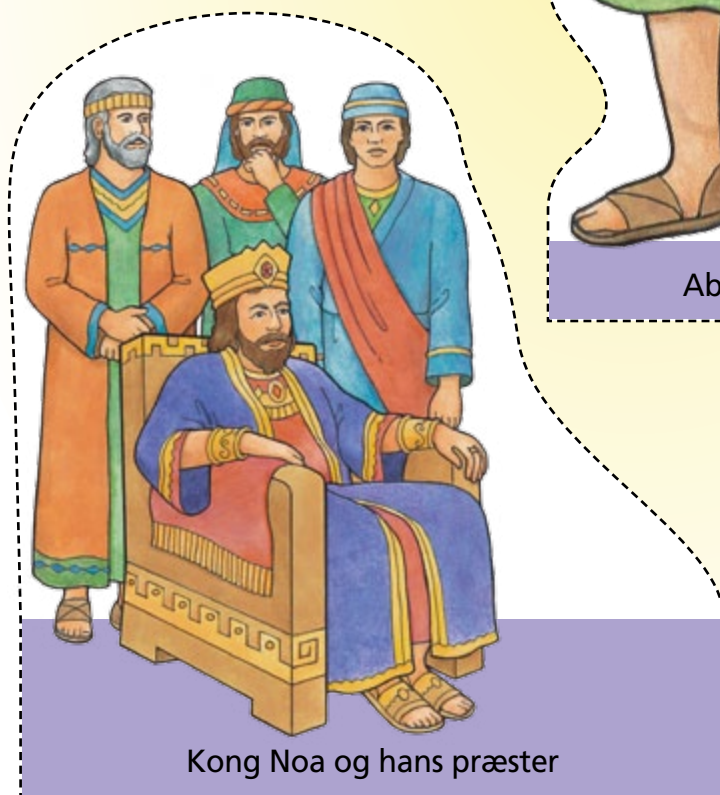
Iår indeholder mange numre af *Liahona* sæt med figurer fra Mormons Bog. Du kan gøre dem mere solide og lettere at anvende ved at klippe dem ud og lime dem på tykt papir, små papirposer eller pinde. Gem hvert sæt i en kuvert eller pose sammen med den mærkat, der fortæller dig, hvor du finder den historie fra skrifterne, som figurerne hører til.

Abinadi

Alma

Kong Noa og hans præster

Abinadi og kong Noa

Mosi 11-17

Hvis en organisation er sin leders forlængede skygge, som præsident Thomas S. Monson siger, så er ønsket om at opløfte, opmuntre, engagere, involvere og redde andre, en for en, en befaling fra Herren til enhver sidste dages hellig. Den livsstil afspejler Frelserens eksempel, han, som »færdedes overalt og gjorde vel« (ApG 10:38). Hvis du vil vide mere om vores profet og hans evne til at redde andre, så læs Heidi S. Swinton, »Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag? Præsident Thomas S. Monsons livserfaringer«, s. 14.